په لاره ځم

توله زنګیرم

(د امریکا یونلیک)

Ketabton.com

سیده حسینه ګل

۱۳۹۴ لمریز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره ځم

تو له ځنګېږم

(د امريكا يونليك)

سيده حسينه ګل

۱۳۹۴ ل كال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: په لاره ځم ټوله ځنګېږم

لیکواله: سیده حسینه ګل

خپروندی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنګي څانګه

ویبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوزګر: سلیم ناښاد

ډیزاینګر: ضیاء ساپی

پښتی ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحریك د خپرونو لړ: (۳۲)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټرون

د هلمند په نوم چې په دې ټول ټک کې زما ملګرى و او بيا يې د ابدي سفر په لور خپل ټګ پيل کړو.

د خپل ځواني مرګ ورور اعجاز علي شاه شهيد په نوم چې د خپلې کورنۍ د قافلې نه د پنځويشتو کالو په عمر کې بېل شو او ټول يې ويرژن پرېښودل ـــــ!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپله دا وړه غونډې هڅه په ډېره مینه او احترام هاغه پښتنو لیکونکیو ته ډالۍ کوم چې پښتو ژبې او ادب ته یې په زړه پورې یونلیکونه ورکړي دي او د پښتو ددې مد کمی یې برابر ساتلی دی.

میا اکبر شاه ته ډالۍ چې د ازا د ی. تلاش یې پښتو ژبې او ادب ته پېرزو کړو.

محترم طاهر اپریدي چې په دې لاره کې یې ډېر ګټور قدمونه اخستي دي ـ

خدای بخښلی افضل شوق چې دا کار یې په نظر کې ساتلی وه.

په تېره تېره سیده قانته بیګم چې "زما سفر" ته یې کتابي بڼه ورکړې ده.

دغه رنګ د بره وطن درانه لیکونکي پوهان استاد اسمعیل یون او استاد لال پاچا ازمون ټولو یونلیکونکیو ته چې زما د فکر او قلم واګي یې په دې لړ کې ټینګې ساتلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبرې

د خصوصي مننې سره

د ډېر اوږد او زړه چاودي انتظار نه پس "په لاره ځم ټوله ځنګېږم" ـــ ستاسو مخې ته دی ـــ په دې هیله چې ستاسو مینه ماته کړي... د تګ لیك یا یونلیك د روایتي رنګ او چوکاټ نه لرې بهر دی خو کوشش مې دا وه چې د خپل ژوند د دې حقیقي او لوی سفر ټولې خاطرې تاسو سره په یو ځانګړي رنګ او خوند کې شریکې کړم. په دې کې به څومره کامیابه شوې یم؟ دا خو به تاسو وایئ ـــ خو زه یوځل بیا د هاغه ټولو مئینو مینه والو مشرانو کشرانو، استادانو ډېره مننه کوم چې پرله پسې یې د دې یونلیك د چاپولو مینه او خوښې څرګنده کړې ده. د ګران عبدالوحید ګران او ساحل یوسفزي مینه که ونه ستایم زیاتی به وي چې په دې مسوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـې خپـل نظـر اچـولی دی او د چـاپ سـند یـې راکـړی دی. د لـوی پوهانـد اسـتاد فـیض الوهـاب فـیض هـم مننـه چـې بیـا بیـا یـې د دې کتـاب د خپرېدو عمل ته ی زه هڅه ولې یم.

د ملګري عبدالروف عارف او ګران لطیف شاه شاهد هم د زړه نـه مننـه کـوم چـې هـر کتـاب تـه مـې سـترګې پـه لار وي. د ټولـو لوسـتونکیو هـم مننـه.. خـو د ګـران فیـاض حمیـد او ضـیاء الـرحمن ضیاء هم مننه چې د کمپوزنګ په مد کې یې خپله خواري په مینه وکړه او د سر ځنې د پاره د سلیم ناشاد هم مننه چې د دې کتاب ایډیټنګ یې وکړو. ځار شم له ټولو.

په درنښت

سیده حسینه ګل

مردان، مقبوضه پښتونخوا

۱۹م اکتوبر ۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما طبعیت نن نسبتاً ډېر خراب وو، د پلار کره یوه ورځ مخکې راغلی وم، د ژوند د تېرو وختونو د یاد تازه کونې په غرض مې ډېره اچولې وه، خپل دواړه وربرونه، اعجاز ثاني او ارمان علي شاه راسره خواکې ناست وو، درې کلن ارمان جان خو داسې خوږې خوږې خبرې کولې چې په اورېدو مې داسې ګڼله لکه چې خپل تېر وخت مې یوه خوږه سندره راخستې وي...

تاته به زه ډېر ممونه راوړم...

د (ډېر) کلیمې سره به د هغه غټې غټې سترګې لږې نورې خلاصې شوې، مابه بې اختیاره خپلې سینې ته راجوخت کړ.

دې دوران کې زما په تېلیفون یو زنګ راغی،زما د هېلو سره بلخوا یو نارینه په اردو ژبه راسره لومړی خپل پېژندګلو وکړه، زه اظفر اقبال د امریکې د سفارت اسلام اباد نه خبرې کوم...

زما حېرانتیا لږه ډېره شوه چې داسې حالاتو کې له داسې ځایه زما سره د چا څه کار پیښېداي شي؟ خو ډېر زر راته هغه وویل: زموږ سفارت په امریکا کې دیوې ادارې لخوا د یو کتاب د مخ کتنې دستوره کوي چې پکې ستاسو نظمونه هم چاپ دي! او ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغه کتاب خیال راغی چې څو ورځې د مخه ماته د ډاك په واسطه ترلاسه شوي وه، دغه کتاب چې د ماډرن پوېټري اف پاکستان ... ترسرلیك لاندې هم دغه رنګه یوې ادارې خپور کړی دی، دپاکستان د ټولو ژبو د نوموړو شاعرانو ذکر او انګرېزي ژبارې پکې موجودې دي.

زما ذکر هم پکې زما د ځینو نظمونو سره راغلی دی، اوس اظفر اقبال زما د (هو) او (نه) په تمه وو...

هغه بیا بیا په دغه پروګرام کې زما د ګډون دیقیني کولو او یا زما د انکار فېصلې ته اتال وو، زه د هغه پدې دومره تلوار لږه فکر واغستم ځکه چې دا وخت زه د کورنه بهر وم، او د دې لپاره د کور د ټولو غړو سره صلاح مشوره کول وو.

اظفر اقبال ته مې دومره وویل:

تاسو ته به مابنام زنګ درکړم! هغه اوکې وویل–

او فون یې قطع کړ، زه د لږه وخت د پاره کټ کې کېناستم او فکر مې په یو داسې صورتحال کې ګیر شو چې زما د ژوند، او نسل د بقا سوال یې مخې ته وو، (هو) بالکل!!

ددې خوشحالۍ زېری ماته یو څو ورځې وړاندې ډاکټرې راکړی وو، مبارك! شه د ځان ډېر خیال ساته ته مور جوړېدونکې یې !

او د کله نه چې دا خوشحالي زما په ژوند کې راګډه شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو د وخت نه مخکې ما خپل ځان د (مور) په رنګ کې دخپل بچي د پاره ډېرې میني سره لیدو، مابه خپل ورکوټی وراره هم په دغه جذبه خپلې سینې ته رانزدې کړو... د هغه په معصومه څېره کې به راته د خپل راتلونکي ماشوم کره وره ښکارېده، ګوره! ته خو بلکل لکه د هغه یې، غونډ مونډ تك سپین، ګوره! ورانې به ښخي نه کوې، ښه... ګڼې بیا به دې ووهم... او ځان به خو هډو سخا کوې نه...! هن! واخله دا ټول ممونه ستا دي...

اف ژاړه مه! زما په زړه څه چل کېږي ...

یو خوا که د دې ټلیفون سره زما د امریکې د لیدو ارمان هم زما په زړه کې را ولاړ شوی وو نو بلخوا د دې دومره اوږد سفر سره تړلی زما د راروان ماشوم د ژوند او سلامتیا لپاره ډېرې خطرې هم مخې ته وې، زه د څو شپېو لپاره په یوه عجیبه کشمکش کې وم، خو زما دې خبرې ته د سره پام نه وو چې د هغه کس نه مې دا معلومات کړي وي چې پروګرام کله دي؟ لږ وروستو مې خپل کور ودانې وارث خان نایاب ته په فون ټول حال ورکړو...

هغه هم زما نه ړومبی دا پوښتنه دا وکړه چې پروګرام کله دي؟ ماورته په ډېره سادګۍ اوویل چې داخو مې خیال نه وو، نایاب راته اووې فون ورته وکړه چې پته ولګي بیا به سوچ کوو، هسې هم نن سبا کې ستا صحت د دې خبرې اجازه نه درکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نایاب خبره په خپل ځای صحي وه، د پلار کره خو مې ټولوته ووئیل، ورندار مې چې زما د یك یو نیازبین ورور کور ودانې ده، او په خپله هم ډېره مینه ناکه جینۍ ده، سم دستي یې د حېرانتیا سره په پوزه ګوته کېښوده، ویې هني ګل!! ته چې ناجوړه یې---

دهغې دا خیال وو، لکه چې سبا جهاز ته خېژم، ماورته په بړق بړق وخندل...

نا کله به وي؟

خو کله به وي؟

دا ماته هم نه وه معلومه ماسخوتن مې په هاغه شمېره فون وکړ، اظفراقبال راسره په ډېر احترام خبرې شروع کړې... ورمبی تپوس مې د پروګرام د نېټې وکړو، هغه چې کومه نېټه راوښودله نو هغې خو زه نوره هم په فکر کې ډوبه کړم، پروګرام د راروان کال ۲۰۱۱ د اپرېل میاشت کې ټاکل شوي وو او دا د راروان کال ستمبر ورځې شپې وې...

ما زر زر د لاسو د ګوتو په بندونو د خپلې بیمارۍ د نېټې د ورځو شپو حساب وکړ، هو! اپرېل خو به زما د بیمارۍ اتمه میاشت وي او پښتني مشرانې دا خبره کوي چې د داسې ښځې لپاره دا میاشت ډېره د خطرې وي، ولې چې که په دې میاشت کې د ماشوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېدایش وشي نو د وخت نه وړاندې وي، او ماشوم ژوندي نه پاتې کېږي.

دغه وخت مې د داسې مشرانو د خولې یوه یوه خبره رامخې ته کړه، بیا مې زر خپل لاس په خپله خېټه کېښود، د خېټې په اندروني دنیا کې یو نوي ماشوم د خپل وجود د رغونې د عمل سره مخ وه، خو ماته به یې شېبه په شېبه هم د څه علاماتو په شکل کې د خپل وجود احساس راکولو چې په مابه سر وګرځېده، سترګې به راباندې تورې شوې او فشار به مې وغورځېدو، خو دې علاماتو سره چې د ژوند د کومې خوشحالۍ تصور تړلي وه، زه په هغه تصورډېره په طاقت کې وم، ماچې د خپل فن او هنر کوم تخلیقات دا دومره کلونه کړي وو نن که امریکې ته چا بللم نو په دغه تخلیقاتو زما دننه یو سوال راپورته شو ته خو د پخوا نه د تخلیق د عمله تېرېګې، شېبه په شېبه خو زما ښځینه فطرت دغه راپورته شوي سوال ته خپله یو ځواب شو، زه ښځه یم، د ټولونه بهترین تخلیق زما لپاره زما بچي دي... او زما دننه دغه عمل روان وو، دهغه تخلیق لپاره به لا زه د خپل وجود د ډېرو تکلیفونو نه تېرېدم هاغه پړاو ته لا ډېر وخت وو، خو نه ــ زه خو د دې عمل د شروع کېدو سره یوه مور جوړه شوې یم....

زما بچي زما په غېږ کې وو.ماته یې مسکي مسکي کتل دا د چا بچي دي؟ ډېر واوه بچي دي، ډېر وران بچی دی... نه ...نه ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو دی ـ د خپل بچي د ژړا په اواز به زما غږ او احساس د زمزمې رنګ واخيستو، الله هو! پيشو راغله د بانډو!! او بيا به زما بچي په مزه مزه په دې زمزمه خپلې سترګې پټې کړې...

ماته لا ډېر وخت وو، خو د دې وخت د يوې يوې تېرېدونکې لمحې وخت په سر ما د خپل هنر او د خپل فن هر تخليق هم د زړه نه کولو، اوس زما دنيا بدله وه، زما د کور دنيا بدله وه، زما ناسته ولاړه تله راتله ډېر د احتياط وو، د خوابښې مور دا غږ به هر وخت په ما پسې لکه د څاروونکې اورېدي شو.

پام کوه!! چې دروند کار ونکړې، او زما مئين د ژوند ملګری خو به په ولاړه زما نه ځارېدو، تاته د خوراك ډېر ضرورت دي، هغه به زما د ارام او خوراك اوس ډېر خيال ساتلو ـ اوس په دې هرڅه کې زما د امريکې د تګ سودا هم د ټولو مله وه، په داسې حال کې به څه لاړه شي خور!! دابه زما د کشرې خور د خپګان نه ډکه يوه خبره وه چې په داسې حال کې زما روغه ښته او زما د بچي ژوند او سلامتيا ورته ډېره اړينه وه، زما د هستۍ شته کېده يې لوي ارمان وو، خو د امريکې تله يې زما لپاره يو اعزاز ګڼلو، په کور کې يو بحث پيل شو، وخت هم روان وو، خو د دې هر څه باوجود زما مشر لېور دا صلاح راکړه چې فلحال ته د تګ لپاره (هو) وکړه حالاتو ته به ګورو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکټرې سره به مشوره کوو که چېرې ډاکټرې تاته د سفر اجازت درکوو نو الله به یاد کړو، ته په ذهني توګه ځان تیار کړه او په خپل پروګرام د دغه کس نه ځان ښه پوره پوي کړه، چې تاته به هلته څه کول وي؟ څو ورځې به هلته ایساربږې؟ دې دوران کې به اظفر اقبال زما سره په فون اړیکه خامخا ساتله او چې کله مې ورته د تګ لپاره (هو) وکړل نو بیا یې زما برېښنالیک(ایمېل) هم زمانه واخیسته، او هغه یې هغې ادارې ته ورکړ، چې دا پروګرام یې جوړ کړې وو.

د امریکې د اسیا ټولنې له خوا هرکال داسې دستورې تر سره کېږي چې د نړۍ د ټولو هېوادونو نه پکې هغه خلك غوښتل کېږي داسې خلك چې د فن اوهنر سره وي، د دغه کسانو لپاره هلته کولتوري پروګرامونه جوړېږي، اوس به په دوېمه او درېمه ورځ د دغه ادارې لخوا ماته یو نه یو برېښنالیك خامخا راتله، ماسره کور کې د انټرنېټ اسانتیا نه وه، خو زما دغه رابطه به د نایاب په ایمېل دهغه په دفتر کې کېده او چې غرمه به د دفتر نه کور ته راغی نو سمدستي به یې د نېټ نه اغستی د ایمېل نقل ماته حواله کړ.

مابه په تلوار تلوار ولوسته، دې ادارې داخل د پاکستان نه دوه ښځینه شاعرانې منتخب کړې وې چې تعلق یې د بېلابېلو ژبو او سیمو سره وو، زمانه علاوه د پاکستان د اردو ژبې لویه لیکواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهمیده ریاض هم دغه پروګرام ته غوښتلې کېده، زما د پاره خو د ویاړ خبره داهم وه چې د سندھ سیمې د ډېرې پیاوړې شاعرې سره سم زما نوم هم انتخاب شوی وو.

هغوي د هر څه نه لومړي خپل پروګرام موږ ته واضحه کړ، چې پدې تګ راتګ کې کومې کومې اسانتیاوې شته موږ یې ترې خبر کړو، تګ راتګ، خوراك څښاك، استوګنه دا هرڅه د هغوي په غاړه وو خو د نغدو په صورت کې یې مېلمنو ته کومه اعزازیه نه ورکوله دا ټولې خبرې یې په ابتدا کې په موږ ښکاره کړې د امریکا د نوم سره که یو خوا د یو لوي سامراج تصور تړلي دي، په خصوصي توګه د مسلمانانو ورسره یوه ناخوښي هم جوړه ده، خو بلخوا د پښتنو لپاره دا قوم نور هم لاډېر د ناخوښۍ نوم دي ځکه چې د افغانستان نه د خپلو ګټو په اخیستو کې یې دهشتګردۍ یوه نعره په ټوله نړۍ کې وهلې ده.

او یو داسې جنګ یې په پښتنو ورتپلي دي چې د پښتنو ورسره هېڅ تعلق نشته او نن چې په دنیا کې څومره زیاته وینه د پښتون بهېږي دومره لاد بل چا نه بهېږي، خو خبره بیا هم هاغه چې خبره د ډالر ده، هم د دغه ډالر سر خوړلي له لاسه هر قام امریکې ته سلامي دي.

اوبیا د امریکې لیدل، امریکې ته تګ خو د هر چا ارمان وي، ماته خو خدای په وړیا یوه داسې موقع راکړې وه، نو زما فکر هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د امریکې د ښارونو د هسکو هسکو عمارتونو په څوکو ښخ وو، تصور به مې لکه د مارغه د امریکې د اسمان او فضاګانو سپلونه کول خو چې خپلې ناروغۍ ته به مې پام شو نو د امریکې تګ به راته یو خوب ښکاره شو، خدایه! چې پدې کې به ستا څه راز وي؟ یو خوا د امریکې نه بلنه راتلل او بلخوا زما ناروغي شروع کېدل...

خو! د امریکې ویزه هم پر پاسپورټ لګېدل څه ټوکه نه وه.

کېداي شي ویزه درنکړي! دابه مې د بلې خور یوه داسې د حالاتو تجزیه وه چې په میډیا او روانو حالاتو یې یو نظر لرلو، داخو ده...

دهغې د دې اندېښنې سره به ما اتفاق وکړ، مابه هم چې د دنیا په کچ په روانو حالاتو نظر واچولو په خپله سیمه به مې د ترهګرۍ لګیدلي اور ته وکتل نو د امریکې تګ به مې د لېوني خوب ګاڼه.

د چا نه چې به مې اورېدل نو د امریکې د ویزې نه به مایوسه شوي وو، پداسې حالاتو کې به زما په پاسپورټ د امریکې ویزه څه ولګي؟ دا یو داسې سوال ووچې د حالاتو د کومې نه راپېدا شوي و، د دې بحث او تبصرو سره وخت تېرېده، خو ورسره ورسره هاغه خوشحالۍ ته هم د ټولو سترګې وې چې زموږ د کور د چُپتیا سینه به په خپل غږ، خپلې ژړا، خپلې خندا او خپلو معصومو اداګانو څیرې کړي، زه په کور کې د ټولوکارونو نه فارغه کړي شوي وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ارام او خوراك به ډېر زيات خيال ساتلي شو، په هر چا د لسو مياشتو دا سفر لكه د كلونو تېرېده، هره مياشت د ډاكټرې معاينه كول خو په ما لازمه ګرځولې شوې وه، او دا ځكه چې دا واده نه پس يو ځل مخكې هم زموږ يو ماشوم د ډاكټرې د بې غورۍ له سببه ضايع شوي وو، د هغې نه پس هم په هاغه مرحلوكې ډاكټرې په ډېر احتياط ماته دا خبره كړې وه، چې ستا د بل ماشوم د پېداكېدو امكانات پنځوس فيصده ختم دي، كېداي شي ماشوم وشي كېداي شي ونشي!

د ډاكټرې په دې اندېښنه د كور په ټولو وړو لويو لكه چې د مايوسۍ نه د ټوپك ډز شوى وي خو ما بيا هم په ډېر صبر او استقامت د ډاكټرې دا خبره واورېده پدې كې لوي لاس زما د ژوند د ملګري وو. چې د حوصلې او استقامت يو غر دي، په ډېره مينه او محبت يې زما ذرې ذرې وجود پدې دعوه راغونډ كړ چې ماته ته پكار يې بچي نه او دا دعوه يې په حقيقت كې ثابته هم كړه په هر قدم يې ماته دومره مينه او اعتماد راكړو چې ماته په خپل ژوند كې د اولاد د محرومۍ احساس هډو شوي نه وو، دابه يې هم ويل چې ته يوه عامه ښځه نه يې! قدرت به ستا نه كوم بل كار اخلي، بس خپل مقصد په نظر كې ساته او مابه په ظاهره د هغه ټولې خبرې په زړه پټې خو كړې خو خپل خالي وجود او تشې غېږې به وزورولم، نو كال پس زما د اولاد اثار پيدا كېدل څه وو چې په كور كې بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختـره اختـر شـو خلکـو د وړانـدې نـه د راروان ماشـوم د بختـوروالي وړاندويني کولې، خو د ويرې وجه وه که بل څه خو ماته د خپل بچي په هکله ډېرې اند يښنې وې، کله کله چې به مې سپُږُ په درد شو نو زما وار به خطا شو، چې لږه به سمه شوم د الله شکر به مې ادا کړ، پداسې حال کې د امريکې د تګ نوې مشغولاتر ډېره حده زما فکر د خپل ځانه لږ لرې وساته.

اوس بـه مـې د خيالـ د بلـې نـه د امريکـې د ښـارونو نيويـارك او هوسټن نظارې کولې او د خپل تخيل په زور چې څومره خايست ما تصور کولې شو مابه دغه دواړه ښارونه په هغه معيار ښکلي ليدل، ځان به راته د دې نوې دنيا د کوه قاف په سر را الوتي بې وزرو هاغـه ښـاپيرۍ ښـکاريده چـې زمـوږ د ماشـوموالي د دور د معصـومو او پاکو جذبو يو ښکلي جهان به يې پخپـل ځان کې نغښـتي و، خو پـه اصل کې دا د يويشتمې پيړۍ د دوېمـې لسـيزې دور وو، د جنګونـو د اورونـو دور، د بمونـو او ميزايلـو دور، د پښـتنو د وينـو د توېيـدلو دور او د بادار د مقصدونو د ترلاسه کولو دور..

اظفراقبال بـه کلـه کلـه پـه ټيليفـون ضروري پوښـتنې کـولې، ډېـر معلومات به يې ماته هم راکول، هغه په اسلام اباد کې د امريکـې پـه سـفارت کـې د عامـه اړيکـو پـه څانګـه کـې کـار کـوي، خـو د دې رابلونکـو سـره يـې رابطـه هـم پـه غـاړه وه، هغـه راتـه وويـل چـې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باقاعده کاغذي کاروايي او سفري دستاويزاتو د شروع کونې کار به تاته د يو فارم د درلېږلو په صورت کې پيل شي.

هغه به په ډېر غور لولې او د قناعت وړ ځوابونه به يې وليکئ!، خو دې سره سره که ستا پاسپورټ جوړ نه وي ته خپل پاسپورټ جوړ کړه!

زما پاسپورټ خپل معياد بايللي وو، ځکه نو د هغې د نوې کولو مرحله هم دومره زړه چاودونکې وه څومره چې د نوي پاسپورټ د جوړېدو وي، زما مخې ته يوه بله مسله هم پرته وه، د پاسپورټ نه مخکې ماته خپل شناختي کارډ بدلول وو، دواده کړې ښځې د حيثيت سره دغه بدلون لازمي و، خو د هغې نه هم مخکې يوه بله مهمه مرحله وه هغه د کمپيوټرايزډ نکاح ليک جوړول وو، د هغې لپاره هاغه ټول اړين کارونه تر سره کېدل پکار و، زما او د وارث خان ناياب نکاح بيا تازه کړي شوه، اوس دغه نکاح ليک د يونين کونسل نه د څه ضروري کارونو نه وروسته کمپيوټر ته حواله شو، او درې ورځې وروسته دغه نکاح ليک تيار شو اوس د پېژندپاڼې(شناختي کارډ) د بدلولو لپاره د شناختي کارډ دفتر ته تګ و، دا د جنورۍ مياشت وه، سحر په ډېر يخ کې وختي وختي چې زه خپل لېورزي عدنان ايوب په خپل موټرسايکل د دفتر پر لور بوتلم، نو هوا لکه چې دواورې پشان يخه وه، موږ د ارجنټ شناختي کارډ د وصولۍ لپاره لازمې پېسې جمع کړې او د شناختي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارډ د دفتري عملې د نورو راغلو کسانو په نسبت زموږ ښه هر کلي وکړ، یوه ښکلې د پردې خونه کې یې په سهولت کینولم، لږه شېبه وروسته یوې خایسته پېغلې چې نقاب یې لګولي وو، زمانه، زما زوړ شناختې کارډ ښېرته واخیسته، ما داسې وګڼله لکه چې د ژوند ډېرې زړې حوالې، زړې خپلوۍ د نوو حوالو او نوو خپلوو رنګ اخلي، د نوي شناختي کارډ لپاره یې د نایاب شناختي کارډ هم له نظره تېر کړ، دهغه یو نقل یې هم د نورو کاغذونو سره جمع کړ او داسې په نیمه ګېنټه کې یې زموږ ټول کار او کاغذیي کارونه ډېره په منظمه طریقه سرته ورسېده.

د وصولۍ تاریخ او ټوکن یې راکړ ، د نوې پېژندپاڼه(شناخت کارډ) د وصولۍ لپاره اته ورځې نېټه موږ ته ښودلې وه، او ټیک په اتمه ورځ نایاب په هاغه ټوکن زما نوي شناخت کارډ، کوم چې دهغه نوم او درشتې د نوي حېثیت او حوالې سره جوړ شوي وو، د ځان سره راوړو، اوس راروان پړاو د پاسپورټ جوړول وو، دغه رنګ د ارجنټ پاسپورټ لپاره هم خپل نزدې د پاسپورټ دفتر ته ورغلو، د ټولو ضروري کارونو نه وروسته یې هم که موږ ته یې نېټه یوه راکړې وه خو پاسپورټ یې په بله راکړ، اوس د ایشیا سوسایټۍ ټولوغړو خپلې اړیکې زموږ سره نورې ټینګې کړې، هره ورځ به یې برېښنالیك کوه، او بیا یوه ورځ راته دهغوي په لورې هاغه پوښتنلیك فورمه ترلاسه شوه، په هغې کې د رسمي او غیر رسمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې درج وې، چې مابه وخت په وخت په اظفراقبال نه پکې مشوره اخسته.

که چېرې د پروګرام نه وروسته ته ایساریده غواړې؟ په فارم کې دې پوښتنې زما د فکر مطابق ماته یوه موقع په لاس راکولې شوه چې هلته د پاتې کېدو په صورت کې زما د ماشوم پېدایښت ممکن کېدي شو. ما د نایاب سره په دې اړه خبره وکړه، که داسې وکړم څنګه به وي؟ هغه زما په خبره لږ فکر ښکاره کړو.

ریښتیا هم چې هغه هم د خپل بچي ښه مستقبل په دې کې لیده چې د هغه ماشوم دې هلته پېداشي، داسې به نوي ماشوم د امریکې استوګن شي، خو زما د یوازیتوب احساس او بیا پدې مرحله کې د انسان د مرګ او ژوند تړلې تړولې ویرې او اندېښنې د هغه د سترګو پر وړاندې وې...

ټیك ده ښه به وه خو که زه درسره وي!!، دا د هغه یوه داسې خبره وه چې زمونږ د ژوند د مجبورو او بې وسیو احساس ترې کېدو اوس خو چې چاته پته لګېده چې د امریکې تګ او د ماشوم د راتګ وخت لګ بګ دي نو دا مشوره به یې خامخا راکوله چې پردې او دومره لرې هېواد کې د یوې یوازې ښځې پداسې حال کې پاتې کېدل او اوسېدل هم اسانه خبره نه وه، کله کله به د ډېرو خلکو پدې یوه خبره چې خلك د دې لپاره په لکونو روپۍ لګوي او تاته دا موقع وړیا په ګوتو درغلې ده... سوچ به واخیستم د خپل بچي د روښانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سباوون لپاره به مې د خلکو د خبرو سبره اتفاق راپېدا شو، پخپل اعتماد او فکر به مې ډېر سوچونه وکړل ډېر کارونه به راته اسان اوښکارېدل خو ډېر به ګران وو، که زه مړه شوم نو بیا...؟

د دې سوچ په راتلو به مې په خپله لمن کې راجمع کړې د خوشالو ټولې ملغلرې له لاسه ورکړې، د فکر او سوچ پیوند کړي زنځیر به بیا وران شو.

یو ځل خو مې پټه شان دا خبره د خپلې ورندارې سره هم کړې وه، هغې زما د ماشوم لپاره داسې جامې او شیان برابر کړل چې د هاغه ځای د موسم مطابق وو، دا ټولې خبرې په خپل ځای لویه مرحله خو لا د دې سفر په سرپرته وه (د امریکې د ویزې ترلاسه کول).

پدې لړکې به مارټین رېکر چې دا پروګرام یې جوړ کړي وه، اکثر به یې ویل چې موږ ته د وېزې په ترلاسه کولو کې څه ستونزې مخې ته دي، خو کوشش کوو چې دا مسلې اخوا شي، د مارټین پداسې اندېښنو به کله کله زما ټولې تمې بې دمه شوې، اوس خو دې سفر سره زما یو داسې غوښتنه او خوشالي تړلې وه چې زما د پاتې ژوند او کورنۍ لپاره د ډېرې اسودګۍ باعث ګرځېده، ما د خپل ځان ډېر خیال ساته.

او بیا هاغه ورځ هم راغله چې زما ډاکټرې په التراساونډ ماته په نارینه اولاد زېري راکړ، زه په دې خبره د ډاکټرې د سترګو په ځلا او د شونډو په نرۍ موسکا زر د تختې نه را ولاړه شوم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه! زما د خولې نه د (ښه) لفظ ډاکټره په حېرانتیا کې واچوله ته خو اول خوشحاله شوې خو بیا دې د څېرې تاثرات بېخي بدل شول، ولې؟

د ډاکټرې نظر د ژوند او د ډېرو انساني څېرو د تغیر او تبدیلۍ نه وتلي و، زه دهغې په دې مشکل سوال ډېره په ګرانه کې شوم، هسې بس!...

ما زر وخندل، اصل کې زموږ په کور کې زما د مشر لېور ټول زامن دي نو د دغه ټولو هلکانو د اغوښتنه وه چې زموږ د کاکا دې (لور) وشي، ډاکټرې په برق برق وخندل، هاغه ټولو هلکانو ته ووایه چې که ستاسو خواهش جینۍ ده نو ماته ضرورت د هلك دي!. ډاکټرې په دې پسته خبره زه ډېره په مزه د تختې نه راښکته کړم، پښتنه ټولنه او د دې اکثر وګړي د نارینه اولاد ډېره غوښتنه لري خو په ورمبي ځل دې ډاکټرې د یوې داسې کورنۍ کېفیت لیدو چې د نورور پښتنو نه یې سوچ جلا وو.

په ورو ورو زه هم په خپل احساس پوهېدم زما دننه هم د خپل نارینه بچي مینه په غورځنګ شوې وه، د کور ټول لوي واړه اوس د ورکوټي (ککي) په تمه وو...

او کله چې مې ماسخوتن د وارث نه تپوس وکړ، ته خوشحاله یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې نه... خو لومړي ستا روغ صحت وروسته هلك، جلی!!.

هغه یو ځل بیا زما د ژوند او خپل بې شانه محبت لپاره په ډېر استقامت زما د سوال ځواب راکړ، نوم به یې څه وي؟

مایو ځل بیا هغه وچېړلو، هلمند ختهك او ماپه زوره زوره وخندل په ټول کور کې یو نوي بحث د نوي خوشحالۍ سره روان و، خو د امریکې تګ پکې یوه داسې موضوع ګرځېدلې وه چې هرسحر به د نغري په غاړه د لویو وړو دا یوه خبره وه، خو وارث خان به د دې بحث نه ځان د خپلې فطري حیاء له سوبه په ډډه ساته، د هغه خبرې د هغه ټولې کیسې به زما د امریکې د سفر سره د تړلو اندېښنو وې، د هغه خیال دا و چې په دې تګ به زما په اعتماد کې اضافه اوشي زما د لیك او تخلیق سلسله به نوې لارې اوپېژني، د دې سفر لپاره هغه زما د تیارۍ ټوله ستړیا په خپل سر اخیستې وه، زما د سفر لپاره ضروري سامان، جامې جوړې، بېګ او داسې نور... د ضرورت شیان یې راته په ډېره مینه راوړل.

دې سره سره زما د صحت او ارام خو په ټول کور کې ټولو خیال ساتلو. د وخت د تېرېدو سره سره ماته د خپل وجود د روندوالي او وزن د زیاتي احساس کېده او دې نوي اغستونکي وزن به په ما ډېره ستړیا راوسته، د خپلې یوې ملګرې نګار روف ذکر به خامخا کوم چې یو کال د مخه یې په امریکې دغه رنګ یوه دوره کړې وه، د هغې نه چې به مې د دې اوږد سفر پرله پسې د الوتکې په چوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ابغې نبغې ناستې ذکر واورېده نو د اوس نه به مې په ملا نري نري درد راغی، بیا به مې سوچ وکړ چې دا د دې سفر نفسیاتي اثرات دي چې په ما یې د وړاندې نه تاثیر کړی دی.

او دا ځکه چې زه د بیمارۍ په حالت کې وم، ګنې نو امریکې ته خو خلك ځي راځې دغه سفر کوي په دې کشمکش کې د امریکې د تګ زما ټولې تیارۍ روانې وې په دې دوران کې یوه ورځ د ډیوه راډیو امریکه نه ناهید سحر چې یوه ښه د پښتو ژبې شاعره هم ده د هایکو په صنف کې یې نوې نوې تجربې کړي دي او د تېر څه وخت نه دې لوي نړۍ والې نشریاتي ادارې سره کار کوي، فون یې وکړ د رسمي دعا سلام نه وروسته زما د هیلې سره سم یې زه نن خپل یو پروګرام لپاره پابنده کولم، دغسې اداري اکثر ادیبانو، شاعرانو ته د وړاندې نه فون وکړي چې نن شپه به د دې پروګرام لپاره ستا موجودیت لازمي وي، شاعران ادیبان چې زیات تر پداسې خپرونو کې برخه اخستو ته چمتو ناست وي خو ډېر پکې لکه زما د بل د مخ نه نشي تېرېدي، او د دې پابندۍ لپاره به ورته ښه وکړي.

بیا خدای دې مل شه که کور کې دې حالات هر څنګه وي!، موبایل به ورته ښه چارج کړې، وخت ته به ګورې او زنګ ته به دې غوږ وي! دا یوازې د دې لپاره چې ستا اواز د دنیا ګوټ ګوټ کې واورېدل شي، زه دا نه وایم چې پدې وسیله شاعر ادیب خپل د امن پیغام هم دنیا ته رسولي شي که نه شي. بلکه د شاعر ادیب بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېره مسلې هم دي چې د وطن د ادارو سره سره پرې دغه رنګ عالمي ادارو ته هم نظر او خبرتیا پکار ده، نو خبره مو د ناهید سحر او د ډیوه راډیو کوله، د هغې نه مې هسې د امریکې د سفر لپاره د جهاز د ناستې ولاړې او د نورو سفري ستونزو تپوس وکړ، نو زر یې راته یې وویل: خېر شه راځې څه؟

ما ورته وویل (هو) که نصیب شوي وي، خو ... یوه خبره بله هم ده! زه ورته په خندا شوم، هغه زما د خندا او د پاتې خبرې په معنا د ټکه پوه شوه، نوره خو ښه یې که نه؟ هغې لکه چې زما د خولې نه خبره واخیسته او ما بیا په ټول صورتحال پوه کړه!

جینۍ !! ائرلاین والا خو داسې ښځې ته ټکټ نه ورکوي ـــ! او نه ورته په الوتکه کې د تلو اجازت ــ! دا دهغې داسې قوي خبره وه چې دهغې د ډېر وخت د تګ راتګ د تجربې نه وتلې وه، ماورته په مات زړه وویل، ښه!.

او بیا چې د ناهید سحر د دې خبرې ذکر به مې د چا سره کولو د هغو به زما سره همدردي راپیدا شوه، مړې خور! ستا راتګ ایله په داسې وخت کې راجوړ شوـ! زما کشرې خور سیما چې زما تګ یې ډېر د کامیابۍ ګڼلو، زما د ادب او جدوجهد لپاره زما نه به زیاته پدې صورتحال هغه خپه وه، د کاغذونو تله راتله دواړه غاړې ته په دوام کې وو، اوس زه د ایشیا سوسایټي(ټولنه) په کار او زیار پوره خبر وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ټولنه د دنیا په ژبوثقافتونو کار کوي، هر کال داسې کتابي، فرهنګي او کولتوري مېلې جوړوي چې د دنیا د ټولو ژبو او کولتورونو استازي ورته راغواړي او د هغوي په کار او زیار دنیا خبر وي، ستاینه او ډاډګیرنه یې کوي دا ځل یې د خپلو هم دغو روایاتو په سمون یوه لویه کتابي مېله په دوو لویو ښارونو نیویارك ا وهوستټین کې راجوړه کړې وه، او د پاکستان نه یې دوه شاعرانې یې دې مېلې ته رابللي وې، نن چې ماته د مارټین کوم برېښنالیك ترلاسه شوي وو، نو په هغې کې یې زما نه زما د پاسپورټ د لومړیو پاڼو نقل، زما دوه تصویرونه او ورسره یې زما د ژوند او ادبي سفر یوه لنډه شان پېژندګلو غوښتلې وه، دغه مطلوبه ټول څیزونه زر تیارول وو، زما مشر لېورزي عمران ایوب په ډېره خوارۍ او صفايۍ زما تصویرونه تیار کړل او بیا یې مارټین ته ایمېل هم کړل، بله ورځ د دې ادارې لخوا مې د رېچل کوپر ایمېل ترلاسه کړ، چې هاغه عکسونه یې د پروګرام لپاره په چاپېدونکي تشهیري کتابګوټي ولګول د ماشوم لپاره د امریکې د قومیت د حصول په لړ کې ماته مې د ملګرو او خواخوږو مشورې جاري وې، زما هم زړه غوښتل چې زما بچي دې د یو امن ناکه وطن غړي شي، خپل ژوند دې هلته وکړي، خپلې سترګې دې هلته وغړوي، د هغه په ژوند کې دې هغه ستونزې نه وي، د کومو سره چې موږ مخ یو خو بیا به مې د خپل ژوند، خپل مرام او د خپلې خاورې سره د بې کچه مینې یو لاژواله تصور مخې ته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماچې ټول عمر د دې خاورې سندرې ویلې دي، د دې وطن د بې وزله ولس غم مې ژړلی دی، د دې وطن د سحر او ماښام نه مې یو الهام اغستې، د دې وطن په وجود د بلو لمبو مې ماتم کړی دی زه خپل بچی ته څنګه د یو پردي وطن پردۍ خاورې شناخت او پېژندګلو ورکړم.

نه! نه...! زه د خپل بچي نه دا پېژندګلو نشم تروړلي، دې احساس زما د سترګو کور نمجن کړ، او دغه وخت زما دننه د مور د جوړېدو روان عمل د یو ترپ سره ماته د خپل ژوند او بېدارۍ احساس راکړ، زما بچي لکه چې زما پدې احساس د ژوند د لومړۍ ساه د اغیستو جوګه شوي وو، ماته یو عجیبه احساس وشو د یوې شیبې لپاره مې خپلې سترګې پټې کړې...

زما بچي زما په غېږ کې وو، په خپلو وړو وړو سترګو یې مسکي مسکي زما څېرې ته کتل، د هغه په مخ د امېدونو یو خور وور جهان ماته ښکارېده، هغه چې به خپلې نرمې پستې چاچۍ را اوچتې کړې نو لکه چې زه به یې د عرش منارو ته وخېژولم ـ خدایه!! د ده دا غونډې غونډې سترګې خو د ژوند د یوې نوې رڼا نمونې دي او بیا د هغه معصومې مسکا لکه چې ماته زما په کړې فیصلې شاباسي راکوه، نه...نه! زه د خپل وطن نه چېرته هم نه ځم، اوس هغه هم یوه فیصله کړې وه، مورې!! ما پردي وطن ته مه پرېګده...! زما نه زما د خپل وطن وجود مه بېلوه! هغه ماته زارۍ کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه! دلته چې ستا لپاره امن نشته نو... ما د خپل وطن یو عکس د هغه مخې ته کړو- وي به موري! زه به د خپل وطن لپاره د امن زېري شم... ماته وګوره! زه راغلم، اوس به دلته امن وي! د هغه په څېره کې د یوه لوي عزم او پخې ارادې رڼا ماته له ورایه ښکارېده او داسې به ولې نه وه چې د هغه وجود د هاغه وینې نه خپل وجود موندلو کومې چې د خپلې خاورې سره د ایمان تر حده مینه کوله.

پدې نوي نااشنا حرکت ماته زما د ښځینه وجود د ډېرې نیمګړتیاوې خپل تکمیل ته رسېدونکې ښکارېدې، د کور په لویو وړو لکه چې بیا اختر شوي وي، او بیا دغه حرکت زما د امریکې د تګ ټول حرکتونه په دوام کې کړل. زه نن پېښور ته تلم د امریکې د ویزې لپاره مقرره (فیس) پیسې مې جمع کولې دوه ورځې مخکې چې رچېل کوپرکوم ایمېل رالېګلي وو، نو په هغې کې یې دا خبره لیکلې وه چې که تاته څه اقتصادي ستونزه مخکې ته وې، نو دا پېسې به تاته اوس در ولېږو، خو که ته پیسې لرې نو جمع یې کړه! بیا به یې وروسته د نور حساب کتاب سره تاته اداکړو، په کور کې شل لاتجې مسلې مور ته راپه غاړه وې، د ټولونه زیات لګښت خو زما په بیمارۍ روان وو، ځکه مې درته ولیکل چې زه کوم معاش یا بله د امدن وسیله نه لرم، ښه به داوي چې دا پیسې هم تاسو راولېږۍ، کور یې ودان بله ورځ یې په یو بل برېښنالیك کې زمانه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسو د رالېږلو اسانه لار (ذریعه) اوپوښتنه چې پیسې پرې لاسي را رسي، ماورته د (وېسټرن یونین) دلار ټول ضروري لوازمات ولېږل او بیا په یو ساعت کې پیسې زموږ ګوتو ته راغلې وې .اظفراقبال پېښور کې مونږ د سپیډیکس کوریېر مرکز په ګوته کړو چې دلته به ته د ویزې فیس جمع کوي- ۱۴۰ امریکایي ډالره - یاده دې وي چې دغه اداره د امریکې د ویزې په هکله خلکو ته لاره ګودره هم برابروي، دلته به ما ځلورعکسونه هم ورل، په مردان کې مو د یو ښه فوټوګرافر نه چې د امریکې د ویزې او برتانیې د ویزې لپاره دهاغه د تصویرونو د اوښکلو دعوه یې کوله خو چې ځنګه مو عکسونه ولېږل نو واپس د رچېل کوپر برېښنالیك راغلو چې په ډېره شایسته انداز کې یې د نورو عکسونه غوښتنه کړې وه، ولې چې دغه عکسونه دهاغه معیار نه وو د کوم چې دکاندار دعوه کړې وه خو داځل هغوي د عکس اغیستونکي لپاره څه لیکلې لارښوونې هم رالېږلې وې او ورسره ماته د ا لارښوونې هم شوې وې چې ته زر سپېډیکس کوریر ته ورشه دلته د ویزې فیس او ځلور تصویرونه د خپل پاسپورټ او د کنفرمېشن لېټر (منښتپاڼه) جمع کړه کنفرمېشن هم یو څو ورځې مخکې رارسېدلې وو خو ماسره د عکسونو فکر وو، چې د مردان انځور اخیستونکي هم مونږ هسې په کړاو کې واچولو د پېښور فوټوګرافر هم رد کېداي شي دا چرته یو بل چکر نه شي دې دوران کې مې د خپل خپګان ذکر د اظفراقبال سره وکړ هغه زما ټول خپګان زما نه لرې کړ .سپیدیکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

والا به تاته د تصویرونو انتظام وکړي ـ خبره نوره هم اسانه شوه نن زه او نایاب دواړه د دې مقصد لپاره پېښور ته تلوونکي وو، د کاغذونو ټول فایل مې سره د پروګرام د بلنلیك برابر کړ، خو د سپېدېکس کوربږ هېڅ درك راته نه و معلوم.

د خپل یو ملګري جوهر شاه نه مې د دې ځای د درك پوښتنه وکړه، هغه راته ددې ځای ښه قوي درك راکړ او داسې یې د څه کړاو دغه ځای ته په ډېره اسانۍ ورسېد ، دغه دفتر پېښور صدر کې د پي آیي اي په عمارت کې دي خو په ګېټ یې یوه لویه امنیتي پوسته وه چې د بدني تالاشۍ او د بېګونو کاغذونو د کتو له امله تېر شو نو پدغه ساده غوندې دفتر کې یو ځوان موږ په ډېر عزت کېنولو، ټول کاغذونه یې د نظره تېرکړل. د ویزې د فیس پیسې مې ورته مخکې کېښودې د هغې رسید یې راکړ په پاسپورټ کې یو د سپین کاغذ چټ ولګولو او د عکسونو غوښتنه یې وکړه، ټوله خبره مې ورته وکړه هغه په ډېره اخلاق سره وویل: خېر به شي دلته د دې عمارت مخې ته په مخامخ کوڅه کې یو فوټوګرافر دي هلته ورشۍ! او لږ ساعت کې مو دغه مطلوبه ځای د یو کس نه په پوښتنه راپېداکړه، دلته یو د کچه عمر غنم رنګه هلك چې په هندکۍ ژبه غږېده خو زما سره یې په هندکو کې نیمه نیمه پښتو هم ویله، تصویرونه یې راته وویستل خو د خپل وطن به کومه کومه ستونزه ژاړو، برق لاړه، نو موږ ته یې د عکسونو د راکولو نېټه هم لږه اوږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړه زما خو پدې خبره په زړه تیاره راغله، نایاب البته ډېر په استقامت هغه کس ته وویل چې پیسې به ډېرې درکړو، جنرېټر وچلوه چې زموږ کار اسان شي.

دا د فرورۍ ورځې وې خو موسم نن لږ ګرم وو، یا خو موږ په منډه وو نو هوا راته توده لګېده، هلك ښښنه وغوښته زه نوکر یم؛ د دکان مالك نشته چې، پوښتنه ترې وکړم، زموږ ناسته دلته بې ګټې وه، موږ یو ځل بیا هغه ځای ته لاړو او هغوي مو په ټول جریان پوه کړل، برېښنا (بجلي) هلته هم نه وه،اوس به مو یا دا وخت دلته په انتظار تېروه، تاسو بیا ورشئ او فوټو ګرافر پوه کړئ! هغه به تصویرونه موږ ته راورسوي، داخبره موږ ته اسانه ښکارېده، هر څو که دومره د بیرته تګ ستړیا پکې وه، خو همداسې مو وکړه، نن ماته ګرځېدل ډېر ګران شوي وو، بلخوا چې د کار د نه کېدو یا د نیمګړي پاتې کېدو په وجه چې به کوم بوج زما په مغزو راتله، هغې به زه د تګ نه پاتې کولم، پښې به مې لکه د شلو په شان ارجل برجل کېدې، یو قدم تګ راته په غره ختل ښکارېده، دغسې ټول وخت به یوې بې دمه او ستړیا رانه خپل لاسونه کلك چاپېره کړل، نایاب چې زما دې حالت ته کتل نو په صدر کې یې د تازه مېوو یو دکان ته بوتلم چې د ښځینه وو لپاره پکې د ناستې ځانګړي ځایونه دي. دلته ماکتل چې یو شمېر ځوانان زلمي، ښځې او ماشومان څه خو د خپلو کورنو سره راتلل او ځنې پکې ځانته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، د يخ شربت خوږ احساس مې په وجود کې دم راوسته، اوس مې داسې محسوسوله چې د خپل ژوند د راروانو دوارو مرحلو نه په خير او کاميابۍ سره د تېرېدو جوګه يم! د ښځې لپاره د اولاد د زېږون شېبه که د تکليف او کړاو درانه لري خو الله پاك په خپلو قدرتونو دغه شېبې اسانوي.

او د يو نوي انساني وجود او روح راويستل د ادم (ع) او هوا د راتګ سلسله په دوام کې ساتي، د نړۍ په مخ ډېر روحونه راغلل، ډېر مخونه پناه شول، خو د کاېنات حسن دغه روحونو، دغه انساني څېرو او کردارونو ښکلې کړې دي د يو نوي روح نوي وجود جواز زه هم جوړېدونکې وم، دا احساس زما د هستۍ لپاره د بقا وو، دغه حواله زما د ژوندي پاتې کېدو وه او زه مور جوړېدونکې وم ـ هو زه مور جوړېدونکې وم ـ

دا خو يو داسې احساس وو چې زما د ژوند ډېر زخمونه يې ټکورول، لکه د تودې پهې په دې زخمونو پرېوتو او د راحت او سکون يو خوب، يوې جذبې د اوس نه راته لکه د مور الله هو ويل، ما د يوې شېبې لپاره هاغه شېبه تر سترګو کړه، چې د دردونو په يوه لويه روانه ورا (جنج) کې يو غونډ مونډ، پوست مالوچ ګوډاګې، زما غېږ ته راغى...

داچې ولې ولې چاچۍ (وړې وړې چاچۍ)، دا چې واوه بچې دي! دا چېرته وو؟ ته ... چرته وې؟ او دغه شېبه کلکه ما خپله سينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې نیولې وه، زما ماشوم سترګې غړولې ما ورسره په وړه خوله د هغه په انداز خبرې کولې، کله به مې یې یو لاس را اوچت کړ، او پنجه به مې ښکل کړه، کله بل لاس په پنجو کې، کله به موسکي شو، کله به یې شونډې بوسې بوسې کړې، کله به یې مخ ترش کړو، کله به یې سترګې وغړولې او کله به یې سترګې پټې کړې، زما دننه د مور احساس به په هغه لکه د شبنم پونه پونه کېد، دهغه د څېرې ګل به لکه زما د لاسونو په ډنډر ښکته پورته کېده! د نایاب، هلمند او زما وارث زما په لاس زما په غېږه کې د مینې او محبت یو سمندر کې د خپلو جذبو دننه داسې په غورځنګ شو چې هرې چپې یې زه د خپل ژوند د راتلونکي په سفر کې تر لرې لرې یوړم، ناست خلك د دکان نه پاڅېدل روانېدل خو زه د خپل خیال د مارغه په وزر اوس د یو بل سفر لپاره د خپل وجود د سفر لپاره په الوت شوې وم، زما فکر د نیویارك ښارپه دنګو ماڼو زړه راښکونکو ښکلا ګانو داسې په ولکه کې اغستي ووچې د نایاب دې غږ د حقیقت دنیا ته راوستم، پاڅه چې ځو...

هن! ما زر خپلو ښو ته ځمب ورکړ، لکه چې دې خیالاتو په ریښتیا زما سترګې د څه وخت لپاره درنې کړې وې، ما د بورقې پلو په مخ برابر کړ، لاسي بېګ مې راواخیسته او دواړه د دکان نه راووتو، ماسپښین کور ته راورسېدو، اوس درې ورځو لپاره هاغه ورځ ته انتظار وو چې موږ به بیا ورتلو، او بیا په دریمه ورځ زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یواځې د دې مقصد لپاره پېښور ته روانه شوم، نن د دې ځای عمله لا په ځای نه وه، د لږ وخت انتظار نه وروسته هاغه ځوان بیا زما مخې ته پخپل ځای ناست وو، زه یې وپېژندم خو ما بیا هم خپله رسمي پېژندګلو ضروري وګڼله، دهغه د لومړۍ ورځې راکړي رسید مې ورته په مېز مخې ته کېښود، دغه کس اول په کمپیوټر څه اوکتل بیا یې راته خپل پاسپورټ د دې وینا سره راکړو چې په پنځلسم مارچ به سحر اوه بجې تاسو اسلام اباد ته ځئ! د امرکې سفارت ته. زه پدې خبره ډېره خوشحاله شوم، ماویل چې د سفر د ا ټولې مرحلې څومره ژر سرته رسي لاښه ده، د مغزو نه مې بوج اخوا کېږي.

دغه کس راته دا مشوره هم راکړه چې خپل ټول کتابونه، اېوارډونه، سندونه او نور داسې شیان چې ستا کېس پرې قوي کېږي د ځان سره واخله، د پاسپورټ د پاسه یې راته په سپین چټ دغه ټاکلې نېټه او وخت لیکلي وو، ما داسې وګڼل چې دا سفر اوس ډېر اسانه شوي دي، خو سحر اوه بجې د مردان نه ، امریکې سفارت اسلام اباد ته رسېدل زموږ لپاره ناشونې وه.صلاح مو دا وکړه چې یا خو به یوه ورځ د مخه ځو او یابه د شپې سفر کوو، اخر مو فیصله دا وکړه چې یوه ورځ مخکې به ځو، او شپه به پېنډۍ یا اسلام اباد کې کوو، زموږ یو ملګري د دې لپاره موږ ته د راتلو بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړه، دغه ملګري سره د خپلې کورنۍ د غړو اوسېدو، نایاب زما ټول کتابونه، اېوارډونه، سندونه او نور ټول تعریفي اسناد او دستاوېزات په بېګ کښې ډېر ترتیب کېښودل.

د ستاویزات خو یې ټول په یو جلا فایل کې خوندي کړل، دې سره سره مو هاغه کتاب ماډرن پوېټري اف پاکستان چې د کوم پربنسټ چې زه امریکا ته غوښتل شوې وم هم کېښود، په سفارت کې پکارېدل، د پروګرام لپاره ټول ایمپلونه چې د پروګرام پکې وو هغه مو هم د نورو کاغذونوسره کېښودل او داسې د کورنه د ډېرو دعاګانو د پلو لاندې په څوارلسم مارچ مازیګر موږ د کوره روان شوو او ماښام ناوخته اسلام اباد ته ورسېدو، دلته حاجي صیب د خپل ذاتي ګاډي سره زموږ په انتظار ولاړ وو، زموږ یې ډېر تود هرکلي وکړ او په خپل ګاډي کې یې کورته ورسولو، د حاجي صېب کور د اسلام اباد په اطراف کې نسبتآ په یو د کمې ودانۍ په علاقه کې وو چې ډېر د ارام او سکون ځای وو، هېڅ شور او غالمغال نه وو.

مېرمن یې ډېره مینه ناکه پښتنه او مونځ ګزاره ښځه وه، هغې هم په ډېره مینه زموږ هرکلي وکړ، په خپل کور کې سره د ستر پردې یوه ځانله د ارام ډکه کوټه یې موږ ته پاکه تیاره ساتلې وه، د حاجي صیب مېرمن د چاي، شربت او ډوډۍ نه وروسته ماسره ډېره ناسته وه، د هغې تجربه کار او ځیرك نظر زما د حالت پوره پوره اندازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګوله، ته خو لکه چې ناروغه یې؟ هغې د یوې نرمې پستې موسکا سره زما د وجود جاج واخیسته، هو... بس! ماهم وخندل په ځمکه په پسته توشکه ناستې زما د وجود نه ټوله ستوماني لرې کړه، خپلې دواړه پښې مې ښې په ارام وغزولې، ملا مې په تکیه برابره کړه، چې پدې کې زما د ملګري نګار رووف زنګ راغی، خور ته چرته یې؟ انټرویو ته تللې یې؟! هغې رانه سمدستي پوښتنه وکړه، زما د خپلو سکه خوېندو پشان دې هم زما د ناروغۍ په هکله زما ډېر تشویش لرلو او خور راغلي یو سبا سحر وختي به ورځو دعا کوه! په لنډو لنډو مې ورسره څو خبرې وکړې، بیا بیا به یې راته د ځان د خیال ساتنې پخلی کولو مابه ورته وخندل چې فکر مه کوه! خیر به شي، اوس د حاجي صیب واړه بچي کله کله په لوبو منډو کې د کوټې د نیم کښنو وره نه به ماته واضحه ښکارېدل، ماته دا وخت داسې محسوسېده لکه چې د دې ماشومانو ترڅنګ زماهلمند هم واړه واړه پلونه اخلي، کله کله په ځمکه راپرېوزي، پوزه یې په پړمخ پرېوتو وینې شوې وي، زما زړه ناقلاره شو، وئې خوږ شوی، خېر دی، ګوره مېږی دې مړ کړو، عاجز کور ته روان وو کور ته یې اوړه وړل تا ترې ټول توې کړل، بس ژاړه مه ښه الاهو- ما داسې وګڼل لکه چې په ژړا ژړا مې خپل هلمند د ځمکې نه راوچت کړو په اوږه مې واچولو- د ماشومانو شور، خنداګانو او ژړاګانو تر ډېره وخته زه په داسې کیفیت کې وساتلم دا وخت زه په کوټه کې یوازې ناسته وم، نایاب د حاجي صیب سره مېلمستون (بیټهک) کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست وه او د حاجي صېب مېرمنې د سبا سحر د پاره خپل پاتي نيمګړي کارونه سر ته رسول د مردان نه تر اسلام اباد سفر زه ډېره ستومانه کړې وم، سترګې به مې مرغۍ مرغۍ شوې کله کله به خوب په ناسته جوته راکړه ما سره د نایاب فکر وه زه هيڅ نه پوهېدم چې د ملاستې به څنګه پروګرام وي. خو زر د حاجي صېب مېرمنې زما دا پرېشاني زما نه لرې کړه دا کوټه ستاسې دواړو د ملاستې هم ده، هغې د شنو چايو او وچې مېوې پتنوس زما مخې په دسترخوان کېښودل ـ ته به څومره ستړې يې، چايې وڅښه چې دمه شې او بيا راسره خپله هم کېناسته او د کوټې نه بهر د ماشومانو د شور غوغا نه راتله، ټول مې اوده کړل سحروختې بيا سکولونو ته ځي، هغې په روڼ تندي ماته د بمار د بادامو چکۍ مخې ته کېښودې ـ دا به څومره ستړې وي، په کور کې ددومره وړو لويو خدمت کول په يوازې ځان ډېره ګرانه وي، ما داسوچ کولو چې د کوټې دروازه چا په مزه مزه وټکوله زما ښه کلك يقين وو چې دابه حاجي صيب او نایاب وي، راځئ! او د دې سره لومړي حاجي صيب او بيا نایاب کوټې ته راننوتل، خو حاجي صيب په دروازه کې په ولاړه ولاړه مانه يې پوښتنه وکړه، خور! څه مسله خو به نه وي؟ ماورته وويل، نه حاجي صيب! داسې ګڼم لکه چې خپل کور کې يم، کور دې ودان، حاجي صېب د تلو اجازت واخيسته، په دې وېنا چې اوس تاسو ارام وکړئ سبا سحر وختي به زه راپاڅېدلی يم چې په وخت لاړ شو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نایاب ترډېره وخته ماته بیا بیا دا خبره کوله چې هلته به تانه ډېرې پوښتنې کېږي ته ورته ځان تیار او ذهن بیدار ساته.

مابه ورته وویل سمه ده سړیه! اوبه شي اوس لږ ارام پکار دی . زما په داسې بېزارۍ به نایاب کله کله لکه د ماشومانومرور غوندې شو۔ یره هني ! یاده دې وي چې ماته په دواړو کورونو کې (پلارګنۍ او سخرګنۍ) لوی واړه هني یا هني ګل وایي . ما خو بس د ډېرې ستومانۍ نه هغه خورې بسترې ته خوار خوار کتل، کومې چې لحظه په لحظه ماته دا اشاره کوله چې هرڅه پرېږده کېږې به خو ته راځه ځکه چې نوره ناسته ماته بیخي ګرانه شوې وه او بس ځان مې په هغه بستره وروغورزولو، مخ مې دېوال ته واړولو، د پستې تولیې احساس سمدستي دمه کړم، سترګې مې سمدستي پټې کړې او نایاب ته مې د کوټې د باتۍ د ګل کولو ووې . هغه هم زما سره ډېر بې ارامه وو خو د هغه تسلي به چا کړې وې . زما ټپ کړی فایل یې بیا راواغستو او د یو یو کاغذ یې پکښې بیا جاج واغستو، ما به په نیمه رڼا او نیمه تیاره کوټه کې د کاغذونو د پاڼو په اړولو ورو غوندې مخ راواړولو، بس دی اوس اوده شه . خو د هغه په سترګو کې خوب چرته وو ډېره لحظه زه هم د هغه د وینښې پرېشانۍ پرېشانه وساتلم خو اخر خوب یوړم .او بیا چې د سحر د اذان په بختوره نعره الله اکبر مې سترګې پرانستې نو لږ خوب راته ډېر ارام راکړی و، زه په یو نوي طاقت اوچته راپاڅېدم، نایاب داوخت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشناب کې وه، او چې څنګه رابهر شو نو ماته داسې ښکاره شوه لکه چې ټوله شپه یې په ویښه خوړلې وي، زه مونځ کوم ته هم ځان تیار کړه، دغه وخت هم د هغه تادي د کتو وه . تانه خو مدام ګاډی روان وي، ما یوځل بیا په خندا کې په هغه یو ټك وکړو. خو د کوټې نه بهر د کور چپتیا مونږ ته دا ښکاره کوله چې د کور نور وګړي په خواږه خوب اوده وو، یو د چا د غاړې د تازه کونې غږ مې څو شیبې د مخه اورېدلی وو چې په کور کښې د یو کس نیم د ویښې احساس یې راکړو. ماهم مانځه ته ځان تیار کړی وو او چې د مونځ سلام مې وګرځولو نو نایاب د تګ د پاره ټوله تیاري سرته رسولې وه . ما د ګړۍ مخ ته بیا بیا کتل اوس مونږ ته وتل پکار دي د نایاب سترګې خو مسلسل د ګړۍ په ستنو ښخې وې . خو دا وخت به ګاډي چرته وي؟ ماته په بنده کوټه کې د بهر د دنیا د تیاره رڼا هیڅ اندازه نه کېده . داسې ښکارېده لکه چې بهر به لاتوره شپه وي . زما خیال دی چې حاجي صیب د پرون راسې مونږ سره ډېر په عذاب شوی دی . مونږ ته خپله تګ پکار دی . د نایاب د دې خبرې سره ما هم اتفاق وکړو. مونږ د کوټې نه ورو شان راووتو. د دروازې داسې خلاص پرېښودل مې هم نه غوښتل هسې نه دغه وخت د بهر نه څوك کور ته ننوځي، څوك ترې غلا ونه کړي خو کور کې په چا غږ کول هم د هغوي د تکلیف نه خالي نه وو. د خپلې دې ویرې ذکر چې مې نایاب ته وکړو، هغه وویل فکر مه کوه، د مونځ اودس خلك دي اوس به راپاڅېدلې وي . د سرك په غاړه یوه ټېکسي لکه چې زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تمه ولاړه وه، ټیکسي کې کېناستو. نایاب ورته ځای په ګوته کړو او بیا لږوخت پس ټېکسي ولا مونږ. هغه ځای کې د سرك غاړې ته ښکته کړو چرته چې په لږه فاصلهد سفارت خانو هغه اجتماعي مرکز یا اډه وه چې د ډېرو هېوادونو سفارت خانو ته دغه خلك په مقرره ګاډو کې رسولی شي ـ دلته حفاظتي انتظامات دومره سخت وو چې د تکلیف او سترړیا یو ځانله داستان دی ـ لحظه په لحظه د تپوس پوښتنو او تالاشۍ ورکولو نه پس هغه ځای ته مونږ دواړه شریك ورسولی شو د وم ځای نهچې به یواځې زهد ګاډي په ذریعه مخکې ورلی شوم ـ دا د ناستې یو ډېر ښایسته لوی ځای وه چې پکې دوکانونه، هوټلونه، نېټ کېفۍ او داسې نور کاروباري ځایونه وو چې د راتلونکیو خلکو د ضرورت او اسانتیا خیال یې ساتلی وه ـ دلته به نایاب زما نه یوازې پاتې کېدو او په ژوند کې په لوړمبي ځل دا احساس وشو چې د ژوند د ملګري نه یوازې چرته تلل یا دهغه نه یوازې پاتې کېدل په ژوند څومره د تکلیف خبره وي!. خو د دې ازمېښت نه به مونږ څه ورځې پس خامخا تېرېدو خو د نن جدایي خو د یو څو ساعتو وه په دې خیال مې ځان پورې وخندل او ډېر په چابکو قدمونو مې ځان هاغه کاونټر ته وررسولو چې د ګاډي دپاره کرایه پنځه سوه کالداري پکې جمع کولې شوې ـ

دلته د دې پېسو ماته د تګ د راتګ غبرګ ټیکس راکړلی شو او ماته یې د وړاندې تګ د پاره یو ورکوټي بُوتهـ ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورننوتو اشاره وکړه ـ دلته یوې ښایسته پېغلې تلاشي اخسته ـ د کاغذونو د یوې یوې پاڼې پلټنه یې کوله دغه کتابونه کاغذونه هرڅه د کېمرې د سترګې نه تېرېدل ـ اوس به زه د یوې لویې پردې د شا نه د ګاډو لوی ټرمینل ته ورتلم او د دې ځای خلکو ګڼه ګوڼه د مېلې په شان زړه راښکونکو منظرونو به اوس د نایاب څېره زما د سترګو نه پنا کوله ما یو وار بیا په ورستو وکتل، نایاب د هرڅه نه بې نیازه ولاړ وه د هاغه منظرونو نه کوم چې د هغه مخې ته لکه د فلم د سکرین چلېدل خو دهغه په مخ د ژوند د هیلو یوه ډېره ښایسته رڼا وه چې د خپلو سپینو برېښېدونکو شغلو په ژبه یې ماته خدای په اماني کوله، د هغه لاس هم پدې اشاره راولاړ شو زه د هغه په مینه او خپل اعتماد ډېره تکړه وم، خو بیا مې هم څه فکرونه او اندېښنې خامخا لرلې، دغه اندېښنو به زما د تاترې په شان د لوی اعتماد مخې ته هم کله کله خپل سرونه راوچت کړل هسې نه وېزه ...او د دې ویرې سره به مې خپلې ټولې ستړیاګانې او منډې تررې رامخې ته شوې، د نایاب یوه یوه ستړیا به مې هم مخې ته ودرېدله ـ په دې ټولو سوچونو وسوسو او خوشحالو کې د هاغه لویې ګاډي مخې ته اوس د مسافرو په قطار کې ولاړه وم کوم چې د تګ د پاره چمتو ولاړ وو ـ اوس یوه شېبه پس زه هم په یوه ښایسته ارامه چوکۍ ښه په سُر کې ناسته وم، لکه چې د امریکه د سفر د پاره مې د الوتکې په پوړۍ ښه ابښودې وي ـ چې لږه ساه صورت شوم نو په ګاډي کې د ناستو ولاړو د مسافرو څېرو ته مې پام شو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره څپره د امید او نا امیدۍ ګډوډ تاثرات د ورایه ښکارېدل، زه هم د هغوي په منځ کې ناسته وم، زما هم ټول امېدونه د دې سفر په اړه د خپل راتلونکي بچي د روڼ سبا سره تړلي وو، د هغه راتلل هم را نژدې وو په چوکۍ ناستې نه پس مې خپل سر وروغوندې شاته ولګوله د ارام او استراحت احساس د دې ګاډي په تنګ کې لکه د ځانګو خوند راکولو، دغه استراحت یو ځل بیا په ما غلبه وکړه زه یې په خیال کې ډېره لرې یوړم زما د بچي څپره یو ځل بیا د خیال په شیشه راوځلېده زما د ژوند د رڼا ګانو د مشال مخ، زه خو دا ټوله سخته ستا د ژوند د ښه کونې لپاره په ځان تېروم، که چېرې د دې سفر نه ستا د ژوند څه ښه لاره راووځي، ستا مستقبل ښه شي، د اځل ما د خپل بچي سره داسې خبرې کولې لکه چې هغه یو لوی زلمي وي.

د مور او پلار د ژوند یوه یوه سخته یې د خپل وجود او ژوند سره ډېره د نژدې نه په خپلو سترګو لیدلې وي، لکه چې هغه په دې پوهېده، خپل دواړه لاسونه به یې زما د غاړې نه لکه د هار چاپېره کړه، په کټ کټ به یې وخندل، زما په سترګو کې به اوښکې راغلې د خپل وطن په وجود د لمبو او وینو تصور به رامخې ته شو. درز شي ... ډز شي ... او بیا خبر راشي د وطن خاوره بیا په وینه خړوب شوې وي د وطن بچي په وینو کې پراته وي، چاپېره د خلکو چغې نعرې وي، ژړاګانې وي ویرونه وي خلك په خپلو مئینو پسې ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوي لټون کوي، میاندې خپل مخونه ټکوي زما بچی سحر د کوره وتی دی مزدورۍ پسې تللی دی، بې اسرې پاتې نوې ناویانې په لاسونو د واده نکریزو ته ګوري او د غم سلګۍ وهي پټې اوښکې تویوي، لکه چې په دې لاسونو یې د خپل جانان تیکه تیکه وجود په وینو سُور راټول کړی وي . د اسمان رنګ د بارودو په لوګو تور تبدیلېدلی وي لکه چې اوس درنګ ساعت له یو بل ځای د سرو وینو باران راروان دی . اف!! یو ځل بیا د سرو وینو سېلاب راتلونکی دی په دې وینې وینې تصور زما مرۍ کلکه ونښته خله مې بیخي ونښته ځان سره د راخستي د صفا اوبو د بوتل نه مې یو غټ غړپ وکړو خو زما اعصاب دې تصور ډېر لړزولي وو خو دلته هم کله کله به زما په راټوله غېږه کې لکه چې څه ورو غوندې وخوسکېدل زما لاس پهورو شان زما د غېږې نه زما خېټې ته وروغوزېدو او بیا به لکه یوه وړه منګُل زما په لاسو ولګېده . ماته داسې ښکارېده لکه دواړه منګلۍ زما اوښکې اوچوي . ده بیا اړخ بدل کړو دغه وخت د ژوند او مینې یو احساس زما اعصاب بیا قوي کړل، ما یو ځل بیا د خپل فکر د بدلولو په نیت د خپلو کاغذونو جایزه اخسته . خپل ټول کتابونه مې وړاندې پراته وو، دې تخلیقاتو ماته یو لوی نوم او ستر مقام راکړی وه . زه ډېره مطمئنه شوم د اطمینان یوه اوږده ساه مې راښکله . داسې ښکارېده لکه چې زما بچي د خوب نه خوره وره ستوماني ویستې وي . د کړکۍ نه مې د اسلام اباد د شینکي تماشه کوله، د سپرلي موسم د خپلو ټولو رنګونو او خوشبویانو سره د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې په وجود خور لیدي شو، او بیا د ګاډي ډرایور به لکه د کلینډر اواز کولو، ایران ایمبسي، په لوي ګاډي کې د ډرایور غږ په ګاډي کې د لوډسپیکر په مرسته تر هر چا ډېر ښه رسېده، د ګاډي نه یو کس د دې سفارت مخې ته ښکته شو، دغه رنګ د کوېټ او د چین د سفارت خانو وړاندې هم څه کسان ښکته شول او بیا چې په لاره هرڅومره امبېسیانې راتلې نو د ګاډي نه به ورته د ډرایور په غږ څوك نه څوك ښکته شو. اوس د ګاډي نیمې سورلۍ په لاره لاره کوزې شوې وې او پاتې نیم کسان ټول د امریکا سفارت ته روان وو، او اخر هاغه اواز هم راغی چې ګاډی پرې پوخ ودرېدو. امریکن ایمبسي! ... د دې غږ سره ټول ناست کسان په یو وخت د خپلو چوکیو نه پاڅېدل، زما مخې ته ډېر خلك ولاړ وو ځکه خو زه په خپل نشت ناسته وم او د کړکۍ نه مې د امریکې د ایمبېسۍ نه د ګېرچاپېره علاقې جاج اخستو. یو دوه امریکنیان د ورزش د پاره په منډه وو چپه چپتیا وه د مرغو او نورو مارغانو ښایسته ښایسته غړونو په دې چپتیا کې سندرې زمزمه کولې . زړه مې د هیبت نه هم درزېدو. د امید او مایوسۍ په یو عجیبه غوندې حالت کې وم . افسوس مې کولو چې دریغه نایاب سره مې په موبایل خبرې کولې شوې خو موبایل خو یې رانه ډېر مخکې جمع کړی وه، دګاډي نه ښکته شوي ټول کسان د دې سفارت د ودانۍ مخې ته د ونو لاندې په چوکیو کېناستل، دلته د مخکې نه هم ګڼ خلك ناست وو، ما خپل پاسپورټ د فایل نه راوښکه ورسره مې څو نور کاغذونه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیار په لاس کې ونیول، ټولو خلکو هم دغسې کړي وو، لږه شېبه وروسته یو امنیتي افسر ټول په قطارونو کې ودرول، زه هم د یوې خایسته نوې واده کړې پېغلې سره په قطار کې ولاړه وم.

وار په وار د ټولو کاغذونو کتنه کېدله، او یو یو کس به په قطار کې وړاندې کېده، مونږ اوس ددې پړاو نه د سړک بلې غاړې ته د هاغه دروازې مخې ته یو ځل بیا په قطار کې ولاړ وو، اوس د دې ځای د عملي په لارښوونه ټول کسان منظم د استقبالیې مرکز ته ورتلل وو چرته چې د زنانود تلاشي لپاره بیا یوه ښایسته پېغله ناسته وه، هغې د ټولو زنانو بدني تلاشي هم کوله او د هغوي کاغذونه یې هم ډېر په سمي او غور کتل دې سره سره د ښځو په لاسي بېګونو یې هم نظر ساتلو د ډېرو زنانو د بېګونو نه یې د سینګار شیان او نور شیان، د دوایانو پلتې، نوك تراشې وغېره د ځان سره جمع کول، او د دې هر څه به یې رسید ورکوه، ما په دې غرض خپل بېګ د وړاندې نه جایزه کړ، خو داسې څه پکې نه وو پراته، پدې دوران کې مې فهمیده ریاض صاحبه په نظر راغله، د هغې هم په ما سترګې لګېدلې وې، زه ورته زر نژدې شوم، په مینه یې ترغاړې باسلم، په دواړه مخه یې ښکل کړم، د هغې ټول کارونه سرته رسېدلې وه، ځکه نو هغه د مخکې تګ مرحلې ته تیاره وه ما کتل چې فهمیده ریاض ته دې پېغلې د ځینو هدایاتو سره یو چټ ورکړو چې د زیږ رنګ په قطار کې به مخکې ځي ـ زما تلوسه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیاتي وه د جینۍ سره د مختلفو رنګونو چتونه پراته وو چاته به یې یو رنګ چتر ورکولو او چاته بل رنګ ـ د لږ انتظار نه پس اماته یې هم د زېړ رنګ چیتر راکړ، زه هم د دې رنګ په قطار کې په ورو ورو روانه شوم، د هر رنګ د قطار لپاره به د بېلو بېلو رنګونو پړې تړلي شوې وو، دا ټول رنګینه قطارونه نزدې هاغه بوتهـ ته رسېدلي وو، چېرته چې به د پاسپورټ او د نورور کاغذونو لومړنۍ کتنه کېده، ماته په دې قطار کې په روانه داسې ښکارېده لکه چې خپل ماشومتوب راباندې غږ کړی وي، زه خپلې ماضي ته ورسېدم، چې ډېره وړه وم، د خپلو همځولو سره به مې لوبې کولې، کله کله به مو دغه رنګ د دوو غزېدلي پړونه رېل ګاډي جوړ کړ، پدې قطار کې به په وړو وړو پلونو د همځولو نه زه مخکې روانه وم او یابه د نیا د کور په دروازه کې یو د ېوال سره د پروت لویې د نښتر په تیر به په قطار ناست وو، دا به مو رېل ګاډي وه.

موږه لا نه یو خبر؟!

د وړوکوالي عمر

ښه مې یاد دي، نه هېرېږي

د نیا د کور په دوراه کې به مو لوبې کوې

هلته یو لویې د نښتر تیر به د ېوال ته پروت وو

موږ به پرې ناست وو تابه ووې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به رېل ګاډي وي!
راځه!
ته ماسره زما ډبه کې جوخته کېنه
موږه به دواړه لکه یو ځای کراچۍ ته ورځو
هلته به سیل د سمندر کوو، لامبو به وهو،
مابه د خپلې لوپټګۍ نه بورقه جوړه کړله
تانه په وروسته غونډه مونډه شانې کېناستمه
ګاډي به ورو ورو په مزه مزه تامخکې بوتلو
مابه د مخ نه پلو اخوا کړو د سیل د پاره
تابه په قهر راته وکتل چې مخ دې پټ کړه
بهر د ګاډي، نه ولاړ خلك دې مخ ته ګوري
څومره موده اوشوه چې اوس هم لاپه لاره کې یو
د کراچۍ د سمندر سېل مولا کړي نه دي
خو... وخت مو ګاډي کې په خپله خوښه خدای زده،
چرته... کوم یو ځای ته بوځي
موږه لاته یو خبر!!
(حسینه ګل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته هم د دې رنګینه پټۍ نما پړو په راښکلې کرښو کې په قطار روان وو، دغه بوټهـ د یـوې خیمـې شـکل لرلـو، دننـه پکـې دفتـري سـازو سـامان، کرسـۍ، مېـز، کمپیـوټر پـه نظـر راتلـل، د کاغـذونو درانه درانه فایلونه پکې لیدې شول، یو خایسته ځوان پکې ناست وو، سلام یې وکړو او د پاسپورټ غوښتنه یې وکړه پاسپورټ یې دننه او بهر سرسري وکته بیا یې په پاسپورټ د لګیدلي تصویر سره زما د مخ موازنه وکړه، دې دوران کې هغه یو کاغذ راوغستو او په کاغذ یې نظر واچولو یو ځل یې بیا کاغذ د سر نه ترپایه وکتو ښننه غواړم! ستاسو نوم خو په دې فهرست کې نشته! هغه په اردو ژبه ښننه وغوښته.

ماورته زر په پاسپورټ باندې لګېدلي سپین چیټ په ګوته کړو چې د راتګ په کومه نېټه یې راغوښتنې وم او نن دغه نېټه وه، هغه وویل سمه ده خو! ماسره په فهرست کې ستاسو نوم نشته زما د پښو نه لکه چې ساه اووته لینګي مې په ریږدېدو شول ته بهر کېنه لږ ساعت پس بیا معلومات وکړه کېدې شي دې دوران کې بل فهرست موږ ته راغلي وي - زه خو ټول طاقت جوابې کړې ومه نوره یو قدم مخکې نه شوم تلې، خو کول خو دغسې وو، خفه ذهیره واپس د هاغه ځای نه بیا په هاغه کرښه کې را روانه شوم، واپس د ونو په سیورې په یوه چوکۍ کېناستم د ځان سره پدې نوي راپېښ صورتحال مې سوچونه کول دې دوران کې مې نظر په یو دنګ لوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سُورسپين زلمي پرېوته، چې په څېره يې د خپګان او مايوسۍ ګردونه الوتل د پرېشانۍ نه تري ناسته نه کېده په ولاړه ولاړه په سوچونو کې ډوب وه او هم د غه وخت د هغه نظر پر ما پرېوته لکه زما په مخ ليکلي مضمون يې ټول په ټوله لوستلي وي.

زر را وړاندې شو زما مخې ته ودرېده...

وبښئ...! تاسو؟ هغه په انګرېزۍ او اردو کې زمانه څه تپوسونه کول خو که هغه د اردو د وينا په انداز او لهجه زه د ټکه پوي شوم چې هغه پښتون دي! او وروره! زما نوم په لسټ کې نشته او زما په دومره ويلو هغه زر لاس تندي ته راواچولو اوس هغه په پښتو غږېدو زما هم دا مسله ده، هغه هم ډېر مايوسه وه، خو اوس زموږ د دواړو مايوسي اخوا شوې وه، هاغه احساس زموږ نه لرې شوې وو چې ګني د ټولو کار وشو يو زه پاتې شوم، کېداي شي داسې نور خلك هم وو په هرحال هغه دا زياته کړه چې زه يو ورکشاپ ته روان يم! اخر د پښتنو سره داسې ولې کوي؟ د هغه دننه لساني نفرت او کرکه رالړزېدلي وه، وروره خبر به شي تسلي مې ورکړه او بيا د يو بل نه خبر نه شو ډېره لحظه پس بيا وراغلم خو صورتحال هم هاغسې وه.

اوس زما دلته نوره ناسته هسې عبث وه خو د سوچونو پنجورو مېږو مې لکه د شوبلکې په مغزو پنجې ښخولې کېدي شي دې تګ کې زموږ خېرنه وي په دې خبره مې ځان ډاډمن کړ او بېرته تګ لپاره يو تيار ګاډي ته په ډېر استقامت راوختم، چې ګاډي په حرکت شو نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مايوه نظر د ناستو ولاړو خلکو په څېرو واچوه، ډېرې څېرې ډاډمنې وې خو ډېر مخونه لکه زما د مايوسۍ کردونو خړ کړي وې، ماسره په يوې چوکۍ ناستې د پوخ عمر ښځې خپلې ملګرې نه پوښتنه کوله ، واېټ چيټ ملې؟ هغې بلې ورته په ډېرغرور ځواب ورکړ، هان! ماته د حاجي صيب خبره رايادة شوه چې د وېزې د ورکړې په صورت کې امېدوار ته په دغه ورځ سپين چيټ ورکولې شي.

پدې خبره ما د دغه ښځې مخ ته بيا بيا کتل، ډومره خوشحاله ده، ډېره ډاډمنه وه، دې کې ګاډي خپل ټرمينل ته بېرته ورسېده، زه چې په درنو درنو پښو هاغه لوي د مسافرو ځای ته راننوتلم نو ناياب مې په انتظار ولاړ وو، ډومره به خفه شي! ماسره د ځانه سېوا د هغه غم وو، ډېر راسره کړېدلي وو، زما په مخ ليکلي شوي مضمون هغه د لرې نه ولوستلو، ولې خير خودي! زما د لاسونه يې بېګ او ټول کاغذونه واخستل په ارام په يوه څوکۍ کېنولم، ټول صورتحال مې ورته په مزه مزه مخې ته کړ، هغه وويل موږ ته زر د دې ځايه تلل پکار دي چې خپل سېل فونونه ترلاسه کړو او د اظفر اقبال سره اړيکه وکړو، خپل سېل فونونه مو ترلاسه کړل او د اظفر اقبال سره مو رابطه وکړه، هغه مې د ټول صورتحال نه خبرکړ، هغه هم لږ خپه شو خو راته يې وويل چې تاسو بېرته مه ځئ! زه معلومات کوم لږ ساعت وروسته د اظفر اقبال زنګ راغی هغه وويل لږه غلطي د پېښور سپيډيکس کورير والو نه شوې ده تاسو يې خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې نه يي! موږ ورته نېټه اولسم مارچ ياده کړې وه، د اظفراقبال په دې خبره موږ دواړه خپل سرونه ونيول دلته زموږ ايسارتيا عبث وه، د سوچ کولو لپاره دواړه يوې خواته کېناستو خو د بېمارۍ په دې حالت کې نن بېرته مردان ته تګ او بله ورځ بيا راتګ زما لپاره ډېره ګرانه خبره وه، فېصله مو د بېرته تګ وکړه حاجي صېب ډېر وس وکړ چې موږ د هغه کره پاتې شو خو د هغه نه مو پدې وعده رخصت واخسته چې سبا به هم داسې کوو خو نن کورته تله پکار دي . تر مردانه د نوي ناڅاپي راپېښ صورتحال سره تله داسې وو چې په ټول سفر کې مو خپل سرونه نيولي وو، د دې صورتحال نه چې به مې خپل سوچونه او فکرونه و تمبول نو يوې بلې پرېشانۍ په مخه کړم، د مور مې مشره خور چې زما ورسره ډېره مينه وه، ډېره ناروغه وه د ورور او خوېندو نه به مې هره ورځ په ټيلفون د هغې د حالت پوښتنه کوله دا څو ورځې مې د هغې پوښتنه هم نه وه کړې، چې څنګه به وي؟ په دې خو پوې وم چې هغه د يو څو ورځو مېلمنه ده، خوراك او خبرې يې پرې ايښې وې، خو د ساه ګانو حساب الله پاك ته معلوم وي، بس هغې هم خپلې ساه ګانې پوره کولې د ترور بي بي د مينې او محبت ټول خواږه مې راياد شول، سترګې مې نمجنې شوې، زما او د ناياب ترمينځ تر ډېر وخت د چوپتيا پرده خوره وه ته مايوسه کېږه مه! الله به خير کړي، د ډېرې ژورې خاموشۍ پرده اخر ناياب څيرې کړه، نه ترور بي بي مې يادېږي، ما خپلې اوښکې په کاغذي رومال وچې کړې، د کور ټول غړي زموږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې بې ځایه تګ او کړاو ډېر خپه شول، اوس اظفراقبال ماسره یو ځل بیا د خپلې اړیکې سلسله جوړه کړه، ماسره داغم وو چې د پاسپورټ د پاسه په لګېدلي سپین چټ خو نېټه یوه ده او ځو چې په بله نو موږ سره تصدیقي پرچه نه وي.

اظفراقبال وویل هېڅ خبره نه ده، زه به د شوې غلطۍ له سوبه نوې نېټه تاته په یو برېښنالیک کې درولېږم، دغه برېښنالیک د ځان سره راوړې! سبا له د تګ لپاره مو بیا لاره ونیوه.

د حاجي صیب کورنۍ هم زموږ په کړاو خفه وه، د مېرمن خو یې زما د بیمارۍ له وجې ماسره ډېره همدردي وه، شپه مو بیا په نوو نوو اندېښنو کې تېره کړه، نن سهار په توره خړه د حاجي صیب خوریي موږ د حاجي صیب په موټر کې روان کړي وو، د اسلام اباد هوا او موسم د سهار نه تودوخه لرله خو بیا هم د اسلام اباد په وجود خور د شینکي لباس انساني نظر او زړه ته د ژوند یو نوي حرارت ښښلو، لږه شېبه وروسته موږ د ګاډي نه په هاغه ځای راښکته شو، اوس به بیا د هاغه پړاوونو نه تېرېدل وي؟ د اظفراقبال زنګ راغی زمونږ د راتګ نه یې ځان خبرولو۔ دا ځل د هغه په اواز او د خبرو په انداز کې زمونږ د پاره نوی امید وه ځکه خو ډېر ژوندی ژوندی غږېده، انشاالله ! الله خیر کړې ګا!

د هر مسلمان په دې کلمه ایمان او باور وي مرحله یوه یوه سرته رسېده، نایاب یو ځل بیا زما نه په هاغه ځای ولاړ پاتې شو، دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس زه بيا هم د پخوا په شان ناقراره کړم، ته ځه! الله دې مل شه! هغه زه په دعا د راتلونکي پل سراط نه تېرولم، هاغه پرده بيا راټولېدله، زه يې د ګاډي ټرمينل ته بلې غاړې ته کولم، هاغه ګاډی که نه وه نو د هغې پشان بل لوي ګاډی ولاړ وو. په ورستو چوکو کې په يوه چوکۍ کېناستم، خپلې بې واره ساګانې مې په ځای کړې، هسې نه نن بيا...! يوې اندېښنې بيا په ما چونګارې ولګولې، دې دوران کې ګاډی بيا د امريکې د سفارت مخې ته ولاړ وو، ما بيا ليدل چې څو امريکايانو په لنډو وړو جانګو کې د بربنډو بربنډو پښو سره په منډه وو، دغه وخت د دوي د نراوښځې توپير ما نشو کولای، ماته داسې ښکارېده لکه چې دې منډه وهونکو خپل ځانونه د دې وطن د اولس وينو څښلو ته چمتو کولو او د خپل ولس د پاره يې د نورې ترقۍ منډه وهله، ماته هم خپل ځان د يوې نوې منډې لپاره توله کول وو. ما پاس اسمان ته وکتل دا ځای او د دې ماحول يوه ژوره چوپتيا لري، انسان دا خيال کوي چې دلته مارغان څنګه الوځي؟ دې خلکو خو د خپلې سلامتيا لپاره ډېرې وسيلې په کار راوستې دي، دلته خو چې مرغۍ په هوا کې وزرې خورې کړي نو د لګېدلو کېمرو سترګې هم څارنه کوي ما خپل ټول ضروري کاغذونه د سفارت لوې دروازې ته د دننه وړلو لپاره لومړي مرحلې ته تيار په لاس کې نيولي وو، د اظفراقبال هغه نوي ايمېل هم چې د شوې غلطۍ عُذر پکې ښکاره شوی وه، او د نن د راتګ لپاره پکې زما د راتللو سمې برابر کړي شوي وو، دا برېښناليك په ټولو مرحلو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې پکار راغلي وو، هاغه ښځه په خپله کرسۍ ناسته وه، هر ورځ د هغې د نظره دومره ډېرې ځېرې تیرېږي چې یوه به څه یاده ساتي؟ خو زما ټول حالت داسې د ګډوډۍ وو چې هغې د ټکه وپېژندم او بیا مې په لنډو کې هغه د ټول صورتحال نه خبره کړه په ډېر غور یې زما کاغذونه کتل، د بدن تالاشي مې یې واخسته زېر چیټ یې د زوړ بیان سره راکړ. د دې رنګ په قطار کې په ورځې، ما په رپېدونکو ګوتو کې د اچیټ داسې ټینګ نیولي وو، لکه چې دا چټ د ویزې یقیني کولو لپاره د یو لوي زیارت تعویز وي، خو زه نن په ګړندي قدمونو په هاغه کرښه کې روانه وم، په یو څو قدمه فاصله کې هاغه بُوتهـ ته بیا مخې ته په اعتماد ولاړه وم، هاغه زلمي زما کاغذونه بیا وکتل خپل لېسټ یې راواخیسته دا ځل دا زلمي ماته عجیبه غوندې مسکی شو ده هم زه د نوم نه وپېژندم زما مخ او په پاسپورټ لرېدلي تصویر ته یې په غور کتل، جاییۍ...! او د ازادۍ د دې زېري سره یې زما ټول کاغذونه ماته بېرته راکړل، زما په بدن کې لړ دم راغی، زه سمدستي د هاغه ځای نه راووتم ماته هېڅ پته نه وه چې وړاندې تله به چرته وي؟ د نورې لاربښوونې لپاره مې د ولاړ یو د امنیتي ساتونکي نه پوښتنه وکړه، هغه راته د لاس په اشاره نزدې یو څو قدمه په فاصله پورې دروازه په ګوته کړه، دریغه نایاب مې د دې نوي تګ نه خبرولي شو!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې پورې ور په شا دنيا د بهر د دنيا ننداره به د کېمرې په ستر ګه کوله، يو دم په ګېټ ولاړ يو ځوان دروازه خلاصه کړه هغه هم سرسري غوندې زما کاغذونه وکتل او ماته يې دننه تلو اشاره وکړه، اوس زما باور نور قوي شوی وو، زما اعتماد لکه د غره کلك شوی وو، د ټولو مايوسيو او انديښنونه مې دم ختلي وو زه په يو نوي اعتماد روانه وم خو لږ وړاندې يو غږ زه په ځای ودرولم! ته دلته کېنه! او ما چې د اردو په دې کلمه مخ راواړولو نو يوې نرۍ نروچکې، تورې سکڼې پېغلې ماته په يوه کرسۍ د ناستې اشاره وکړه.

دغه پېغلې زما ټول کاغذونه لټ په لټ کړل دلته زما د زړه دننه يوې نا قرارۍ بيا سر اوچت کړ، هغې دا ځل په کمپيوټر کې زما نوم لټوو، د ډېر وخت نه وروسته هغې خپل سر وروغوندې په انکار کې و خوزولو، ښښنه غواړم! او دې ټکي لکه چې د ګولۍ ګوزار پر ما وکړ، زما ټوله حوصله بيا تلا ترغه شوه، هغې پېغلې او هاغه د ګېټ سنترې زمانه پوښتنې کولې څه رسمي او ځنې غېر رسمي ماته داسې ښکارېده لکه چې د ويزې د اخيستو لپاره د انټرويو هاغه پړاو هم دلته په سر راغلې ده خو ژر د يوې بلې څوکۍ نه راولاړ شوې کس چې د هغې پېغلې ورسره پدې اړه خبرې جارې وې يوڅو قدمه زما خواله راو ګرځېد، دا تور سکڼ هلك چې تورې چشمې يې لګولې وې زما وړاندې ولاړ وو، دلته ته څوك پېژني ماورته ژر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اظفراقبال نامه واخسته، د ده د پوښتنې اندازه ماته د پاکستان د پوليس ښکاره شو، هغه د کمپيوټر په فهرست کې زما نوم په نښه کړي وو، اوس هغه ماته د مخکې تلو لار راکړه، يا الله!...

نور څومره تګ؟ زه چې امريکې ته ځم زما حال به څه وي؟ خو زما غوږ ته يو نري غږ راغلو چې لاړه خو شې کنه امريکې ته تګ څه ټوکه نه ده.هن! زه په روانه روانه کې ژر په ځای اودرېدم يو خوا بلخوا مې کتل، دا شايد زما وهم وواو پل مې بيا بدل کړو، دا يو عام دفتري عمارت وو چې ځای په ځای پکې د دفتر عمله په کار کې بوخته ښکارېده ماسره د ګېټ هاغه سنتري لکه د سيوري روان وو، دلته چې پيچ درپيچ ګوټ پېرونو او دفتري لړۍ نه واوړېدم نو مخکې مې يو لوی پراخه او شانداره لاونج وليدو چې پکې لکه د هوايي ډګر د لاونج ځای پر ځای د مسافرو د ناستې لپاره چوکۍ اېښودې شوې وې، صفا ستهرا ماحول، ښايسته دوکانونه او په دکانونو کې ډول ډول خوراك څښاك څيزونو د مړو خېټو اشتها هم سېواکوله ماخو لا څه خوړلي هم نه وو، د تېرې فکري او بدني ستومانۍ او خپګان د لاسه مې لوږه ببخې مړه شوې وه، هېڅ مې نه وو خوړلي دلته دې وړو وړو هوټلونو او کېفو ته په کتو مې لوږه محسوس کړه، بيا چې مې ځانله د دې ځای د نرخونو هسې يوه بېکاره غوندې اندازه ولګوله نو د خپلې مور د خولې يوه ښايسته خبره رايادہ شوه که ګوشت ګران دي نو صبر انسان دي او ژرمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل پام په بله کړ، خو دې سره د نایاب یوه خبره هم رایاده شوه د خپل ژوند او وجود حقیقت مې مخې ته شو، په هاغه حرکت چې زما بچي یو ځل بیا خپل اړخ بدل کړ، د یوې ډډې نه بلې ته واوړېدو او داسې چې د لاس د وړې پنجې او نرو نروچکو ګوتو خوځول مې هم محسوس کړو لکه چې زما دې کېفیت هغه هم ناارامه کړي وي.

زما سترګیا اولوړې هغه هم وارخطا کړي وو، د خوراک تاته زیات ضرورت دي، دا خبره نایاب ماته بیا بیا کوله او اوس زما بچي هم ماته دغه ویل ځکه چې زما خوراک خو په اصل کې د هغه هم ضرورت وو او حقیقت هم دا دي چې پداسې حالت کې ښځې ته د زیات خوراک اړتیا وي، خو زه لږه د ځانه بې غوره شوې وم، پدې احساساتو کې راګېره وم، ځانته مې یوه چوکۍ پیدا کړه او په کراره پرې کېناستم، دلته یو غټ ټي وي سکرین لګېدلي وو، چې شېبه په شېبه پکې قدرتي منظرې بدلېدې، دغه ټول منظرونه دومره زړه راښکوونکي وو چې زه یې ډېر وخت په خپله ولقه کې وساتلم.

شنه شنه غرونه، چمنونه، ګلونه، ابشارونه، سیندونه؛ ما ځان د یوې نا اشنا دنیا په جنت کې حسابولو، زه په دې غرونو لکه د هوسۍ ګرځېدم خپل بچي به مې کله په تخرګ کې نیولي و، کله به مې د ګوتې نیولي وو، زما بچي هم دا دنیا ډېره خوښوله ماته به یې په خپلو ځلېدونکو مسکو سترګو کتل په څېره یې ډېره بختوره مسکا خوره وه، موږ چرته راغلي یو؟ هغه به په وړه خوله زما نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه پوښتنه وکړه، دا زما اوستا دنیا ده، دلته ما ته د وخت د حالاتو نه راپټ کړي یې! داوګوره!

پاس اسمان ته به مو وکتل، دا اسمان څومره ښایسته دي...

دلته ستا د پاره هېڅ خطره نشته، ما د خپل بچي تسلي کوله او هاغه مور مې دلاسه کوله چې د حالاتو خونړو پنجو یې د خپلو بچو د مستقبل مخونه نوکارې کړي دي او بیا د لاوډسپیکر غږ زما پام ځان له راوګرځولو- یو یو نوم اخستې شو او ټولو ناستو کسانو د خپلو نامو د اورېدو انتظار کولو، زما وار او نوبت به خدای خبر چې کله راځي؟ یو ځل مې بیا توجه په هغه لوی سکرین ښخه شوه، زما پښې بادو نیولې وې ډېرې پړسېدلې وې، د دې خاطره زه د خپل ځایه راپاڅېدم او په ورو ورو مې څو قدمونه واخستل - دلته مې د ګېټ سنتري بیا ولیده چې د یوې نرۍ مسکا سره یې ماته کتل او بیا رانژدې شو، زما د زړه درزا بیا سېوا شوه لږ ساعت کې به تاسو وغواړي! او د هغه په دې خبره زما فکر سم شو، دا ځنګه کېدي شي؟ د دومره ډېرو خلکو نه مخکې زما غوښتل؟ خو بیا راته زر د رچېل کوپر یوه لیکلې خبره رایاده شوه تاته به په سفارت کې ځانګړې اسانتیاوې وي، نو اوس زه په دې پوي شوم چې د دې پروګرام په جوړښت کې د امریکې د سفارت مرسته شامله ده، زړه مې پدې خبره ډېر ډاډه شو او بیا ټیك لس بجې زما خواته هم هاغه سنتري راغی ما د هغه څېرې ته په سوالي نظر وکتل! تاسو راځئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د هغه پدې وینا سمدستي راولاړه شوم، زه په ده پسې ورو ورو روانه وم، ده زه یوې کوټې ته بوتلم ، هلته په ډیوټۍ ولاړ یو غنم رنګي ځوان چې رسمي کارکوونکي وو، ماته هرکلي وکړ.

زما کاغذونه یې وکتل او مخامخ په یوه بله کوټه کې یې راته د ناستې وویل، دلته هم انتظار، هر ځای کې یو انتظار به زما انتظار کوه، دا یوه ساده غونډې عامه د ناستې کوټه وه، کوم دفتري کار په کې نه کېده، لږ ساعت پس یوه نقاب پوښه زنانه هم راننوته د ناستې نه وروسته یې زما نه په اردو کې پوښتنه وکړه، ته د کوم ځای نه راغلې یې؟ هغه د لهجې نه سوچه پښتنه ښکارېده لکه چې په داسې ځای کې یې پر ما د دې ژبې د ویونکي ګمان راغلي وو، په پښتو مې ځواب ورکړ. زه د مردان نه راغلې یم.

هغه ډېره خوشحاله شوه چې یوه پښتنه یې ولیده، هغه د هنګو نه راغلې وه یوولس کاله وړاندې یې یوه لور واده کړې وه چې دواده نه یو میاشت وروسته د خپل ژوند د ملګري سره د امریکې په لور تلې وه او په دې دومره ډېر وخت کې یې یو ځل وطن ته راپېښه کړې وه، هغې خپل مور بلله او نن یې دا مورهم د خپلې لور د لیدو په ارمان د دې ازمېښت نه تېرېده، په دغه مور به د اتېر کلونه څنګه تېر شوي وي؟

زه د هغې لپاره فکر وړې وم چې هغې وویل: زه په دې خوشحاله یم چې لور مې خوشحاله هم ده او په امن کې هم! مور د خپلو سیمو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روانو حالاتو خبرې کولې چې په دې دوران کې هاغه غنم رنګه زلمي ماته د دروازې نه اشاره وکړه، زه ژر پاڅېدم، او بیا یې یوې بلې لویې کوټې ته بوتلم چرته چې څه ناڅه خلك د وړاندې نه موجود وو، دلته د لاسونو د ګوتو د نښو او د پاسپورټ کتنه کېده، د لاسونو د ګوتو د نښو دا معاینه ډېره ګرانه وه، د غبرګو کوټو ترمینځه دا لوي کاونټر چې ډېرو امریکایي نرو او ښځو پرې کار کولو زموږ په وړاندې یو کس د دې عمل نه زموږ د سترګو په وړاندې تېرېده، دهغه د ګوتو نښې بیا بیا ګډې وډې راتلې، ما په یو نېب د هغه کس مخ ته کتل د هغه پر مخ د هغه خپګان له ورایه ښکارېده.

اوس یوه توره امریکایي ښځه راغله او د ناستو نورو کسانو د لاسونو معاینه یې وکړه، دې د دوي د لاسو تلي معاینه کول د لاسونو د خشکۍ او نرمۍ اندازه یې لګوله، کوم لاسونه چې وچ او زیږه وو، په هغوي یې یو ځانګړي لوشن لګوه، زما د لاسو په تلویې ډېره معمولي غوندې ولګوه اوس به د دې پړاو او عمل نه زه هم تېرېږم، زه د خپل نوم سره و غوښتل شوم او په ډېر اعتماد په هاغه ځای ودرېدم دلاسونو د ګوتو نښې مې په درېم ځل صحیح شوې اوس د دې نه پس دا ټول خلك یوې بلې مرحلې ته مخامخ وو دا هم یوه لویه غبرګه کوټه وه چې د کاونټر د پاسه پرې د ښیښې دېوال لګېدلي وه، پدې دېوال کې د اړیکې لپاره یو تاخ وه، د خبرو اترو لپاره دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو نه ښکارېدونکي د ماېکروفون نظام هم موجود وو چې د بټنې په زور روان وو، ماخپل ټول کاغذونه د هاغه کاونټر مخې ته په اېښودي شوي مېز کېښودل، د شیشې د دېوال بلې غاړې نه یوه تورپوستې پېغله د خپلې څېرې نه ښخي یوه هندۍ پېغله ښکارېده، ماته یې دیوې ښایسته مُسکا سره هرکلي ووې زما پاسپورټ او بلنلیك یې په غور وکتل اوس یې په روانه اردو ژبه کې زمانه د پوښتنو پیل وکړ، ډېرې پوښتنې رسمي وې خوکله کله به غیر رسمي پوښتنې هم وکړې، د څه لپاره ځې؟ ما ورته د هاغه اداري لخوا د جوړ کړي شوې پروګرام حواله ورکړه، دې ته دعوت شوي یم، په مسکا مسکا کې به یې ډېرې د خوند خبرې هم کولې، "د ډېرو خلکو دا غوښتنه وي چې امریکا دې ووینې". هغې خدای زده ولې زما مخ او زما اعتماد ته ډېر په غور کتل، نه زما داسې څه غوښتنه خو نه ده، بس یوه موقع په ګوتو راغلې ده، ضایع کوم یې نه! په دې ټولو خبرو کې زما د ادبي ژوند سفر او کتابونو په هکله ډېرې پوښتنې یې وکړې، که د خپل پروګرام نه وروسته دې هلته ایسارېدو یا پاتې کېدوته زړه وشي نو چرته او د چاسره به پاتې کېږې؟

دهغې د داسې پوښتنې ما توقع کوله، ژر مې ځواب ورکړ، نه بیخي نه، سمدستي به بېرته راځم! ما ډېر کلك ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده موږ تاته ویزه درکووخو ته به د ځینو خبرو خیال ساتې، اوس هغې یو ځل بیا زما د مخ د تاثراتو جاج واخیسته، "دهاغه وطن د قانون به خیال ساتې، هېڅ داسې بل پروګرام ته به نه ځې چې مقصد یې پېسه ګټل وي، نوره ته د امریکا هر یوه ریاست ته تلی شې، خپل ادبي دوستان لیدلی شې، موږ پدې ډېر خوشحاله یو چې تاته د امریکې د چکر موقع په لاس درغلې ده"، دا هغه شېبه وه چې زما په پاسپورټ یې د امریکې ویزه لګول یقیني کړل، ما یې مننه وکړه، خو بغیر د دې نه یې چرته پرېښودم چې زما کلام وانه وري، وي موږ به تانه ستا کلام اورو، زما یو څو شعرونه دا وخت زما په ذهن کې نوي پراته وو په ډېره دلچسپۍ یې واورېدل، ډېر داد یې راکړ او د یو بل نه مو رخصت واخسته په تلو تلو کې یې رانه پاسپورټ د دې وېنا سره جمع کړو"اوس ته تلې شې ستا پاسپورټ به موږ اظفراقبال ته حواله کړو، هغه به یې تاته در رسوي" اوس زه ډېره ډاډمنه وم، زړه مې غوښتل چې وزرو والوزم اونایاب ته زر زر په یوه ساه دا ټوله کیسه وکړم اوس خو یو پړاو نه وو، د بېرته تګ سفر ډېر اسان وو، ګاډي چمتو ولاړ وو، د اطمنان او ازادۍ یوه اوږده ساه مې په سړك په ولاړه ولاړه واخسته، شکر چې د ډېرې ستړیا، تلاشۍ، ځای په ځای د ناستې ولاړې، د انتظار د قید نه راوتلې وم، د ډېرو خلکو د وېنا تر مخه چې پدې ټول عمارت کې ځای په ځای پټې لګېدلې کیمرې د هر تلونکي راتلونکي څارنه کوي، زه د واپسي تګ لپاره په ګاډي کې په کراره ناسته وم، ګاډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې غلو خاموشه لارو په حرکت کې شو، د ناستو مسافر د يو بل سره غلې ګنګوسې ا وځينې خلاصې خبرې مې غوږو ته راتلې خو اوس زما د چاسره څه غرض وو، د ګاډي د کړکۍ نه مې د اسلام اباد د شنو ځنګلونو ورشوګانو تماشه کوله اوس د ګاډي حرکت ډېر خوند راکولو يو ځل مې بيا خيال د خپل بچي نه چاپېره شو، مبارك شه! خپلې شونډې مې د هغه په مخ کېښودې هغه ورو غوندې وخوسکېده لکه چې يو ځل بيا په ناسته ناسته زما په غېږ کې څه وخوځېدل لکه چې د يو پوست مالوچ لاس کلك بند موټي د ماشومې ادا سره خلاص شوې وي، يوه وړه پسته چاچۍ د ژوند د خوشحالو د راغونډولو لپاره بيا خوره شوې وي، ان تر دې چې ما يې دوړود وړو ګوتو نري سرونه هم د خپل وجود سره لګېدلي محسوس کړل، پدې حرکت ما د ځان دننه يوه خوشحالي يوه حيراني محسوس کړه، هغه لکه چې د مور په خوشالۍ پوهېده، د مور په احساس خبر وو، مانن ډېر په شدت سره د خپل بچي ټول وجود، ټول احساس ټول شخصيت محسوسوه، زه ډېره خوشحاله وم، د ګاډي د ودرېدو سره مې سترګې پرانستې دا ځل د هرچا نه زه مخکې مخکې راښکته شوم په شنه منډه مې ځان هغه لاونج ته راورسولو چرته چې ناياب په ډېره بې تابۍ زما انتظار کولو نن زما په دومره ايسارتيا هغه د وړاندې نه مطمئن وه ـ اوس سره غرمه وه زه د هغه مخې ته ودرېدم لږ په شوخۍ مې د هغه په سترګو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل یو پېغام، یو زېری، یو کېفیت مونږ یو بل ته په سترګو سترګو کې ورسولو.

راځه چې کښېنو نایاب که هرڅومره خپله ستړې وه د انتظار په سولۍ یې دا ټول وخت تېر کړی وه خو زما د ستومانۍ ورسره ډېر فکر وه . او بیا د دې دنیا ، د دې ځای په یو ښایسته غوندې کېفۍ کې دواړه کښېناستو یو بل ته مخامخ . تا خو به څه خوړلي هم نه وي، اول خوراك ورستو خبرې . نایاب په دې وېنا د هوټل نرخ نامه راواخسته . ما دومره انتظار نه شو کولې . څه به خورې؟ هغه زما نه تپوس وکړو. چایې څښو او ورسره لږ خوراك . زما په سر لږ لږ درد هم وه او د غسې دردونه عموماً د چایو توده پیاله راټول کړې او د هغه دا زړه وه چې ډوډۍ خوړل پکار دي او بیا زما په خوښه هم د تودو چایو او ورسره مو څه د خوراك فېصله وکړه، دا وخت د تودو چایو د سرورناکو ګوټونو ډېر چك لګولی وه . د خلکو تګ راتګ، د نوو واده کړو جوړو خپلو کې د نزدې ناستې او پټو ګنګوسو دې ټول ماحول ته یو عجیبه رومانویت ورکړی وه . د چایو په دوران کې مې د انټرویو ټول روداد هغه ته واورولو. دواړه په ډېر اطمینان د تګ د پاره راولاړ شو. خپل جمع کړي سامان مو ترلاسه کړ، خپل موبایل فونونه چې په لاس راغلل نو اول مې اظفراقبال ته ټول حال ورکړو، هغه هم ډېره خوشحاله وه خو زما یو ارمان نیمګړې پاتې وو او هغه وه د اظفراقبال لیدل، چې داخبره مې هغه ته وکړه نو په برق برق یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخندل، وې ملاقات به وشي خو چې ستاسو کار وشو، نایاب هم په یو ګوټ کې ولاړ وو، خپلو دوستانو، ملګرو ته یې کالونه کول، ماهم خپلې خوېندې او ورور خبر کړل، د کور د خلکو سره مو هم خبرې وشوې، د حاجي صېب کورنۍ هم خبر شوه ټول ډېر خوشحال شول ټولو زما د ښه سفر د کامیابۍ دعاګانې او هیلې زما په نوم کړې خو په دې ټولو خبرو اترو، خوشحالو کې یو ځل بیا زما ذهن خپلې ترور ته لاړ، د مرګ په کټ پرته ترورمې چې د هېڅ نه نه خبرېده، بس د خدای اسرې ته پرته وه، زما سترګې بیا لمدې شوې ترور هم لکه د مور خوږه وي، د ساه حساب د خدای سره وي خو په ظاهره د داسې ناروغي کس حالت او کېفیت هم بنده یوه اندازه ورکوي، ماته هم خپل ورور په فون د هغې د نورې بدترۍ حال راکړي وو، د ګډې وینې او د ډېرې نزدې رشتې درد په خپله سینه کې ناکراره کړم، د دې حالت سره مې د خپلې مور د اخري ژوند د رنځورۍ او کړاو ټوله ستخته را مخې شوه، انسان وي او بیا نه وي دغه ژوند دي هر انسان پکې د خپلې برخې کردار ترسره کړي او بیا فناشي او چې کوم روحونه راتلونکي وي هغوي ته څومره انتظار وي، د هغوي لپاره د ژوند کوم کوم سامان اخستي شي؟ زما د امریکې د سفر مخې ته د ازمېښتونو یو ټولګې ولاړ وو. په دې ټوله سټرېا کې یوه د خوشحالۍ داسې لمحه نه وه چې زه یې د ګوتې نه نیولې وې او چرته لرې د بې غمۍ دنیا ته یې بوتلې وې خو دا د خپل احساس خبره هم وي مونږ ته خدای داسې زړونه راکړي دي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولې دنیا غمونه پکې ګرځوو او ترور خو بیا ترور وي اوس هغې ته مې بس د دعاګانو ډالۍ ورکولې شوې.

تر مردانه سفر هم د دغه رنګ احساساتو په اوښکو او اسویلو کې ترسره کېده د امریکې د تګ یقیني صورتحال ډېر عجیبه رنګ خپل کړي وو، خوشالي وه خو د هغې په شدت کې کمي راغلي وو، چې ولې؟ اوس پاسپورټ ته انتظار وو، خو ورسره دا خطره هم وه چې هوایي کرښې والا به ټکټ راکړي او که نه؟ اوس ټول سوچ دغه وو، په داسې حال کې د ملګري شعېب یوسفزي دې خبرې به مې لړه طبعه برابره کړه چې ستا په پاسپورټ خو چې د امریکې ویزه اولګي کنه دې مسلې سره به روستو ګورو! یاده دې وي چې دغه ملګري دا وخت پېي، اي، اې په انتظامي څانګه کې یوه مهمه دنده لري، اظفراقبال دا یقین نه شو راکولې چې په پاسپورټ به ویزه خامخا لګي دغه څو ورځې د پاسپورټ او د ویزې د پاره د انتظار په غرمو څومره ګرانې وې خو بیا یوه غرمه چې زه په غرق خوب اوده وم.

د اظفراقبال په زنګ مې سترګې وغړېدې د خوب ډکې سترګې مې د لاس په تلي ومښلې د سلام نه پس یې سمدست دا زېرى راکړو چې ستاسو پاسپورټ زما لاسو کې دی او ویزه پرې شته...؟ ما د هغه نه په بې تابۍ تپوس وکړو. هغه زما په دې حالت په برق برق په خندا شو. هو! او په ما کې لږ دم راغلو. اوس به هغه ماته پاسپورټ د کوریر ډاك په ذریعه رالېږلو او بیا چې سبا نایاب د دفتر نه کورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلو نو په لاس کې یې یوه غټه لفافه نیولې وه د لرې نه مسکی مسکی کېده په پاسپورټ لګېدلې د امریکې د ملتي پل ویزې لکه د ټال وځنګولم اوس لکه ما د دې سفر د پاره د جهاز په پوړو پښه اېښودې وه . ډېره خوشحاله وم په لاسو کې مې د جهاز ټکټ نیولی وه، ګېرچاپېره د هوایي ډګر لوی مېدان مې د سترګو د وړاندې دی . د مسافرو تګ راتګ ګڼه ګوڼه د رغړنده بېګونو ګړړار، هر یو کس په منډه دی، زما هم د جهاز د الوتو وخت رانزدې دی، سترګې مې د خپلو مئینو نه په جدایۍ لمدې وي، ګېرچاپېراوتراوترګوم چې ناڅاپي چا د متې نه کلکه ونیولم ... ته نه شې تلې ... ما په هېبت د دغه کس مخ ته کتل، ژبه مې نښته خو په سترګو کې مې یو سوال وه، اخر ولې؟ خو هغه زما د سترګو په ژبه نه پوهېدواو زر یې یوې کېمرې ته اشاره وکړه، هاغه لګېدلې کېمره دې نه پرېږدي او ما ډېر د افسوس نه سر وخنډلو، مرۍ مې غنې غنې شوه، یو خوا بل خوا مې شعېب یوسفزي ته نعرې وهلې خو هغه مې په نظر نه راتلو، د ګړۍ ستنو خپل رفتار ګړندې کړی وه، زما پرېشاني او حال د کتلو وو او زه د خلکو په دې مېله کې تماشه شوې وم، هر سړی زما مخ ته ګوري، په ما افسوس کوي، د جهاز د روانګۍ اعلان وشو ، اوس به څه چل کیږي؟ زه یو ځل بیا د هاغه کس منت زاري کوم، ما پرېږده چې زه لاړه شم، دواړه لاسونه مې ورته په منت نیولې وي خو د هغه زړه د کاڼي نه هم کلك دی، ګوره بي بي په جهاز کې ستاسو وړل زمونږ د پاره د نقصان دي، ته په دې ولې نه پوهېږې . د ډېرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وسۍ نه زه په ژړا شوم، زما ټولې خوارۍ په سيند لاهو شوې، ټوله منډه مې ضايع شوه ـ اُف! خدايه خلك به څه وايي، د خلكو د خبرو احساس راباندې يخه خوله راوسته، وجود مې سم لكه د زلزلې جړقېدو، چرته يې؟ د ناياب غږ زه لكه چې د يو خوب نه راويښه كړم ـ هن؟ ولې ما خوب ليدو څه؟ د ځان سره وګورېدم ، او چې د دې حالت نه لږه بهر شومه نو په لاس كې مې خپل پاسپوټ ليدلو، خپل عكس ته مې زېر زېر كتل ، بس اوس هرڅه سم دي ، د تسلۍ يوه ساه مې واخسته خو د ويرې د دې څو لمحو كېفيت زما وجود ډېر په لړزان كړی وه، د رچېل كوپر او مارټين رېكر رابطې زما سره نورې كلكې شوې، د ويزې ترلاسه كول په داسې حالاتو كې چې د رېمنډ يوس (امريكايي سفارت كار) د كړي لوی جرم نه پس دا مجرم چې د پاكستان حكومت هغه امريكې ته واپس لېږلی وه او د پاكستان په اولس كې د دې پرېكړې ډېر خراب ردعمل روان وه نو زما د ويزې لاس ته كونه رچېل كوپر او مارټين كوپر خپله لويه كاميابي ګڼله ، اوس ستا ټكټ اوكې كړو؟؟

او زما د پاره د دې نه لويه د خوشحالۍ خبره بله څه وه چې د ټكټ مرحله هم په خوشحالۍ سره رسېدله زما د "هو" په كوه بله ورځ هغوي زما ټكټ ماته راولېږه چې پكې زما د تګ راتګ ټول شېډول برابر كړی شوی وه ـ اوس د ناياب ټوله توجه زما د سفري كاغذونو په فايل راغونډه وه خو څنګه څنګه چې وخت رانږدې كېدو نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې لوی سفر ته مې د خپل وجود د بدلېدونکي حالت له سوبه حوصله هم غورزېدله ـ په دغه وخت کې به د نګار روف هغه خبره بیابیا رایادېدله "خور! ډېر لوی سفر دی، د انسان د جهاز د نوم نه هم کرکه پېدا کړي" او بیا زه خو نو ـ ـ ـ!! به هرحال د ملګري شعیب یوسفزي د وینا مطابق ماته اوس د ډاکټرې معاینه کول وو، او بیا طبي سند ترلاسه کول، چې زه د دې سفر جوګه یم، د ډاکټرې نه مې وخت واخیسته، او په مقرره وخت د ډاکټرې کلینك ته ورغلم، لومړي مې د معمول معاینه وکړه، د څو میاشتو راهسې ماشوم بې ځایه مخ چپه وه، د داسې ماشوم په پېدا ایښت کې ډېرې خطرې وي، خو ډاکټرې دایوه نارمل خبره ګڼله ماته به یې تسلي راکړه چې هېڅ فکر مه کوه! د ماشوم حالت بدلېدي هم شي، نن هم مسله هاغه رنګ وه، ډاکټرې زما تګ کې لږه اندېښنه څرګندوله خو بیا یې وویل چې که ته رښتیا د څو ورځو لپاره ځې، نو تاته لاوخت شته زما درته اجازه ده او د دې خبرې یې راته یو لیکلی سند هم راکړ، اوس زما په تګ کې د نه تلو څه جواز پاتې نه وو، د دې نه وروسته د ترور لیدو ته ورغلم، خیال مې دا و چې د خپلې مور د قبر دیدار هم وکړم او د خپل پلار نه هم دعا واخلم د ترور حالت مې هاغسې و، ستر ګې پټې او لنډه ساه به یې ژر ژر اخسته، زړه مې د هغې په دې حالت ډېر زهیر شو، داسې راته محسوسېده لکه د کټ سرته مې ورسره مرحومه مور ناسته وي، ماته وګوري چې ځه! ترور پداسې په داسې حالت کې مه پرېږده! د هغې داسې کړاو ته مې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شو کتلاي او هغه مې په تورو خاورو هم نه پېرزو کېده، څه مې کړي واي پداسې خپګان کې د کلي نه رارawنه شوم، نن ماښام زه د خپل مشر لېورزي عمران ایوب مېلمنه وم، هغه د تګ نه وړاندې ماته په خپل کور کې یو شانداره دعوت راکړ، زمونږ شکور، کور او نغری یو دی خو د دې لېوني بچي مینه او محبت دومره ډېر دی چې باوجود دې هرڅه دا یې یوه زیاتي ګړي پېرزوینه وه، دا یې وویل چې بس ټول به راغونډ شو او ماښامې به ښایسته کړو او هنې به لږه تنګه کړو، هم داسې مو وکړل د کور ټول واړه او غټ په لوي دسترخوان راټول شول ښه خوراك او ښې ډېرې خبرې مو وکړې، په دې کې ډېر پخلي ما په خپل لاس کړي وو چې ټولو یې ډېر صفتونه وکړل د ماښام په رومانوي وخت کې مو ډوډۍ ډېره په مینه او خوند وخوړه، په دسترخوان زه او نایاب نژدې نژدې ناست وو، عمران چې د تورې رږیرې او خپلې ظاهري او سنجیده کوارې سره سره یو شوخ او مست زلمی هم دی خو د پلار او تره په وړاندې د احترام نه ډېر په ادب ناست وه ـ د ښو لاندې به یې راته غلی غلی وکتل لکه چې څه شوخي پرې چونګاره لګوي خو د پلار او تره په موجودګۍ کې دا خبره ماته کولې نه شي، زه پرې ښه پوهېدم ماسره خو لکه د همځولو دوستانوشوخیانې کوي کله کله ورته سمه د خندا نه شنه یم، شېخه! بس دی خدای ته وګوره، ما د خندا نه خپلې کولمې نیولې وي او شېخ به یوې ټوکې پسې بله راخستې وي خو نن د هغه په دې تکلیف راته ډېره خندا راتله ، شېخه! وریژې ما پخ کړي دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه قابله یم که نا! اخر مې خبره وکړه او هغه هم نور صبر نه شو او په غوږ کې راته پټ شان وویل، هو! قابله یې خو د وهلو۔ او په دې خبره زه په خندا شوم، داسې د دې ښکلي ماښام یادونه او خاطرې هر یو کس د خپل خپل ژوند په جولو کې راغونډول، د شپې ترناوخته د ګپ شپ سلسله جاري وه، د شنو چایو نه مو زور ویستلی وه.

خو کله چې د شپې د ځملاستي د پاره کټ ته ورغلم نو د خپلې مرګانه ترور حالت مې بیا ترسترګو شو۔ د هغې لنډې لنډې ساګانې لکه چې د هغې د ژوند په ټرلې سلسله ډېرې ستومانه وې، زما زړه دغه وخت لکه چې چا بند په موټي کې ونیوه، لحظه په لحظه یې زور ورکوه ۔ د ترور د لنډو ساګانو هغه اوازونه مې دلته هم اورېدل ۔ د هغې د ځوانۍ دور ته لاړم، ډېر بچې، ډېره اسودګي، ښه ژوند، پیسې دولت، د خپلو مئینو سره د هغې مینه او محبت... خو بیا یو دور یې داسې هم لیدلی وه چې د هغې د ژوند خراب دور وه ۔ په بچو کې یې د کرکې او بې اتفاقۍ هوا راالوتلې وه ۔ د دوي ترمینځه حالاتو د بغض او نفرت تخم وکرلو او دغه بوټي زر زر ځواند پدل عن تر دی چې د جهالت او نفاق لویې لویې اونې ترې جوړې شوې، زما د ترور د ژوند ټوله سرمایه یې د خپلو ګور او ازغنوځانګو د لاندې کړه، هغه یې یوازې کړه، اوس د هغې خله لکه چې چا په څوك ټرلې وه، ډېر وخت یې خبرې نه کولې چپ چاپ به ناسته وه، بس د وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره یې په نه زړه خپل وخت تېرولو ټول حاکمیت او باچایي ترې اخستلې شوې وه او د بل لاس ته ناسته وه خو د چا نه یې چرې ګیله نه وه کړې او نن د مرګ او ژوند په پوله ولاړه وه، د هغې خبرې ماته د هغې د ژوند د هرې لمحې یو تصویر رامخې ته کړو او تر ډېره وخته ما دې روان فلم ته په یو مخ کتل شپه مې ټوله په داسې ناقلارۍ کې تېره کړه، سحر مې دا فېصله وکړه چې دا څو ورځې کور کې تېروم چې د سفر د پاره تازه او تکړه یم ـ اخر هغه ورځ راغله چې نن به زه روانېدم ـ د خدای بخښلي اختر زمان کورنۍ په دې تمه وه چې موږ به هلته ورځو او هوایي ډګر ته به مو هغوي وړي، اختر زمان خټک په هوایي مېدان کې خپل د پروټوکول افسر ته زما د الوتکې وخت او نېټه د وړاندې ښودلې وه، د هغه په خیال دغه کس به ماته د ټولو مرحلو نه په اسانتیا سره د دې نه د تېرېدو لار برابروله، خو دلته شعېب یوسفزي بیا په موږ زوراور شو، هغه وې تاسو به هم ماسره پاتې کېږئ، د شپې ډوډۍ هم دهغه له خوا وه.

نن غرمه ګرځجنه وه سپېرې سپېرې سیلۍ الوتې، د ټولونه په ډېرو دعاګانو کې د کوره ووتو، په ټوله لاره ګردجنې سیلۍ الوتې، خو پنډۍ کې د ځوځاځکو د شېبګۍ په وجه موسم خوشګوار وه شعېب یو ښکلي هوټل کې زموږ د استوګنې چمتووالي نیولي وو، خپله په ډیوټۍ وه مونږ د هغه په ښودلي شوي درك نېغ هوټل ته ورسېدو، د هوټل استقبالیې په ډېره مینه هرکلی وکړو اوزمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېګونه يې په منډه کمرې ته ورسول خو د کمرې دننه داسې ساه نيونکی خُوپ محسوسېدو چې زما په زړه يې ډېره سخته راوسته، اې سي سم کار نه کوه، نایاب د کوټې يوه کړکۍ چې چت طرف ته خلاصېدونکې وه، د هغې دروازه پرانستله، د تازه هوا يوې يخې چپې غېږې د څه وخت د پاره په سکون کړو خو سمدستي د ماشو يو لوی لښکر کوټې ته راننوتو او مونږ سره بله لاره نه وه چې د دروازې کړکۍ بيا وتړو. نن شپه مو په ويښه وه ولې چې ثلور بجې د جهاز د روانېدو وخت وه او دوه ساعته مخکې تګ ضروري وه نایاب ووې ستا په سر لوی سفر دی لږې سترګې پټې کړه چې تازه شې نو ملا مې په کټ لږه ولګوله.

خو د ماشو لښکرو داسې تنګه کړم چې بيا په کټ کې ابغه نېغه کېناستم، اوس دواړه د دې هوټل په چت ولاړ وو، د دې ځايه مو د پېنډۍ د ښار ننداره کوله، ښکته د پېنډۍ ښار د خلکو په چپو سمندر داسې په خپله سينه پورې کلك نيولي وو، لکه مور چې خپل بچي نيولي وي، يوه شېبه خو دې ګڼې او شور وارخطا کړو، خو زه چې د دنيا يو بل لوي ښار نيويارك ته روانه وم اوس مې د خيال په سترګه د پېنډۍ د ښار او نيويارك موازنه کوله، دواړه مې د يو معيار په تله تلل، خو په خپل سوچ خندا راغله چېرته دا د درېمې نړۍ د يو ورسته پاتې هېواد ښار چې د خيرن والي او ګندګۍ پکې د ماشو مچانو لښکرې راپېدا کړي دي، چرته چې د ثکلو د پاکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبو نه خلك محروم دي، خو د دې اوبو په څکلو مجبوره هم دي، چې په نتیجه کې یې د تور یرقان یا زیړي رنځ په شان موذي رنځ ګټي خو د دې وطن سرمایه داره طبقه د ځان د پاره د سوتره اوبه یعنې منرل واټر اخیستلای شي، د دې وطن حکمرانه او افسرشاهي طبقه چې د خوار اولس وینې څښي زموږ د ټېکسونو په دولت خپلې خېټې څربوي خپلې عیاشۍ پرې کوي، د پېښهور د ښار دې رش زما احساسات لکه چې لمبو ته ونیول ــ نایاب ته مې وویل کمرې ته ځو، هغه وویل دا ځای دکمرې نه ښه دی.

هوا خو لګي...! اوبیا ماشي هم نشته، د هغه په دې وېنا زه د لوی چهت یوې خوا ته په یوه جوړه کړې دونکاچه کښېناستم -- د نیویارك د رچل کوپر) او مارټین نالیدلې څېرې مې ذهن ته راغلې، مارټین رېکر د میانه عمر یوه دنګه لوړه ښایسته ښځه وه، د نري فریم سپینې چشمې یې په سترګو وي، دخپل دفتر په کارونو بوخته وي، او رچل کوپر هم په دې اداره کې په خپل کار لګیا وي، یو ښکلی ځوان چې په خپلو پستو پستو خبرو ټول بوخت ساتي! د ځان سره مسکۍ شوم، د خپل خیال سره مې د هغوي دواړو عمرونو، قد، قامت، د نر او ښځې د لګولي اندازې سره اتفاق وکړ، خو په دفترونو کې په خپلو خبرو، خوږو خوږو خبرو ځوك بوخت ساتل، هو! دابه چرته پاکستان وي نو، چې د کار پته پکې نه لګي، خو په داسې ځایونو کې داسې بې ځایه هلې ځلې رواني وي! ټیك ده!...

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د پیني اوجیده کواره ...؟ دغه ټولو کسانو ته زه پخپل خیال کې مسکۍ مسکۍ کېدم ــ او بیا د دې خیالونو سره په مشغولا کې ډېر وخت تېر شو، ما چې وکتل نو نایاب نه وه هغه کمرې ته تلې وه. زه هم راپاڅېدم او د کمرې په لور روانه شوم. اوس د ماښام تیاره په کائنات خوره شوې وه. مور دواړه د شعیب یوسفزي په انتظار وو، او لږه شېبه وروسته د کمرې دروازه چا په داسې انداز غلې غوندې وټکوله... چې د هوټل کس خو بېخي نه ښکارېده، نایاب دخونې دروازه پرانسته.

د سلام نه وروسته شعیب په ډېر احترام راننوته دیو بل نه مو پوښتنې وکړې، بیایې زما د سفر ټول احساس راپه زړه کړ، تاسو ته د ارام ضرورت دي زما په خیال ډوډۍ به وخورو خو د دې لپاره به بهر ځو! ما دخدایه څه غوښتل ولې چې پدې کمره کې د چالان اي سي په شتون کې د ګرمۍ احساس نه کمېده.

لږ ساعت وروسته په یو ښکلي هوټل کې چې یو روماني رنګ او فضا یې لرله، ډوډۍ لپاره کېناستو ډېرې جوړې لاس په لاس، غېږ په غېږ ناستې وې، د ژوند ټول ښایستونه دلته په اتڼ وو، په داسې ماحول کې د شعیب ښکلو ښکلو خبرو چې په ادب او سیاست یې کولې، ډېر خوند کوه، نایاب او شعیب خو لکه چې یو بل په لومړي ځل لیدل زه ډېر وخت نه غلې ناسته وم، د خپل سفر فکر وړې وم، شعیب زما په څېره خور فکر احساسولو، نن شپه که زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده په هوايي ډګر کې نه وي، نو زما مشر ورور به خامخا وي ته فکر مه کوه!

ما به وخندل او داسې مو د يو بل نه اجازت واخسته؛ شعيب! د ښه سفر دعاګانې زما سره ډالۍ کړې دوه بجې به هوايي ډګر ته روانېدل وو، ددې لپاره مو لږ ارام غوره وګاڼه خو ډډه په ډډه اوړېدل وو خوب چرته وو؟ د نایاب په اواز را پاڅېدم د هغه سترګې بیا سرې تښتېدلې وې، ژر ژر مې ځان تیار کړ، دوه رکعته نفل مې وکړل، دلته د هوټل يو ګاډی تیار وو ډرایور زموږ په تمه ناست وو او بیا ګاډي د پنډۍ د ښار په ویښ بېدار ښار په سړکونو روان شو، زما بچي به د خپل وجود احساس بیا بیاراکولو...ته يواځې نه يې - -زه تاسره روان یم ...او دې احساس به زه په تسلۍ کړم ...چې ماسره زما بچی روان دی، لاس په لاس، غېږ په غېږ، احساس په احساس، او زما قدم په دې ښایسته احساس لکه د بنګړي سپك شو. د ګاډي د يو کړکۍ نه مې بهر دنیا ته کتل. نایاب هم زما سره جخت ناست وه، دومره نزدې چې د پېنډۍ د ښار د دې نېمې شپې په نیمایي شور او نیمه چپیا کې مې هم د هغه د زړه درزا ښه اورېده. د هغه زړه بل رنګ درزېدو-!! د هغه حالت هم زما نه بدل نه وه - چپ چاپ وه - بالکل غلی -!! ته خو سمه يې کنه؟ د هوايي مېدان په دروازه ننوتو دلته هم په دې تیاره شپه ژوند رڼا رڼا وو، بلو رڼاګانو خپلو کې د رڼا په ژبه خبرې کولې، د دې ځای بېداري او

(c) ketabton.com: The Digital Library

حرکت د کتو وو، د امریکې د تګ نه راواپس کېدل به زما د ژوند د یوې بلې اهمې او مهمې مرحلې سرته رسول وي، زما د بچي د راتګ مرحله، زه ډېره په سکون وم، دې مقام ته روانه هره لمحه زما د پاره ډېره د یاد ساتنې وه. هرې ګړۍ به ماته تسکین راکولو. هر هاغه کړاو او درد ته بیخي چمتو وم چې زه یې د نیشت نه شته کولوم. ډېر زر زما د ژوند د کتاب یو نوی باب سپړدونکی وه. د دې باب په لیکلي هر ټکي به ماته زما د بچي غونډه مونډه څهره پرته ښکارېده. هر لفظ به یې ماته "هلمند" "هلمند" برېښېدو. زما د ژوند د کتاب دې نوي پرانستونکي باب ته د وړو لویو سترګې وې - - - زما د ماشوم هر حرکت اوس لکه چې زما د پاره د خاپوړو تر پاپلې پل رسېدلی وو. لکه چې اوس یې زما د لاس ګوته کلکه نیولې وي - - - په دې سوچونو امیدونو او تصوراتو کې ګاډی د بېنظیر انټرنېشنل ایرپورټ دننه تلی وه. ګڼ مسافر د عمرې د پاره روان وو. مونږ د بېن الاقوامي روانګۍ په مقرره ځای کې ځان له د ناستې ځای پیدا کړو. ګړۍ ته چې مې وکتل نو لږ وختي وه. ما سوچ کولو چې اوس د سفر د دې مرحلې کاروایي سرته رسول دي او بیا سمدستي د نایاب نه رخصتېدل... ما د قصده لږ وخت د هغه په څنګ کې تېرول غوښتل، د هغه سترګې د بې خوبۍ او بې ارامۍ د لاسه تکې سرې تښتېدلې وې. د سر وېښته یې ټول ګډه وډه وو، په مخ او سترګو کې د سوروالي سره د امیدونو ډیوې هم روښانه وې، هم دې امید خو مونږ ته د ژوند لارې رڼا کولې، د عمرې په احرامونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې نغښتي مسافر هم ډېر خوشحاله ښکارېدل، لکه چې دلته ټولو ځایونو سپین احرامونه تړلي وي. . . ډېر خلك ببلا ببلو هېوادونو ته روان وو. ټول مسافر د سفري پړاوونو نه تېرېدل. زما جهاز پخپل ټاکلي وخت روان وه. زما زړه د ویرې نه بې واره بې واره درزېدو. د اختر زمان ختك مرحوم (په ګور یې نور شه. امین) پروټوکول افسر مونږ ته په انتظار د ولاړ کس موبایل نمبر راکړی وه. زما په فون دغه کس ماته په خپل ځای د انتظار وېنا وکړه چې "زه درغلم". مونږ د ده په راتګ ډېر مطمئن شو. دا یو غنم رنګی، دنګ لوړ کس د چې خپل لباس یې اغوستی وه، هغه زما بېګ ترلاسه کړو او په چابکو قدمونو زما نه مخکې روان شو، راځه! د هغه د خولې نه دا ټکي څه وتل وو چې زما حالت په خرابېدو شو، ما په یو الوداعي نظر نایاب ته کتل. سحر ته خو لا ډېر وخت دي، دې به دا دومره ډېر وخت دلته څنګه تېروي؟

په دې فکر کې لاډوبه شوم ته ورځه الله دې مل شه! زه هم دلته یم چې رښا لګي نو خپله لار به اخلم، پدې خبره موږ د یوبل نه جدا شو. هاغه کس دومره زر دننه تللي وو چې د خلکو په ګڼه ګوڼه کې ماته د هغه پېدا کول هم ګران شوي وو، دلته به اوس د یو ګېټ به خلاصېدو زه دننه تلم مخ مې په شا یوځل بیا راواړوه، نایاب هم هاغه ځای کې ولاړ وو، د خلکو ګڼه دومره ډېره وه چې کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هغه نظر نه تېروبېر شو او چې د هغه د لاس الوداعي اشارې ته مې وکتل نو د سترګو نه مې اوښکې روانې شوې...

دا ورځې د هغه نه پرته تېرول زما لپاره یوه لویه ازموینه وه، د هغه د طبع او مزاج کور کې د نورو خلکو نه بدل دی هغه یا ما سره نژدې وي، یاچې زه نه یم یوازې وي، دهغه خوښه ناخوښه او د مزاج ډېرې خبرې ماته معلومې دي، او دا د یوې ښځې خوبي هم ده چې هغه دې د خپل ژوند د ملګري د مزاج او طبعې نه خبر وي.

ولې چې که داسې نه وي نو ژوند تېرول دواړو ته ګران وي، خو زما ټوله کورنۍ هم په دې ډېره ښه ده چې که زه په کور کې نه یم نو ټول واړه لوي، نایاب ډېر نازوي، خپلو وربرونو ته خو د ایمان تر حده ګران دی ولې چې دغه یو کاکا یې دی، دغه وخت په دې وسوسو مې د اوښکو یوه غرقه لپه تر ستوني کړه اوس ماته د وړاندې مرحلو نه د تېرېدو لپاره د دې ځایه تلل وو، هاغه کس زما د رغړنده بېګ سره ډېر لرې ولاړ وو او د لاس په اشاره یې ماته د ژر راتلو وویل، دلته جلا جلا ایمګرېشن کاونټرونه وو چې زما به ورسره د دې کس په مرسته څه لږه ایسارتیا راتله دلته مې یو ځل بیا په زړه کې داغم راولاړ شوی وو چې د دې ځای کېمرې به زما ځارنه کوي زما سکریننګ به کوي خو په هر ځای به موجودې په کار عملې ډېر په اخلاق سره زما د کاغذونو کتنه کوله، پاسپورټ ټکټ، بلنلیك او نیویارك کې د وسېدو د ځای ټول کاغذونه زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس کې وو، معمولي پوښتنو باندې به هم وارخطا کېدم اوس هاغه کس زمانه رخصت واخسته، ولې چې ټولې مرحلې په خېر سرته رسېدلې وې، زما لوی بېګ الوتکه کې د جمع کېدو لپاره راولېږلې شو او بورډنګ کارډ یې راکړو، زه ډېره خوشحاله شوم اوس هاغه لویي ځای ته تلم چرته چې ټول مسافر دخپل تګ لپاره انتظار کوي د دې ځایه مې نایاب ته فون وکړ، هغه ته مې دا زېری ورکړ چې بس ټول کارونه سرته ورسېدل زما تګ اوس یقیني دی، د هغه د بې ارامۍ راسره ډېر فکر وو، ورته مې وویل لږ ارام وکړه او بیا مې ترېنه رخصت واخسته. دخلکو په دې روان سمندر کې مې ځان ډوب کړ، سترګې به مې عمرې ته د تلونکو احرامونو ته بیا بیا راګرځولې، دې دوران کې یوه د پوخ عمر ښځه زما سره خوا کې کېناسته ددې سره خپل دوه زلموټې زامن هم وو دخبرو لپاره یې راباندې غږ وکړ، چرته روانه یې؟

اردو یې ماته وویله، په لنډو مې ورته د خپل تګ ځای په اړه وویل هغې وویل: چې زه د کشمیر مظفراباد اوسېدونکې یم او داوخت انګلېنډ ته روان یو! مونږ دواړه یو ځای تر ډېره وخته ناست وو، ولې چې تر دوبۍ دغه ښځه زما سره ملګرې وه، مونږ دواړه په یو الوتکه کې تلونکي وو، هغې دا هم وویل چې څو کاله مخکې چې کومه لویه تاریخي زلزله په دې سیمو کې راغلې وه هغې د هغې ډېر خلك وژلي وو، ډېر کورنه یې ورله وران کړي وو، په دې خبرو نن

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د هغې سترګې د دې مئینو په بېلتون لمدې شوې، ماسوچ کوه چې که وخت ډېر واوړي خو په داسې پېښو کې تللي مئين تر مرګه نه شي هېرېدلي اوس ما د هغې د فکر د بدلولو سوچ وکړ، تاسو په برطاینه کې کله نه اوسېږئ؟

ويې ویل: موږ هم له ډېره وخته هلته اوسېږو نارینه مو کله کله د کوره بهر بوځي، ګنې په کورونو کې د قیدیانو ژوند کوو، وخت په خبرو کې لکه د سیند د ماهي روان وو.

ما په خپل بورډنګ کارډ نظر واچوه په الوتکه کې چې زما کومه ځانګړې چوکۍ وه، دهغې شمېره مې تر سترګو کړه. کله کله به د خپل جمع کړي بېګ فکر ګډه وډه کړم دابه تاته نیویارک کې په لاس درځي؟ دا خبره رایاده شوه زړه مې مې ځانته سم کړ، همداسې به وي، ولې به ورکېږي! د نیویارک په ذکر مې یو وارې بیا د تصور ماڼۍ په خندا شوې، په ډېرو فلمونو کې مې د نیویارک د ښار ډېر منظرونه ډېر ځلې لیدلي وو، خو خپله د تګ تجربه مې اوس کوله، په ناسته ناسته دا نتظار دا ساعت تېرول ګران کار وي، او بیا هاغه وخت هم راغی چې ددې لاونج په لاوډسپیکر ټولو مسافرو ته د طیارې شمېره بیا بیا اعلانولي شوه، زما خو داشمېره لکه سبق یاده وه، خپل پرېس او د کاغذونو فایل مې په لاسو کې توله کړ او راپاڅېدم خو د پرله پسې د ناستې له سوبه مې ټول وجود جام شوی وو، په ملا کې مې هم د ډېرې ناستې نه ددرد نرۍ څرېکه شوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښې مې نن بیا پړسېدلې وې. پخپل دې حالت لږه وارخطا غوندې شوم ځکه چې وړاندې مې لوی سفر مخې ته پروت وه. نایاب ته مې فون وکړ، هو؟ هغه هم اوس د یقین او بې یقینۍ د حالته وتلی وو، دا باور یې پوخ شوی وو چې اوس به الوتکې ته پورته کېږي، د نایاب سره په خبرو زه په ورو ورو مخکې روانو مسافرو پسې روانه وم خو د تګ چال مې داسې ساتلو چې څوك په ما د امېدوارۍ ښځې شك ونکړي، ځکه چې د الوتکې په پوهکود پښې د اېښودو وخت نه وو راغلی، پاکستان کې هره لمحه څه کېدي شي.

د الوتکې پورې تګ په یو لوی اوږد ګاډي کې په ولاړه وه. ولې چې د دې ګاډي ټولې چوکۍ نیولې شوې، د چت نه راځوړندې پټۍ مې کلکې رانیولې د ې لنډ سفر په لږ وخت کې ډېر خوند وکړ، اوس مسافر یو یو له ګاډي نه ښکته کېدل او د جهاز په زینو ختل د الوتکې په لویه دروازه ولاړ یوې ښایسته اېرهوستې په ډېره مینه ټولو مسافرو ته هر کلي ووې. خو خدای خبر ولې ماته داسې ښکارېده لکه چې د دې ښایسته پېغلې په تورو کجلي سترګو کې زما د څارنې د پاره کېمرې لګېدلې دي. په ما د هېبت نه رپندی راغی. وجود مې یوې یخې خولې ګیپ ونیوه. هسې خو په اپرېل کې په بدن خولې راتلل د معمول خبره وي خو د دې خولې سره یو پټ هېبت هم پروت وه. خو ډېر زر لکه د بجلۍ د پړق په لمحه کې ما په مخکې تګ د جهاز لویې خېټې ته خپل ځان دننه کړو. د جهاز لویه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا چې په ډېرو برخو وېشلې شوې وه، یوه لحظمه مې ورته حېران حېران کتل، خپله چوکۍ په خپله پېدا کول اسان کار نه وه دغه ګران کار د مسافرو عملې خلکو ته اسانول. زه هم یو کس خپلې چوکۍ ته ورسولم. داسې مې ګڼل لکه چې زه د خپلې واپسۍ سفر کوم، پخپل خیال کې ډېره لرې لاړم خو دخیال د امېل مرۍ مې هاغه وخت دانه وانه شوې کله چې هم هاغې کشمیرۍ ښځې غنم رنګ زلموټې زوي زما سره څنګ په څنګ په څوکۍ کېنول شو، د هغه مور او یو ورور یې په بل قطار کې کېناسته خو دهغوي تر مینځه په سترګو سترګو کې داشارو په ژبه پېغام رساني په اسانه کېدلې شوه ما د ماشوم په ناسته لکه ساه تنګې محسوس کړه ولې چې زما چوکۍ د الوتکې د کړکۍ سره وه او د هغه دوېمه.

د هغه په مخ هم د ساه ډوبۍ تاثرات ماته څرګند ښکارېدل، د یوې پردۍ ښځې سره په ناسته د هغه حالت هم زمانه بدل نه وه، اوس د هغه مور یوه شېبه وروسته د یوې پستې مسکا سره را ښکاره شوه، هغه د خپلې څوکۍ نه ولاړ شو او خپله مور یې په خپله چوکۍ کېنوله، خدای شته د هغه د مور سره د څوکۍ په تبدیلۍ ماهم لږه د سکون ساه واخسته، ځکه چې یوه مسله دواړو ته په غاړه وه، په جهاز کې د مسافرو د ځایولو کار د عملې خلك په منډه کړې وو، خو چې زما نظر به د عملې د خلکو د نظر سره ولګېده، نو زه به هېبت او لړزان واخستم اوس د الوتکې په روانېدو کې لږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت وو، زما مخې ته د نایاب خفه جوثه بیا راوښکارېده د خپل کور د ټولو مینه والو مخونه هم راته ترسترګو کېدل، ډېرې ګڼې څهرې مې د سترګو مخې ته لکه د فلم اوړېدې را اوړېدې، په دې کې یوه څېره مې د مرګانه ترور هم وه، یوه څهره مې د راتلونکي بچي وه، دا دواړه څهرې چې زما په مخ یې د ژوند خوشحالو خو ورسره ورسره د غم کرښې جوړولې ورانولې زما د زړه ته به دخپل نوي راتلونکي ماشوم د راتګ د خوشحالۍ سرودونه راتلل، خو د ترور مې د دنیا نه کډه بارېده دې احساس به ډېره ودړدولم اوس الوتکې د الوتلو لپاره خپلې وزرې خورې کړې وې، ماهم د اېر هوستې په وینا د خپلې ملا نه حفاظتي پټۍ ډېره په احتیاط تاوه کړه، ولې چې د دې سره خوا خوا کې یو نوي وجود ساه اخسته، دلته د یو ترپ یو حرکت سره یې بیا ماته د خپل وجود احساس راکړ، زه د ځان سره مسکۍ شوم، په خېټه تړلې پټۍ به مې په لاس بیا بیا کتله چرته ډېره کلکه خو مې نه ده تړلې؟!

طیارې د هوا لاسو ته ځان سپارلی وه، ټول مسافر یې د ژوند د نوو نوو امېدونو سره خپله خېټه کې وړل، لږ ساعت وروسته په الوتکه کې د ناستې لپاره د مسافرو مخې ته لګېدلې مېزونه چمتو شول، پدې الوتکه کې د خوراك ټول انتظام ډېر معقول وو، مسافرو په خلاص مټ ځانونه مړول، ماسره زما خوا کې ناستې ملګرې زما سره خبرې اترې کولې، خو داسې ښکارېده لکه چې سفر، بې خوبۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ستړیا د هغې سترګې هم اوس خوبجنې کړې وې، ورو غوندې یې سرشاته په څوکۍ ولګوه او ویده شوه، ماهم د خوب لپاره کوښښ وکړ، ولې چې پرله پسې بې خوبۍ او ستړیا خو زه هم بې دمه کړې وم، خو ماته خوب رانغلو، د اېرهوستسو د سترګو نه په ما د هیبت راتلو کېفیت زمانه لرې شوي وو، د هر قطار لپاره یوه دغه مېلمه پاله مقرره وه، زما د قطار دې مېلمه پالې به کله کله ماته هسې یوه ښکلې مسکا راکړه د هغې په دې ادا به زما زړه نور هم ښه شو.

ژوند به ټول لکه چې د یوې شېبې لپاره د خندا او مسخرې لباس واغونده، سفر په داسې خوشګوار ماحول کې جاري وو، شېبه په شېبه به مو د الوتکې د تګ جاج د هر سیټ مخې ته په لګېدلې ډیجیټل سکرینونو ته په کتو اخستو، د دوبۍ په لور دا روان سفر ډېر ښکلې وو، خو زما په خیال او فکر خو د نیویارك رڼا ګانو پټ پټوني کوه، اخر د یوه اعلان سره الوتکې خپل سفر بشپړ کړ، په ټولو مسافرو کې د بېدارۍ احساس پېدا شو، مسافر د خپل منزل په لور د رسېدو هیلې راژوندي کړ، ددې الوتکې ډېرو مسافرو به د بېلو بېلو هېوادونو لپاره خپل سفر جاري ساته، زما ملا یو پرله پسې درد نیولې وه، خو چې د الوتکې تر دروازې رسېدم نو د تګ سره مې پښې هم چالاکې شوې او درد هم ورك شو، د الوتکې عملې د مسافرو سره خدای په اماني کوله د دوبۍ شاندار هوایي ډګر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ټولو ښکلاګانو سره زما د سترګو مخې ته وو، د نرمې پستې خو لړې یخې هوا لاسونه په خپل شرارت او شوخۍ زما په مخ لګېدلي د برقې نقاب وچیړلو د الوتکې د پوښکو په سر خو د هوا چلند دومره سېوا وو چې زه یې د راحت او سکون یوې نوې دنیا ته والوځولم، د دې سمندري هوا خپل یو خوند مې محسوس کړ، په ورو ورو د هواګانو په ټېل ناټېل کې د پوښکونه راښکته شوم، ګېر چاپیره مې د دې ځای د ښکلو ښکلو منظرونو نه خوند اخسته، د مخکې سفر ستړیا راباندې د اوسه ځایه خورېده خو دې ماحول په خپلو ښکلاګانو زه پخپله غېږه کې راټوله کړم. زه د نړۍ د دې تعمیراتي نمونې په ښایست کې ډوبه ډوبه په حېرانتیا ودرېدم، په زړه زړه کې مې د هغه انجینرانو هنري او تخلیقي توان ته سلام کولو چې د دې شاندار عمارت په شکل کې یې په ځمکه ایښودې وه او هر تلونکي راتلونکي نه د خپل ښایست شاباسی اخلي.

په دې دوران کې ټول مسافر قطار قطار هغه لاونج ته ته راروان وو، چرته چې به ډېر مسافر د خپل وړاندې سفرد جاري ساتنې لپاره به دبلې الوتکې انتظار کوي، پدې ځای کې هم د رنګونو او رڼاګانو یوه بله دنیا خندني وه چې د مسافرو ستړیا یې لرې کوله. په ډېر هنر او ښایست سینګار کړي شوي دوکانونه او په دې کې سینګار شویو د خرڅون څیزونو خو د رڼاګانو په خله هر لاروي ته د "راشه" ست کولو. دغه ست به چا څنګه نه قبلولو خو خبره د حساب

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وه. بیا هم ډېرو مئینو خپلو مئینو د پاره ډالۍ اخستې. د هر مئین په سترګو کې د دې ډالۍ سره به د خپل مئین د مینې یو لازواله کېفیت ننداره مې خامخا کوله. ماته هم خپل یو یو مئین مخې ته ودرېدو. خو زر مې خپل زړه په دې خبره په تسله کړو چې د دې هرڅه سره به په واپسۍ کې ګورو. د دې سوچ سره زما دننه لکه چې یوې وړې پستې چاچۍ زما نه څه غوښتنه کوله. زه یوځل بیا د ځان سره مسکۍ شوم... نه نه، ماته دا واخله ... زه په ځای ولاړه وم..... لکه چې زما بچی ماسره خوا کې ولاړ وي... یو شی یې په نخښه کړی وي ــ!! هو ولې نه ـ!! زه زر پېسې راخلم.... او بیا زما د بچي په سترګو کې د خوشحالو ډیوې روښانه شي. هغه د خپلې لوبینې سره په لوبو شي.... په منډو منډو زما نه لرې لاړ شي... زه ورته د خوشحالۍ نه من من غټېږم.... هلمند په لوبو وي... په منډو وي... خوشحاله وي... او زه ورته مخامخ په یوه کرسۍ ناسته ګورم... ناڅاپي یو ماشوم د یوې زنانه نه د لاس ګوته ونیسي.... او دواړه روان شي ــ!! ما خپلې سترګې بیا بیا اومښلې.... ترلرې لرې مې هاغه ماشوم او مور ته یې کتل. د جهاز په تګ کې څلور ساعته وخت لا وه. زما د پاره په ناسته دا وخت تېرول ګرانه وه. غوره مې دا وګڼله چې ګرځم راګرځم. داسې به د دې ځای سېل هم کوم او وخت به هم ښه تېرېږي. دلته د هندوستان د یوې کورنۍ ډېر غړي ځای په ځای ناست وو چې پکې ماشومان، زنانه او نارینه وو. ښځو یې په مخونو کلك نقابونه لګولي وو او نارینه یې په احرامونو کې پټ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ټولو غړو په ګډه د عمرې سعادت حاصل کړی وه او اوس د وطن په لور د سفر د پاره يې د خپل جهاز انتظار کولو. زما په زړه هم د دې بختور سفر د سعادت ارمان راوورېده. د دې مسافرو په مخونو يو پاك نُور ښکارېدو. ما هم د خپل زړه دننه يو نوې رڼا محسوس کړه. بيا بيا مې دې ځهرو ته کتل. وخت په دغسې کيفياتو کې خپل پړاو غوځولو او ما د ايرپورټ د دې ښايسته انتظارګاه په دېوالل ځای په ځای د ګهړيانو ستنې ځارلې. دې دوران کې مې د ځان د تازه کونې په نيت غسل خانو او د اودس چاراندام ځای ته د تلو اراده وکړه. د دې ځايونو درك به تاته ځای په ځای په دېوالونو او بورډونو د ليکلو اشارو په عربۍ او انګرېزۍ کې د ليك په مرسته درکولی شي. زه هم د دې ټولو اشارو او علامتونو په مرسته تر دغه ځايه ښه په اسانه ورسېدم. دلته د مسافرو وتل ننوتل په دمادم کې وو. ماته د دومره ګڼې په صورت کې دلته د دې ضرورت پوره کېدل ډېر ګران ښکارېدل. دننه به څه حال وي ...؟ پوزه مې د اوس نه بنده کړه خو د دې ځای د صفايۍ بهترين انتظام ته چې مې کتل نو زړه به مې سم شو. دننه به هم داسې صفايي وي. دلته يوې ښايسته خوشبويۍ کلکه په حصار کې واخستم.. ماته د خپل وطن د داسې عوامي ځايونو حالت مخې ته ودرېده ځای په ځای د اوبو ماتې ګوډې بمبې سخا بويونه ...او بيا ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې د خپل وطن د خوار اولس په دې حالت هم نن ډېر خفه شو، دلته پاکې غسل خانې په دوه اړخيزه قطارونو کې وې هر ځای د يخو او تودو اوبو انتظام موجود وو، يوې تورې فلپاينۍ پېغلې ډېره په خندا او روڼ تندي راته هر کلي وکړ، ژر يې ديوې غسل خانې دروازه راته پرانسته په ارام مې چار اندام وکړ، په لاس او مخ د يخو اوبو اچولو يوه نوې تازګي راکړه، د سکون او راحت احساس يوه اوږده ساه مې رابنکله، ددې وطن قدرتي وسايل چې د تېلو په شکل کې يې ټوله دنيا مني خو داسې بې شمېره وسايل خو موږ هم لرو، زموږ وطن هم دداسې وسايلو نه ډك دي، خو فرق داوه چې ددې وطن وسايل ددې وطن د اولس په پرمختګ او مسئلو خرچ کولې شي، او زما د وطن حاکمان، شاهي افسران دا هر څه جېبونو ته اچوي، د دې زړه لړزېدونکي احساس سره په درنو پښو راروانه شوم.

اوس مې د ناستې لپاره يوه چوکۍ راپېداکړه، د ګهړۍ په ستنو چې مې نظر يو ځل بيا ښخ شو... وخت لاډېر پاتې وو، يوې خواته کېناستم؛ دوه رکعته نفل لمونځ مې وکړ، د مخکې سفر د خېر دعاګانې خو مې سمې د مودو نه وظيفه کړې وه، د مونځ نه وروسته بيا راولاړه شوم. ډېر ګرځېدل او حرکت کول زما لپاره ښه وو، ولې چې ډېر وخت به مې په بل جهاز کې په ناسته تېرېده او داهم يو حقيقت وو چې زما په وجود يو زياتي ګړی بوج هم وه، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې حرکت بیا د هاغه لګېدلي بازار د کانونو مخې ته راغلم د سرو زرو دا دنیا ډېره پړقینده وه، د سروزرو کالي پټري پرېمانه په نظر راتله د سرو زرو د بنګړو شرنګا به د چانه وي خوښه؟

دغه شړنګ خو ژوند د رومان جزیرو ته بیایي، امېلونه چې د غاړې سینې ښایست ته د لېونتوب ټالۍ ورکوي او داسې نور الابلا د خوشبویانو ویړ بازار خو احساسات وړمه کول، زموږ د خوارو لپاره یې وړیا سېل کول هم لویه خبره وه، د خپلو ارمانونو زړونه مو پرې ټکورول او بیا هاغه وخت هم راغلو چې د مخکې سفر لپاره تابیا کول وو دلته هم د تلونکو راتلونکو یو سمندر په چپو وو هر څوك که زه ډېره ستومانۍ اخستې وم خو د ژوند د دې نوي سفر تلوسې د لاسه نیولم او په مزه مزه یې د حېرانتیا یو ښکلي جهان ته بوتلم ماته اوس هم د خپل تګ حقیقت لکه دیو خوب ښکارېده خو بیا ...؟

ناڅاپي یوه وېره ددې امېد او خوشالو مخې ته لکه ورانې سترګې وازه خوله بلا اودرېده زما سره یو پنامخ ماشوم په سفروو چې تر اوسه د سفر په ټولو مرحلو کې د پټو کېمرو سترګو نه وولیدلي اف! په ما یو ځل بیا د خولو لختي رامات شول مرۍ مې غنې غنې شوه نه نه ...

زه به یې د هرې کېمرې د سترګو نه پټ ساتم، زما لویې تورې ارتې پلنې بورقې زماد وجود نه خپلې وزرې ښې ټینګې چاپېره کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې، او هم دې د تحفظ احساس زما قدمونه نور هم ګړندي کړل، اوس د سفري دستاویزاتو د ښکاره کونې مرحله وه، ټول مسافر بېلو، بېلو ځایونو ته کاغذونه په لاس په قطارونو کې ولاړ وو، ما هم خپل کاغذونه او پاسپورټ په لاسو کې برابر نیولي وو او چې کله زما په قطار کې ولاړې یوې ښایسته پېغلې ماپسې ورستو مخ راوګرځولو او په نرۍ ښکلي مسکا یې زما په برقه کې د ټول وجود اندازه واخسته نو ماته داسې محسوس شوه لکه چې هاغه څارونکي د کېمرې سترګې هم دا دي، زما وجود بیا ګډوډ شو هسې نه دلته مې دسفر کاغذونه رد شي.

دې وهم ډېره ناکراره کړم، خو اوس دومره وخت نه وو چې زما دننه نورې ویرې راپیدا شوې وې، اوس زه په خپل نوبت دغه ځای کې مخامخ یو تن ته ولاړه وم دغه ټولې عملي لکه مشینونو کارونه کول خو بیا هم د هر مسافر سفري د ستاویزات ټول ډېر په غور کتل کېدل.

اوس دې تور نرې، نروچکي هلك زما څهرې ته نېغ نېغ کتل زما ټول کاغذونه د هغه په لاس کې وو، پښې مې داسې رپېدې لکه چې اوس په ځمکه کېنم. او کۍ ...د دې هلك د خلې دې ټکي زما په بدن کې تلې طاقت بیا راوسته زما ټول کاغذونه ه یې ماته وسپارل او د جهاز پورې تللې نېغ غزولې شوي لکه د بند پل په لار مې قدم کېښو او دسکون د یوې اوږدې ساه سره یو بل لویې الوتکې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو لپاره چمتو وم دلته هم د الوتکي عملې په ډېره تېزۍ د مسافرو په ځای کولو کې مرستې کولې په لویه دروازه څلور ښایسته ښایسته د بېلو بېلو وطنوالو فضایي مېلمه پالې ولاړې وې په خپلو مخصوصو مسکاګانو یې زړونه وړل، زما خو خپلې څوکۍ ته تلوار وه چې زر ورته ډډه ولګوم خو د مسافرو ګڼه دومره سېوا وه چې تر خپلې چوکۍ تګ ګران برېښېده زما په غوښتنه ژر یوې حورې زما د لاس نه هاغه کاغذ واخسته چې د پاسه پرې زما د څوکۍ شمېره لیکلې شوې وه. زه یې په مزه مزه تر خپل نشت ورسولم خو دلته زما د حېرانتیا لپاره یوه بله تماشه لګېدلې وه د دو چوکو قطارونو کې زما سره په بله چوکۍ د سریلنکا استوګن یو تك تور سړی ناست وو. د هغه مخې ته خپلې چوکۍ ته اوړېدل راته ډېر ګران وو. اف خدایه! په ما سم سر وچورلېده، زه به د کړکۍ خواته په سیټ څنګه ناسته یم، په لاره کې د یو پردي نارینه ناستې او موجودګۍ زه حېرانه کړې وم پخپل ځای به ناست وي. پخپل به ناسته یم. دا ضروري خو نه ده چې په هر سفر کې دې زموږ د خوښې ځای او دخپلې طبعي ملګري وي. دې هم انسان دی خو د پښتني دود دستور هم عجیبه دی د دې کولتور دودونه او قدرونه موږ داسې حالت ته کله پرېږدي؟

ډېره زیاته په فکر کې ډوبه وم اصل کې زما حالت د یوې ناروغه ښځې وو او د پردي نارینه په څنګ کې دومره لوی سفر په نړېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته کول؟ دا ځل زما په اعصابو يو درونـد پېټـی راپرېـوتی و، اخر هغـه خوار په ډېر ښايسـته انداز کې د خپلې ځوکۍ نـه پاځېـده او ماتـه يې خپلې ځـوکۍ تـه د تلـو لاره پرېښـوده، يـوه شـېبه پـه خپلـه ځوکۍ ناسته باندې راته ارام راغی ولې چې د ډېر وخت نـه پـه کينـه کې ګېره ولاړه وم. په ناسته ډېر وخت نه و تېر چې غسل خانې ته مـې د تللو ضرورت محسوس کړو ولـې چې پـه دې مـوده کـې د داسـې ښځې دا تکليف زيات وي، هغه خوار زر د خپله ځايه راولاړ شو خو هغـه هـم دې ضـرورت تـر غسـل خـانې پـه منـډه کـړی وه. مـا شـکر وويستو او د هغه د پاځېدو نه سمدستي پس د بل قطار غسل خانې تـه دننه شوم، مـا وې چې دې خپـل ځـای تـه راځـي نـو زه بـه مخکـې خپلـې چـوکۍ تـه رارسـېدلې يـم. د دومـره لـويې الـوتکې کـوچني تشناب راباندې ساه ډوبي راوستله، پـه ډېـره ګرانـه پـه کـې د مـخ او لاس مينځلو لپـاره ودرېـدې شوې، د سترګو پـه رپ کـې مـې مـخ او لاس ومينځل بورقعـه مـې پـه ځـان برابـره کـړه او راغلـم پـه خپـل ځـای کېناستم. اوس درنګ ساعت ته د الوتکې لوي وجـود د خپلـې لـويې دنيا سره د هواګانو په لار فضا ته اوچتېده. ټولو مسافرو تـه د سفر د ضروري لارښوونو ورکولو سلسله روانه وه، دا لارښونې په فرانسوي، انګرېزي او عربي ژبه کې د اشارو سره ورکول کېدل، ما يوځـل بيـا د الوتکې په لويه سينه کې د نغښـتې لـويې دنيـا پـه څېـرو نظـر واچـوه. ټول مسـافر ډېـر پـه اطمينـان سره پـه څوکيـو ناست وو، د الـوتکې لـه خوا ټولو مسافرو ته د ملاستې لپاره يوه نرمه ګرمه کمبل هم ورکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، ما او زما ملګري خپلې خپلې کمبلې د الوتکې په بره چت کې کېښودې، زما او د هغه ترمنځ یوه اوږده خاموشي خوره وه، د مخ د څېرې نه یو سنجیده سړی معلومېده، د الوتکې وزرې په هوا خورې وې، په مزه مزه د الوتکې د اوچتېدو عمل جاري وو، د الوتکې دې حرکت ټول مسافر لکه د خوبونو په ټال ځنګول، د الوتکې دا لویه دنیا د مور د غېږې په شان وه، زما سترګې هم د ستوماني له لاسه خوبولې شوې، خو ماته د پردې نارینه سره په نږدې ناسته خوب کله راتلو... یو خدايي حجاب او پرده د دې احساس په شکل کې زما زړه ته ده چې هغه مې د یوې نامعلومه پرېشانۍ له سوبه د لاسه نه شوه ورکولې. هغه خپل سر په ارام وروستو کېښود او زما نه لږ په ترس یې خپل ځای داسې د خوب لپاره جوړ کړ، چې څه ناڅه زما په رنګ پرېشاني هغه هم لرله. اوس هغه په خوب ویده و او زما سترګې به په ناسته ناسته کله پټې شوې او کله به وغړېدې، په سیټ راته خپل وجود برابرول ګران شوي وو، پښې به مې کله راغونډې کړې او کله به مې وغزولې، ځان مې داسې راغونډ کړي و، لکه چې د کلي د ژوند چېرته کور ګاونډ مې نه و کړي، زړه کې مې د لوي الله(ج) نه دا سوالونه کول چې خدایا! دا سفر ډېر په خېر سرته ورسوې، لږه شېبه پس زه د خپل ګاونډي د ((خرړا)) په غږ په خپله څوکۍ نېغه شوم... په یو مخ مې د هغه مخ ته کتل، د هغه دې کېفیت زما لپاره یوه بله پرېشاني راپېدا کړه. یاده دې وي چې دا زما یوه کمزوري ده چې په خوب کې په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېفیت کې د چا اواز هم اورم، نو خپل خوب مې د سترګو وتښتي
او ژر پرې اواز وکړم. ما چېرته یو مضمون کې لوستي دي چې هر
کله یو انسان د خوب په حالت کې په دې کېفیت کې وي، نو د هغه
فشار لوړ شي او د ساه بندۍ سره سره په هغه د زړه حمله هم کېدې
شي. اوس چې کله نایاب هم د شپې په خوب کې خرړېږي نو زه پرې
ژر غږ وکړم، داسې هغه راویښ او د دې کېفیت نه بهر شي. خو دا
پردې نارینه چې زه یې نه خوزولي شم او نه پرې غږ کولي شم. زما
په دې پرېشانۍ کې د الوتکې خدمتګارانو د چایو، شربت او
خوراکي توکو مېز زموږ ځای ته رارسولی و او چې کله زما نه
پوښتنه وشوه چې څه به اخلې؟ چایې، اوبه، که شربت؟ نو زما د
ګاونډي سترګې هم وغړېدې، شکر دی، ما د سکون یوه ساه
واخسته، ژر نېغ په څوکۍ سم کېناسته، یو نظر یې ماته وکتل د
هغه په مخ د نرۍ موسکا مړاوې غوټۍ رانښکارېدې،
خدمتګارانو د اوبو ګلاسونه زموږ مخې ته په تړل شوي مېز
کېښودل د تازه اوبو دا یو ګیلاس زما د ضرورت نه ډېر کم و، ما
سوچ کاوه چې دغه لاس ګاډي بېرته رائحي، نو زه به نورې اوبه یا
جوس واخلم، د مسافرو لپاره دا یوه مشغولا هم جوړه شوه، چا به
اوبه اخیستې، چا چایې او چا جوس، ایسکریم، د ټولو
خدمتګارانو لوڅو بربنډو پښو او پنډیو ته چې مې کتل دا راته د
یوې بلې دنیا ښاپېرۍ ښکارېدې، لکه چې دا لویه دنیا دوي په
خپلو وزرو راخستې وي، په هوا کړي یې وي او د ژوند او د ښایست

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته یو لوی کوه قاف ته یې بیایي د دوي په څېرو ډېر ښایسته مېك آپ پروت وو، لباسونه یې ډېر مختصر وو چې د ناستو ځوانانو جذبات یې راپارول، د ټولو ښاپېرو د پښو، لنګو او پنډیو رنګ یو رنګ وو خو هر کله چې یوه ښاپېرۍ زما د ګاونډي په رابللو د هغه خوا ته راغله نو په لومړي ځل مې د هغې لوڅو پنډیو ته په ځیر وکتل. د هغې په پښو یوه نرۍ لکه د پیازو د نرۍ پردې پوست پروت و، داسې یې د سکرټ سره د نازکې بېخې نرۍ پاجامې په لومړي نظر د کتونکي حېرانتیا او تجسس په ځای کولو. د اوبو څښل څه وو چې یوځل راته بیا تشناب ته د تلو ضرورت محسوس شو، دا خو به ډېره ګرانه شي هر وخت د پردې نارینه دپاسه اوړېدل را اوړېدل. دا ځل مې ټوله حوصله په ځای کړه او دغه کس ته مې وړاندیز وکړ چې وروره! که مهرباني وکړې خپله څوکۍ له ما سره بدله کړې، هغه غلي غوندې له خپله ځایه پاڅېده او ماته یې څوکۍ پرېښوده، ما ترې مننه وکړه، هغه ورو غوندې سره وخوځولو، هېڅ خبره نه ده. د الوتکې ټول مېلمانه په چایو اوبو پالللي شوي وو، اوس د الوتکې دننه د رڼاګانو یوه یوه بتۍ مړه کېده، ورو ورو په دې دنیا د خوبونو د یوې روماني دنیا تصور په حقیقت کې ښکاره کېدو لکه چې ګېرچاپېره ژوند د مینې او محبت سترِیا اوس ټوله د جانان غېږه کې دمه کوي، د احساساتو دنیا په بدلېدو ده، د جذبو ورو وړو ښاپېرو په خپلو نازکو ګوتو د زړونو تارونه لکه د رباب ټنګول، د خوبونو دنیا اوس د یوې کاواکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندرې رنګ اخستلو، د خواهشاتو دنیا د رقص او سرور ټالۍ وهلې... د پېغلتوب د بندو دریچو په بلو د لېونتوب ډیوې روښانه کېدلې... د خوب ښایسته ښاپېرۍ زما په مخکې هم ګډېدې، زما سترګې د لږ ساعت لپاره ورغلې. د الوتکې الوتنه د هوا په اوږو داسې د خوند وو لکه چې د ځانګو یې ځنګولوم. څه ناڅه وخت په خوب بدل شو خو په څوکۍ د نېغې ناستې له امله مې په څټ او ملا نرۍ نرۍ درد شو، اوس ماته ودرېدل او څو قدمه تلل په کار وو، ګېر چاپېره ټول مسافر ویده وو، ما کوښښ وکړ چې د سترګو تېروبیر شوي نظر مې په ځای شي چې تر تشنابه لاړه شم. په تیاره کې مې ټېل ناټېل ځان ډېر په کړاو خو په احتیاط تر دغه ځایه ورساوه، طبیعت مې اوس برابر شوی و، خدای خبر چې دا شپه وه که ورځ، ځکه چې د الوتکې د یوې کړکۍ څخه هم د رڼا یوه پلوشه نه راتلله. د شپې احساس ډېرې نوکارې لګولې، په خپله څوکۍ په ارام کېناستم سر مې بیا وروستو کېښود لکه چې د خوب ښاپېرۍ ته مې بیا دا منت کاوه چې اي مهربانې ښاپېرۍ! لکه ددې ټولو ما هم په خپله غېږه کې واخله. خو دا ځل لکه چې ښاپېرۍ زما نه مروره وه، ما هسې سترګې پټې کړې چې دمرګانه ترور څېره بیا د خیال په شیشه راوځلېده، د هغې د راولاړې شوې سینې نه د راختونکي شور او ګډې وډې ساه نرۍ نرۍ اواز مې تر غوږو شو، غلی غلی فریاد....! هن! زه بیا په څوکۍ رانېغه شوم، د سترګو نه مې بې واره اوښکې توې شوې، د هغې د دایمې ژوند د ښه کولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا مې وکړه، په دې نا کرارۍ کې مې ډېر وخت سترګې ورغلې، د خوب دنيا د خپل ژوند د ماضي لرې تېر وخت ته بوتلم، زما د دې ترور د خانۍ کور وي.... د هغې لوڼه زما همځولې وي يوې ته به مې د مينې نه ښارو ويل، هغې به زه کور ته ورځو شپو ته رابللم، ترور مې راته خواږه ککوړي پخوي، زه ورسره خوا کې په نغري غاړې ته ناسته يم. بي، بي، ! زه هم نن ستا نه چل زده کوم.په دې وېنا مې د ترور مخې ته په پروت خانک کې دواړه لاسونه په اوړو ولړل، سترګې مې خلاصې شوې.. دې خوب ډېره پرېشانه کړم، الوتکه خدای خبر د هوا په اوږو د اسمان د څومره لوړيتا نه تېرېده، خو څومره چې لرې تلو هومره يې د دنيا هاغه ګوټ زموږ نه لرې کولو، کوم کې چې زه اوسېږم، د دنيا د يو ګوټ نه تر بله تلل، ساينسي ترقۍ څومره اسان کړي دي، وخت روان وو او بيا يو داسې وخت هم راغی چې په ټولو مسافرو د امريکې د ايمګرېشن فارمونه ووېشل شول، هر يو تن ته په دې د ليکل شويو پوښتنو ځوابونه ليکل ضروري وو، سواليه فارم د رسمي او نارسمي پوښتنو نه ډک وه، ما چې دا درېواړه کاغذونه په غور ولوستل نو ددې زياتې پوښتنې د هاغه فارم په شان وې چې د وېزې د اخستلو لپاره موږ د مخکې نه ليږلې وې، ما بيا هم هسې سرسري غوندې ددغه پوښتنو ځوابونه وليکل. ټولو مسافرو ته لکه چې د دې کاغذونو په ترلاسه کېدو د امريکې حد ته د رسېدو زېری واورولی شو. ټولو مسافرو دغه کاغذونه د خپلو نورو سفري توکو سره کېښودل، ما هم دغسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل، دغه فارمونه به د نورو کاغذونو سره د نیویارك په هوايي ډګر کې د ټاپې لګولو په وخت به په یوځای کې جمع کېږي. زه داسې ستړې وم چې په څلورویشت ساعتونو کې مې یو ساعت خوب نه و نصیب شوی، د ستومانۍ نه مې د وجود هر اندام بې دریغه دردونه کول. بلخوا امریکې ته په رسېدو د ایمګرېشن ویرونکو مرحلو راباندې د اوس نه وارخطایي راوستې وه، دسوال د ځواب نه تېرېدل راته سم په غره ختل ښکارېدل، سترګې مې د بې خوبۍ له لاسه سرې تبنتېدلې وې، شګې، شګې کېدې. هسې نه چې له دې ځایه..... یو ځل مې بیا هاغه زړې وېرې په زړه کې سر راوچت کړ او بیا هاغه اعلان هم وشو چې..... موږ د نیویارك په نړیوال هوايي ډګر کوزېدونکي یو. مسافرو ته یوځل بیا ځینې لارښوونې وشوې، خپل سامان به هلته ترلاسه کوئ، د ایمګرېشن عملې سره به مرسته کوئ، خپل سفري دستاویزات په لاسو کې کلك او ښکاره ونیسئ، او نور. اوس الوتکه ورو ورو ځمکې ته تلونکې ده، د هواګانو دنیا بره پاتې کېده، د مسافرو هیلې بیا ژوندۍ شوې وې، یوځل بیا هر مخ رڼا رڼا و، اوس الوتکې خپلې وزرې ټولې کړې او د یوې منډې سره د نیویارك په هوايي ډګر ودرېده. ټول مسافر د خپلو ځایونو نه راولاړ شول، ما خپل نږدې ګاونډي ته د وتلو لاره ورکړه، هغه په الوداعي نظر ماته وکتل ما هم ورته په تلو تلو کې د لاس په اشاره خدای په اماني وکړه. هغه ګړندی ګړندی د خلکو په ګڼه ګوڼه کې زما له نظره پناه شو، زه د هغه په څوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناستم په دې تمه چې د وروستو نه د راروانو خلکو سلسله لږه ودرېږي نو زه به هم پاځم، خو الوتکې چې په خپله سینه کې څومره مخلوق ځای کړي وو، هغه د شمېر نه وو، ما یوه شېبه په ناسته خپل سر په مخکینې سیټ ولګاوه، درز، دروز د چتونو څخه مسافرو خپل بېګونه او سامانونه راخستل، زه ډېر ساعت پس د څوکۍ نه راپاڅېدم ما سره زما یو لاسي بېګ وو، نو ځکه په اسانتیا تر دروازې راغلم، د الوتکې هاغه ښایسته حورو بیا په خپله ښایسته مسکا د تلونکو زړونه له ځانه سره پاتې کول، اوس د الوتکې خېټه د مسافرو نه تشه شوې وه، د الوتکې د لویې دروازې سره لکه د پُل بنده لار اوږده اوږده لکه د ښامار غزېدلې وه، د تلونکو راتلونکو د قدم په ښکالو به یې یو خاص اواز کولو، درب درب، لږ ساعت پس د هوایي ډګر لوی حد ته د لارې نه ووتلو، هوایي ډګر څه وو، د فن او هنر یو بې مثاله شاهکار و، چې په خپلو هسکو، هسکو مناري نقشونو یې مسافرو ته هرکلی کاوه، دغه دنګو دنګو عمارتونو ته په کتو به د انسان نظر د دې تر جبین چې تلو نو د خولې نه به یې د اخ!! ټکي خامخا وتو، لکه چې هر نظر په هاغه تخلیق کار شاباسی وایي، چې دا یې جوړ کړی و، بې شکه چې دې اولس خپل وطن د ترقۍ بام ته رسولی دی، د دنیا اولسونه دلته راځي، لکه د مشین په کې کار کوي او خپلې کورنۍ په ډالرو پالي، دلته دغه خلك خپله وینه سوځوي، خو ډالر ګټي، نظر مې د دې منظرو نه نه مړېده، اوس ټول مسافر د ایمګرېشن د مرحلې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېدل، د وتلو لپاره... د کاونټرونو لویه سلسله په نظر راتله، د تلاشۍ لپاره مختلفې طریقې پکارولې، د مسافرو کوټونه، بوټان، ټاپانې، جرابې او په بدن به دې اغوستې جامې پاتې کړې، هر څه به درنه لرې کړي. دغه ویستلي شوي شیان د سیکورټي کېمرو نه تېرېږي. ددې لپاره په لویو لویو قطارونو کې ودرېدل وو، یو ځای کې د مقامي خلکو لپاره دغه کاروایانې سرته رسولي شوې، بل ځای کې د شین کارډ لرونکو لپاره او درېیم ځای د سېلانیانو لپاره جوړ کړی شوی و، ماته هاغه قطار کې ودرېدل وو چې د سېلانیانو یا وېزیټرز لپاره د جوړ ځای مخې ته ودرېدلی وو، دا مرحله د ټولو نه زړه چاودونکې وه، ډېر وخت پس به یو قدم هلته مخکې کېدو، چې یو کس به فارغ شو، ټولو مسافرو به هاغه فارمونه په دغه ځای کې کېښودل او د شیشې د سکرین په شا به شنو سترګو سرو سپینو امریکایانو خپل کار کاوه، ټک، ټک د مشینونو ټکار، د رڼاګانو پړق او پړوق، د ګوتو نښې کتل کېدې، ډېر وخت پس زما نوبت راغلی وه، ما خپل کاغذونه په کاونټر کېښودل، یو شین سترګي امریکایي سرسري زما کاغذونه جایزه کړل، خو ژر یې زما ټول کاغذونه ماته د دې وینا سره راواپس کړل چې دا پوره کړه، اف خدایا! ما خپل سر په لاس کې ونیو، د قطار نه یو خواته مې په ځمکه پرلت وغزولو ټول سفري کاغذونه مې ځانله برابر کړل، نیمګړی فارم مې ډکول شروع کړل، تقریباً لږ وخت کې دغه نیمګړی کار مې سرته ورساوه، چې د ځمکې نه راپاڅېدم نو ملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې نېغه کړه، اوس دغه ځای خالي ځوك په نظر راتلل د خلکو ګڼه لږه کمه شوې وه، اوس هاغه شین سترګي امریکایي ته زه بیا مخې ته ولاړه وم، ناځاپي زما سترګې د هغه په مخ ښخې شوې، هغه په یو نېب ماته کتل لکه چې د هغه سترګې زما د ټول بدن تصویر اخلي، ته څه لپاره راغلې یې؟ او د هغه نه دې غېر متوقع سوال زما وجود لکه د زلزلې په لړزان کړ، لکه چې هغه په دې رسمي پوښتنې زما څه غلا نیولې وي... ما ورته سرسري شان د خپل راتګ جواز مخې ته کړ، اوس هغه د پاسپورت پاڼې بیا بیا اړولې، چې په دې کې څه ګوري؟ ما په زړه کې کرل رېبل دومره همت راکې نه وو چې د هغه مخ ته مې کتلي واي، ورځه....! او دې خبرې سره د ډېرې خوشالۍ نه ما هم دغه رنګ منډه کړه... بیا ډېر ژر هم د هغه غږ په ځای ودرولم... پلیز.... چې وروستو مې وکتلنو زما پاسپورت او نور ټول سفري کاغذونه یې د یوې نرۍ شان مسکا سره ماته راکړل، ما یې شکریه ادا کړه او د وړاندې تګ لاره مې ونیوله، اوس ما د ازادۍ د احساس سره نوې لاره غوځوله، زما د ذهن، ټول بوج اخوا شوی و، ټولې ویرې په شا تمبېدلې وې.. خو د خپل بېګ د ترلاسه کېدو فکر راسره وو، ټول مسافر په یو خاص ځای کې چې د هغوي سامانونه په کې د الوتکې د کومې نه د یوې ډیجیټل لارې په مرسته راوتل، هر چا به خپل بېګ دلرې نه په نښه کړې و، دغه پټۍ ډېره وګرځېده خو دپاسه پرې ما خپل بېګ ونه لیده، اخر مې هلته د ولاړې یوې تور پوستې امریکایۍ ښځه پوښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه چې زما بېګ به چېرته وي، هغې د لاس په اشاره ماته یوځای په نښه کړ او چې څنګه زه دغه ځای ته مخامخ شوم نو د نورو څو بېګونو سره زمابېګ هم موجود و، ژر مې ترلاسه کړ، اوس د هوایي ډګر څخه د وتلو لپاره یوه مرحله بله هم ده او چې په کومه لاره وتم نو هلته یوې لارې یو قطار په ځای ودرولم.. خدایا! چې دلته به راسره څه کوي؟ ماپه زړه کې سوچ کاوه، دلته هم یو تور امریکایي... ژر رامنډه کړه او د دغه تړلې لار په سر کې ودرېد، زماپه لاسو کې د سفري دستاویزاتو نه یې لکه د ټپوس په شان یو زیړ رنګ ورکوټې چټ لکه چې په هوا کې تښتولی وي، دا چټ یې ماته د ایمګرېشن په مرحله کې راکړې و، او دیوې بدرنګې مسکا سره یې داړې چینګې کړې، ماته یې لاره خلاصه کړې وه، د دغه حد نه د راوتو سره مې بهر د ولاړو راغلو هاغه خلکو په څېرو یوځغلنده نظر واچاوه چې په لاسونو کې یې د خپل نالیدلو مېلمنو د نومونو پلې کارډونه اوچت نیولي وو، په دغه کارډونو ما خپل نوم ډېر په بې تابۍ لټاوه، زه کله یوې خواته تلم او کله بلې خوا ته، اوس خو راسره د بېګ پېټۍ هم وو، چې په راښکلو راښکلو مې د ځان سره ګرځاوه، اخر په یو کارډ مې خپل نوم ولید، یوې نرۍ نروچکې خو چستې چابکې ښځې چې نیم وېښته یې سپین وو او نیم سره... ما ورته منډه کړې، حسینه ګل... ما ورته وویل.. او دې سره هغې خپل لاس ماته په ډېره مینه د هرکلي لپاره راوړاندې کړ. ((پیني اوجېده)) زما پر وړاندې زما یوه رابطه کاره راغلې وه، سمدستي یې رانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېګ ترلاسه کړ، ما د سکون يوه اوږده ساه واخسته، شکر خدايا چې په خېر راورسېدم. اوس مې هاغه ټولې وېرې د پښو لاندې شوې وې، په وجود کې مې هر څو د اوږد سفر د ستړيا چينجو چکونه لګول، خو د ډېرو خوفونو او ترهو نه مې ازاري ترلاسه کړې وه او دا احساس ډېر عجيبه وو، اوس مې يوځل بيا د پېښي مخ ته وکتل، د هغې سره مې د څلورو مياشتو د ايمېل د رابطو رفاقت رامخکې شو، چې له مخې مو يې د يو بل سره اشنايي ترلاسه کړې وه، خو زما د تصور سترګې پيني اوجېده د يوې ښايسته پېغلې په څېر ليدلې وه، هغې په منډه منډه يوې ټيکسي ته اشاره وکړه او زه د نيويارك لومړي ماښامي او د خورو ورو ښايستونو ورو ورو لکه چې په څنګل وهلم، ګېر چاپېره مې د دې ښار د وجود نه راتوېدونکي حسن او ښکلا ته لکه د ناديده وو کتل، ددې وخت هوا ښه يخه وه.

زما به ته يادېږې ياره!

که د جنت په منارو کې ناسته يمه

د نيويارك دښار رڼاګانو او پړقېدونکو دنګو هسکو منارو راته دا ټپه رايادة کړه، اوس يوه د ژېړ رنګ ټيکسي زموږ مخې ته ولاړه وه، پيني ماته د ټيکسي وروستۍ دروازه خلاصه کړه او خپله په وړاندې څوکۍ کېناسته، اوس ټيکسي په حرکت کې شوه، د ټيکسي ډرېور د قوارې نه جاپانی، چينايي يا بوټانی ښکارېده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډي یې ښه پاك او سوتره و، ماته د خپل وطن د ټیکسیانو حال رایاد شو، مالك ته به ښه ډېره ګټه کوي خو د عاجزۍ په حال به هم چاته رحم ورځي. ورځ خو پکې دهاغه سورلو بده وي چې په کرایه یې رانیولې وي که د خراب حالت له کبله په لاره لکه د ورانې چکړې روانه وي نوپه سورلو به ناوخته وي او که د حرص د سببه پرې ډرایور ماما پښه ټینګه کړي، نو تر روغتونه یا.... به دې خامخا رسوي. په هر حال اوس زه دومره په سکون کې وم چې د نیویارك د ماښام او د ښار ننداره مې کولی شوه، دګاډي نه مې دسمندر په غاړه اباد د دنیا دښایسته ښار نظارې کولې، د ماښامي په خړه کې د ښار په ارته سینه ولاړو دنګو دنګو تر اسمانه تللو قلمي عمارتونو په تندو او مخونو د رنګ رنګ بلو رڼاګانو بلفونو، فانوسونو چراغان یو ښایسته منظر جوړاوه، تا به ویل ښار چا د رنګارنګ مقیش په توره لوپټه کې ول په ول نغښتی دی، یا لکه یو مئین پټ مخ د خپل مئین په تمه وي، خپل ځان یې سینګار کړی وي، ګاډی د ښار په پلنو پلنو سړکونو ګړندی روان و، هسې خو د دنیا دګڼې ابادۍ په ښارونو کې کراچۍ او ممبۍ هم شمېر دي، خو دغه دواړه ښارونه چې د زیاتې ابادۍ له لاسه ځومره ډېر خیچن وال او سرګرداني لري، نو دا وخت مې د ممبۍ او کراچۍ کېفیت رایاد شو. چې د خپلو هنګامو لویه دنیا یې په خپله لمن کې ځای کړې وه، د مشیني ژوند ډېرو اسانتیاوو، ترقۍ که هر ځومره په منډه کړي دي، خو د ماحول د الودګۍ، د ګاډو او ماشینونو د شور له

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه یې ژوند او انسان په بله اړولی دی. په دې احساس مې زړه یو دم په نیویارك کې هم ډوب غوندې شو. دلته سره له دې چې د شور لوګي او ګندګۍ وجود ډېر په نظر نه راځي، خو بیا هم د ژوند او انسانانو دا لویه په منډه مېله، په زغل ګاډي، د بنده وار ضرور خطا کوي، د ترافیك ټول نظام ډېر ښه دی، د خپل وطن دې نظام او په دې کې د ښېښتو ګاډو لویو لویو کتارونو دلته په خیال خیال کې ویده کړم، مرۍ مې لوګو ترخه کړه، د سترګو نه مې د لوګو او ګردونو له لاسه اوښکې روانې شوې، د ګاډو بې ځایه او بې مقصده هارنونو مې په غوږونو کې پنجه ور مېږان خوشې کړل، سر مې په درد شو، خو ژر مې سترګې وزنبولې او هاغه لوګ جن خیال مې وتښتاوه، ځکه چې دا وخت زه د دنیا په یو ښایسته او منظم ښار کې وم، ټیکسي په پاکو صفا سړکونو روان وو، د ښار یو یو منظر د ماښام په رومانې خړه کې ډېر خوند راکاوه، زما د وطن ماښامی خو نن سبا هسې په بنده د خفګان او مایوسۍ څادر راخوروي. ما ته د سایل صېب دیوې سندرې مصرعه رایادېده:

((چا هم که مانۍ د واشنګټن په خوند ستایلي دي..))

خو زما د سترګو وړاندې د نیویارك مانۍ دنګې هسکې غړۍ ولاړې وې. دښار وجود اوس د خړ ماښامي نه د تور ماښام رنګ اخستی وو، خو ماته داسې ښکارېده لکه د ستورو ډك اسمان په ځمکه را کوز شوی وي، لکه د ژوند او هنر د ښایست او د ښکلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګران چې په خپلو هنرونو د دې ښایسته شهزاده په تاج او لباس د مینې او رومان زر لګوي، اوس ټیکسي هم په ډېره نادیده رنګ کې خپل دتګ چال اختیارولو، خو یو دم مې خیال د خپل ژوند د ملګري په فکر الول شو، اوس پیني په خپله څوکۍ داسې ناسته وه چې په ترخ ناستې یې زما سره خبرې هم کولې، زما مخ یې هم لیدلو، هغه زما په احساس پوهېده، ته پرېشانه یې...؟ هغې په تشویش زما نه پوښتنه وکړه، هو! بس زما خاوند....! او زما د دې خبرې سره هغې خپل موبایل ماته راوړاندې کړو، فون وکړه، زه ډېره زیاته خوشحاله شوم، ژر مې د وارث موبایل نمبر هغې ته ورکړ، هغې ډېر په استقامت د موبایل شمېره برابره کړه، او چې د ټیلي فون رنګ ځنګه په ورتلوشو، نو موبایل یې ماته راکړ، خبره وکړه.. هیلو! زما د هیلو په وېنا د نایاب خوبجن غږ مې تر غوږو شو... هن! دې خو ما لکه چې د غرق خوب نه راویښ کړو، ولې ویده وې؟ ماته ژر د ساعتونو فرق د ورځې شپې په حساب مخې ته شو، ورسېدې په خېر...؟ هغه زما نه تپوس وکړ، او بېخي په خېر... بس شکر دې د ځان ډېر خیال ساته او د خپل صحت نه چې بې غوره نه شې... زه به سبا ټولو ته (زما ورور او خویندو ته) فون وکړم. ښه ده... د نایاب په دې تسلۍ مې فون بند کړ، او د مننې سره مې پیني ته موبایل حواله کړ، زما په څېره راغلي اطمینان هغه هم مطمئنه کړه، اوس ټیکسي د یو شاندار هوټل (Radisson) مخې ته ولاړ وو، د نیویارك د ټولو نه ګران بېعه هوټل. چرته چې زموږ د اوسېدو انتظام

(c) ketabton.com: The Digital Library

موجود وو، په لاره مې د پيني نه د فهميده رياض تپوس وکړو، هغې وويل هو هغه رارسېدلې ده، خو تاته د دربو بجو نه د هوايي ډګر په دروازه ولاړه وم.. ما ښښنه وغوښته او ورته مې وويل چې زما بېګ ګډوډ شوی وو، ځکه ناوخته شو..! د هوټل په استقباليه ښايسته پېغلې په کار بوختې وې، د ډېرو مېلمنو د ځايولو او د ډېرو د خارجولو کار يې د حساب کتاب په شکل کې کولو، ما خپل پاسپورت د پيني په وېنا د دې استقباليې په کاونټر جمع کړو، زما په نوم د کوټې اندراج د مخکې نه شوی و، د کوټې کيلي ماته حواله کړل شوه، چې په دې دوران کې يو وچ کلك خو دنګ لوړ ښايسته سور سپين ځوان لاس کې يې يو غټ فايل نيولی رانښکاره شو، پيني ورسره زما پېژندګلوي وکړه، حسينه ګل، او دې سره هغه ماته د يوې ښکلې مسکا سره رانږدې شو، د هغه د جوړ کړي پروګرام زه دوېمه مېلمنه وم چې دا وخت رارسېدلې وم، او د خوشالۍ دا احساس لېې لېې د هغه د سترګو نه راتوېده، پيني زما سره هم د ده پېژندګلوي وکړه، زما سترګې د حېرانتيا نه وازې پاتې شوې، دا مارټين رېکر دی، مارټين رېکر ؟ بې اختياره زما د خولې نه دا نوم وختو، هم د ده لومړي ايمېل زما په نوم راغلی و، خو ما په خپل فکر دا يوه ښايسته ښځه ګڼلې وه او په خپل تخيل مې د ده د مخ کره وره هم انځور کړي وو، زه يوه شېبه غلې ولاړه وم، په دې نوي ډرامايي اتفاق راته خندا راغلې وه، چې هغه يو ځل بيا د لاسو غېږه زما د هرکلي لپاره خوره کړه، ماته خپل اسلامي او پښتني

(c) ketabton.com: The Digital Library

روایات رامخې ته شول، زموږ په دود دستور کې داسې چېرته دي؟ په نه زړه مې لاس هغه ته وړاندې کړو، هیلو! هغه ډېر په ورین تندي او اخلاص زما هرکلی وکړ، زما په توره بورقه کې ول ول نغښتی وجود د ټولو لپاره یو سوال هم و! دلته ما په ډېره رازدارۍ پیني ته دا خبره کړې وه، چې زه امید واره یم، پیني اوس مارټین ربکر ته هم دا خبره وکړه، کوم چې د دې پروګرام جوړونکی وو او داسیا سوسایټي نیویارك مشر او منتظم و، مارټین ربکر ماته په حېرانتیا د پښو نه تر سره او د سر نه تر پښو وکتل، ((ستا لوی همت دی)). دا خبره هغه په داسې انداز کې وکړه چې زما طاقت پرې نور ډېر شو لکه چې د خپلې ژبې او ادب سره د خپلې مینې او محبت لرلو پېغام ما په ډېر هنر ټولې دنیا ته په داسې حال کې صرف په خپل راتګ هم وړاندې کړ، په داسې حال کې خوښځې د کټ نه نه پاځي خو زما واحد مقصد دا و چې په دې حالاتو کې دې د مغرب او امریکې هر وګړی دې په دې پوه شي چې پښتانه امن خوښي قوم دی، ترقي پسند قوم دی، پښتنې تور سرې د خپلو پښتني روایاتو په سمون خپل د امن او محبت پېغام د دنیا ګوټ ګوټ ته په خپله ژبه خپل هنر رسولی شي او ددې مثال د هغوي په مخکې وو، زه دلته موجوده وم، ټول زما په همت او حوصله ډېر خوشحاله وو، بیا بیا به یې د احترام نه خپل سرونه ماته ښکته کول او ما په خپل دې کردار د خپل خدای... د خپلې مور پښتو ډېر شکر ادا کولو چې هاغه قام چې دنیا ورته خپل سر ټیټ ساتي. نن ماته سر ښکته کوي، اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نوره داسې ولاړه د هغوي لپاره هم د فکر خبره ده. زما د سترېیا له وجې یې ماته دا رعایت هم راکړ، چې نن د شپې یوه ناسته لرو، خو دومره ډېره د کار نه ده، هسې یو پېژندګلو او لیدنه کتنه او ګډه ډوډۍ خوړل دي، تاته به د دې نه رخصتي درکړو. ما له خدای څه غوښتل...؟ دې سره مارټین رېکر ماته هاغه فایل حواله کړ چې په کې د مختلفو کتابګوټو سره سره د نیویارك او د هوسټن د پروګرامونو ایجنډا پرته وه او د سبا لپاره د لیدو په وعده یې زما نه رخصت واخست، اوس پیني زما سره یوازې سرګردانه ګرځېده. زه یې د هوټل لوی دوکان ته بوتلم، د استقبالیې شاته اړخ ته په دې هوټل کې یو لوي بازار په نظر راتلو چې د تلونکو راتلونکو د پاملرنې مرکز وو، په دې دوکان کې هر څه موجود وو، تازه بې موسمه مېوې، د بېکرۍ هر قسم ځیزونه، چاکلېټ او داسې نور الا بلا ځیزونه، خو زه د څه خوړلو په طبع کې نه وم، بس د سترېیا واحد علاج مې د تورې بې شودو کافي یو غټ مګ ګڼلو او وروسته بیا په کټ د ارام راحت خوب. پیني زما د منع کولو باوجود یو د کېك ټوټه هم راواخسته او ورسره یې د تورې کافي غټ مګ. دغه کاغذي بند سر مګونه دلته ډېر استعمالېږي... اوس د لفټ په واسطه موږ د هوټل پنځم پوړ ته روان وو، دا لفټ د نوي طرز جوړ یو ډېر پلن او ښایسته و، چې ساه په کې نه تنګېده او د چالان نه وروسته به په کې د غلې غلې موسیقۍ زمزمه په مزه مزه خورېده. لږه شېبه پس زه پیني یوې ښایسته کوټې ته بوتلم. کوټه په نوم خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ده، خو لوی والی یې دومره وو، لکه د یو وړوکي کور... په څو برخو وېشلې دا لویه دنیا زما د ضرورت نه ډېره زیاته وه، په کې هر یو سهولت په نظر راته، د اخلي پخلي لپاره په کې خودکاره څیزونه پراته وو، چې چایې، کافي خو په کې هم وخت په وخت تیارولې شوه، خو په ما چې کوم څیز ښه لګېده، هغه لوی.... سپنجي (فومي) کټ و، چې ماته یې خوره غېږه نعرې وهلې... په تک سپین کاټني څادر پوخ کړي کټ خو زه د اوس نه خوبجنه کړم. زما د اوږد سفر او ستړیا تقاضا دا وه چې زه یو وار په تازه اوبو غسل وکړم. غسل خانه هم ډېره د مزې وه، د جدید دور د سهولتونو نه ډکه. په لویه ارته غسل خانه کې د لامبلو یو لوی ټب ته مې ځان لکه د ماهي ورخوشې کړ، د یخو او تودو اوبو د استعمال نه مې ښه خوند واخست، وجود مې ډېر راحت محسوس کړو، نرمې پستې جامې مې غاړې ته کړې د نیویارك د ماښامي موسم که څه هم بهر یخ وو، خو دلته د دې هوټل دننه موسم لږه تودوخي لرله چې د ای سي (A.C) پلانټ په کې کارکولو چې له عمله یې د بهر موسم د دننه موسم سره سمون لاره. د ګرمې کافي نه چې مې سر خلاص کړ، نو د مګ نه تودې لوخړې ختې. اوس مې په ډېر خوند خوند د دې کافي نه مزه اخسته، د کوټې په رنګینه قالین مې پښې د دمه کېدو په نیت اوږدې وغځولې، اوس مې وجود، ذهن، زړه او فکر دې ته برابر شوي و، چې د سفر ستړیا او غم ټول لکه د بالښت د سر لاندې کړم. او بې غمه ویده شم. د کوټې لویې وړې رڼاګانې مې ټولې مړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې، یوازې د کټ سره خواته په مېز پروت رنګینه ولاړ ورکوټې ګروپ مې رڼا کړ او بیا د خوب لپاره مې په ځان نرمه کمبل راخوره کړه. شپه په ډېر ارام تېرېده. خوب مې که پوره شوي نه وو، خو بیا هم بدن مې ډېر په راحت وو، سترګې چې مې وغړېدې نو یوې نوې ناکرارۍ راوېښه کړم. د مارټین رېکر هاغه فایل مې پرانیسته چې په کې د نیویارك او هوسټن د پروګرامونو ایجنډا پرته وه، د دې مطابق سهار (۸) بجې د ناشتې لپاره د دې هوټل ښکته لابي ته رسېدل وو، دا خلك خو د وخت ډېر پابند دي یو موږ یو چې هیڅ نه لرو، خو وخت ډېر لرو، بل خوا د دې چې هر څه لري خو وخت نه لري، سوچ مې دا وکړ چې د خپل وطن په نظام کې ماته خپلې لرلې روپې دلته بدلول په کار دي. ما هم د دې له خاطره خپل موبایل کې د پاڅېدو وخت برابر کړ او د لږ وخت لپاره بیا په کټ کې پرېوتم. په ټاکلي وخت رابانډې خپل موبایل غږ وکړ او له کټه مې راودانګل. د بېګ نه مې د اغوستو لپاره جامې راوکښلې، غسل مې وکړ، ټوله تیاري مې سرته ورسوله او د خدای د نوم د اخستلو سره مې برقع په سر کړه او ښکته د هوټل لابي ته مې ځان وروړساوه، دلته مارټین رېکر فهمیده ریاض او وقاص خواجه د مخکې نه د ناشتې په مېز ناست وو، زه لږه شرمنده شوم، خو فهمیده ریاض زما شرمندګي په خپله دې خبره لرې کړه، چې زه سحر وختي یوه پیاله کافي څښم نو د دې لپاره د ټولو نه مخکې زه راغلې یم. وقاص خواجه د لاهور اوسېدونکی دی، خو د اټلانټا په پوهنتون کې د اردو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبیاتو استاد دی، د خپلې کورنۍ سره د ډېر وخت نه دلته اوسېدلی دی، د خوي نه ډېر پوست او شیرین سړی دی، د اردو ژبې ښه شاعر هم دی، د ټولو تر مینځه د غېر رسمي خبرو اترو سلسله شروع شوه، د پاکستان په امنیتي حالاتو تبصرې، د دهشت ګردۍ په وجوهاتو او تاوانونو خبرې د دې وخت اهمه موضوع وه، ما ژر ایجنډا بیا ولوسته چېرته دا خبرې د ایجنډا برخه خو نه دي خو داسې نه وه، بس د وخت او حالاتو ډېر ترخه موړ تېرول، نو هغوي پرې خپلې تبصرې خو به کولې. په ناشته کې مو د خپلې خپلې خوښې ځیزونه واخستل او په لومړي ځل دلته دا خبره ماته مغزو ته شوه چې خدای خبر څه حلال مردار به راباندې خوري، ځکه نو جوش شوې هګۍ او سپوره وچه ډبل ډوډۍ خوړل مې مناسب وګڼل. ټولو خپله خپله ناشته په مزه وکړه، خو فهمیده ریاض او وقاص خواجه داسې په خبرو کې بوخت وو چې.. دا ترېنه هېر وو چې دا پاکستان نه دی، پیني بیا په لاس تړلي خپل ساعت ته کتل. پلیز! د پیني په دې خواست فهمیدې ته رایاد شول چې دلته د وخت ډېره پابندي ضروري ده. اوس موږ د پیني په قیادت کې د هوټل مخې ته ولاړ وو، بهر موسم ډېر ښکلی وو، دغه زر زري پلوشې د نیویارك په دنګو دنګو ماڼو ډېرې ښکلې ښکارېدې. له دې سره د یخې هوا احساس دومره د مزې وو چې انساني احساسات یې راپارول، ما په لومړي ځل اسمان ته وکتل خو دې هسکو هسکو ماڼو د اسمان لویه دنیا ډېره تنګه کړې وه، دې منظر د لږ وخت لپاره خوند راکړ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا مې د خپل وطن پراخه اسمان راياد شو... نن زما د خيال په دنيا د خپل وطن اسمان ويره غبرږ ولاړ وو، دې قام خپل ځايونه ځومره ښکلي په امن ساتلي دي، د وينو لښتي خو زما په ځمکه بهوي، دې احساس مې دننه د نفرت اور ته لکه چې خپله لمن ووهله، نو بيا به راته خپل سوالي کچکول هم په مخ ايرې باد کړې. اوس موږ يو بل ځاى ښايسته کېفې ته روان وو چېرته چې د ماښام د پروګرام لپاره موږ ته زده کړې راکول کېدې. په دې ښايسته کېفې کې څلور څوکۍ زموږ لپاره پيني د مخکې نه ايښې وې. موږ د پروګرام د ايجنډا نقلونه راوکښل، پيني په خبرو اترو کې د پروګرام ټوله ايجنډا موږ ته واضحه کړه، وقاص خواجه زموږ د نظمونو د انګرېزي ترجمان په توګه راغوښتلى شوى و. د پروګرام تشهير په ډېرو لويو لويو اخبارونو او انټرنېټ شوى وو، زموږ پېژندګلوي په ډېرو ژوندو ټکو کې کړې وه، د دنيا د لويو ژبو د ليکوالانو په کتار کې زموږ عکسونه هم له هغوي سره لګول شوي وو، دلته موږ د تودې کافۍ نه هم خوندونه اخستل او داسې بيا د دې ځايه د ټيکسۍ په ذريعه موږ خپل د استوګنې ځاى ته روان شو. پيني به خپل ساعت ته بيا بيا کتل او د څه وخت لپاره يې زموږ څخه رخصت واخست، په دې وينا چې د غرمې ډوډۍ به په ګډه د ايشيا سوسايټي په دفتر کې خورو، د هغې سره مو خداى په اماني وکړه او موږ د لږ وخت د ارام لپاره خپلو خپلو کوټو ته ستانه شو، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهميدې کوټه په څلورم پوړ کې وه نو زه يې په مخه خپلې کوټې ته بوتلم.

فهميدې اپا چې ماته په غور وکتل نو په ډېره همدردۍ به يې راته ويل، لېونۍ! د ځان ډېر خيال ساته، راځه همدلته په کټ ځمله، د هغې په کوټه کې دوه کټونه وو، ما هم خپله غټه برقع د ځانه اخوا کړه، لږه په سکون شوم او اېغه نېغه په کټ کې وغځېدم. فهميده ډېره مينه ناکه وه، خو ډېره لېونۍ او اوتره اوتره غوندې وه، کاواکه به ګرځېده، او اړتاوکه اړتاوکه به اخوا دېخوا کېږي... کله کله خو خپل هوش هم د لاسه ورکوي... په خبرو خبرو کې يې ناڅاپي ځان د جامو يو لوی پنډ ته چې د ځان سره يې راوړې وې او په فرش پروت وو، څه جامې جوړې خو په ځمکه خورې ورې پرتې وې. ورساوه... ځان يې لوڅ بربنډ کړ. زما نه خو وار پار خطا شو... دا ولې....؟ د ځانه مې سوال وکړ، بيا يې سګرېټ ته لاس کړ، د سګرېټ سر ته يې اور ورته کړ.. خبره يې جاري هم ساتله او هم هاغه رنګ لوڅه بربنډه ښه په ارام په صوفه کېناسته اوس هغې ته رایاد شول چې په هوټل کې دننه سيګرټ څښل منع دي او دا يو قانوني جرم دی... سيګرټ يې بېرته به ډبي کې کېښود.. خو زما دننه د پرېشانۍ او وېرې يو داسې کېفيت راخور و چې زما د لاسو پښو نه يې دم ويسته، ما به کله خپله څنګل په سترګو کېښوده، کله به مې مخ واړولو او کله به مې د حيا نه سترګې پټې کړې. زه ولې دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلم.. په خپل ځان راته قهر راتلو، دا څنګه ښځه ده؟ نه د چا نه پرده کوي او نه حيا په هغې په يو مخ د يوې زړه چاودي کيسې سر راټينګ کړي و او په ما د وېرې نه د شرم نه د يخو يخو خولو لختي رامات وو، اخر ډېره لحظه پس يې نرۍ پستې سپکې جامې په تن کړې او زما په وجود کې ايله دم راغلو. خپلې ټولې دوايانې يې ځانله مخې ته کړې او د يوې يوې نه يې په خپل نوبت ګولۍ د تالو نه ښکته کولې... هو کنه عاجزه د شکر ناروغه ده، ډېر ذهني مرضونه هم لري... خو څومره درد او مينه چې د انسان لپاره په خپل زړه کې دا لري خو دغه د دردمندۍ خو د هغې فکر او احساسات په دنيا ځلولي دي. د هغې نظر د انساني ژوند او طبقو په لوړو ژورو ښخ وي، دې سره سره يو وينښ سياسي فکر او شعور هم لري... د وطن په ډېرو معاملو او د نظام په ډېرو مسلو کې يې خپل ځان د يو سياسي سوچ او فکر سره دننه کړی دی. د وطن په وينو وينو حالاتو ډېره دلګيره وه. د سيګرټ په لوګو کې به يې د خپل اولس او خپلې ټولنې د سر نه ختونکو لوګو او لمبو ته هم تر لرې لرې کتل. کله کله به لکه د لېونو په خندا شوه. په هر حالت کې د انساني ازادۍ قايله ده. نو ځکه په فکري او جذباتي قدغنونو يوه وړه لمحه هم د هغې په احساس يو درونډ پېټی جوړوي. د زړه يې خپله يوه دنيا ده، د هغې د ملنګۍ او درويشۍ دنيا چې خپل ځان په کې د خپل هنر ملکه ګڼي. ما سره يې ډېرې خبرې وکړې زما د سيمې په سياسي او سماجي ستونزو ډېره پوهه وه، هغې سره د خبرو اترو دا اوږده لړۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې د ور د ډبېدو په اواز وشلېده. فهميدې اپا ژر دروازه خلاصه کړه، نو مخامخ پيني ولاړه وه، هغې چې زه هم دلته موجوده وليدم، نو ويې خندل، لکه چې له کړاوه بېغمه شوه، ماپسې به يو پوړ پورته راتله او بيا ژر فهميدې اپا خپل ګرم جمپر واغوندو او دواړه د پيني سره رواني شو، د هوټل نه بهر يوې ټيکسي ته يې اشاره وکړه او لږ ساعت پس ګاډی د ايشيا سوسايټي نيويارك دفتر مخې ته ولاړ و.

د عمارت په لويه دروازه ولاړ يو چست چابك سيکورټي ګارډ پيني ته د لاس په اشاره دننه د تلو اجازه ورکړه، مخامخ يو لوی کتابتون و، چې ګڼ کسان په کې په کار بوخت وو، دلته د يوې سکنې لوړې دنګې ډېرې خوږې پېغلې زموږ تود هرکلی وکړ. د رنګ څخه دا يوه شرقي پېغله ښکارېده، چې زما په اندازه د هندوستان ښکارېده. خو هغې چې کله خپل لاس د يوې نرمې مسکا سره ماته د روغبړ لپاره راکړ، نو په اردو ژبه يې ځان د عايشې په نوم زما سره معرفي کړ، چې تعلق يې د کراچۍ سره و، زه د عايشې په ليدو ډېره خوشحاله شوم، هغه د تېرې څه مودې نه په نيويارك کې مېشته ده او په ايشيا سوسايټي کې خپله وظيفه ترسره کوي. په دې کتابتون کې د دنيا د هرې ژبې په هره موضوع ليکل شوي کتابونه موجود دي، وروسته ما هم دې کتابتون ته د خپل نوي کتاب ((ملکه)) ناول سره سره د امين الله داودزي کتابونه او د زلمي شاعر ساحل يوسفزي شعري مجموعه (سپوږمۍ په سمندر کې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ کړل. دې سره سره عایشې موږ د کتابتون په ګوټ ګوټ وګرځولو او د دې ادارې د کار په اړه یې بشپړ معلومات موږ ته هم راکول، چې ایشیا سوسایټي د اسیایي هېوادونو په ادب او کلتور هم کار کوي هر کال دې هېوادونو نه د ادب او کلتور سره علاقه لرونکي ادیبان، شاعران او فنکاران راغواړي او د هغوي د فن او هنر ډاډګېرنه کوي دا اداره یوه شخصي اداره ده چې د ریاست سرپرستي هم ورته حاصله ده. خو ددې د امدن لویه ذریعه د دې د غړو مرسته چنده ده. چې د دې ټول غړي میاشت په میاشت یو ټاکلی فیس د دې ادارې په پانګه کې جمع کوي. خو د ملك ډېرې کمپنۍ تجارتي ادارې هم د دې ادارې سره مرسته کوي. اوس عایشې د دې عمارت په دوېم پوړ کې موږ خپل دفتر ته بوتلو، د هغې دفتر هم ډېر ښکلي پراخه وو چې د نوي دور او زمانې په ټولو جدیدو دفتري سهولتونو ډېر منظم پروت وو. عایشه یوه ځیرکه او باتجربه جینۍ وه خپله د یوې ښایسته ورې ماشومې مور وه، هغې په خپل لومړي نظر زما وجودي حالت پیمانه کړی وو، تاسو خو به ډېر په تکلیف شئ، د ماشوم پېدایش کله متوقع دی....؟ او څوېم ماشوم مو دی؟ ما د عایشې په دې مشکلو پوښتنو ډېر وخندل او چې د خپل ماشوم د پېداکېدو نږدې نېټه مې ورته وښودله، نو یقین یې نه راتلو... کمال دی... هغې په حېرانتیا ماته کتل.. بیا دلته پاتې کېږئ ولې نه... دا به ستا د ماشوم په ګټه وي، چې دلته پېدا شي... د عایشې په خبره کې هم وزن وو، خو دا خبره موږ هاغه وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېښودله چې کله مور ټولو په دې ښه غور وکړ او بیا مو فېصله دا وکړه چې خپل پروګرام ته تلل پکار دي او بیا ژر واپس راتلل. ځکه چې دلته څه هم که په انساني بنیادونو... د انساني حقونو پر اساس داسې مسلې ښې حل کېداي شي، خو د ښځې په داسې حالت کې په یوازې سر څه ناڅه ستونزې هم رامخ ته کولې شي. ولې چې د مرګ او ژوند خبره ده. نو دا بحث او په داسې تجویزاتو غور موږ پخوا پرېښی وو. ماته ژر تر ژره خپل کور او خپل وطن ته واپس تلل وو. عایشې سره زما خبرې روانې وې... د هغې لومړۍ لور (ماه نور) د شپږو میاشتو وه، نو ځکه د هغې په څېره هم د نوې مورولۍ رڼاګانې او خوشحالۍ ګډېدې. زما دلته لس ساعته کار وي، په دې دوران کې ماته خپله لور ډېره یاد یږي! په دې المیه ماته د هغې په سترګو کې د یوې مور مینه نوره هم راوځلېده. د هغې دې جذباتي لېونتوب زما لاس هم ورو شانتې د برقعې په کړلېچونو او ګوتې پېرونو کې پټ زما خېتې ته ور وغځاوه، زما بچی هم واړه واړه ټوپونه وهل... لکه چې هغه زما مخې ته د عایشې مخې ته ژر راتلل غواړي... لکه چې هغه موږ دواړو ته دا یقین راکول غواړي چې زه هم خپلې مور ته ډېر ګران یم! زه د خپل بچي په احساس پوهېدم. په خیال خیال کې مې هغه په غېږ کې نیولی وو، خپلې تودې شونډې مې د هغه په پستو رخسارونو لګولې او داسې ما هم د خپلې مینې ټوله ګرمي د هغه زړه، د هغه روح او احساس ته رسوله. هغه ورو غوندې سترګې پټې کړې. دا واخلئ! عایشې د تازه مېوې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوسو ګیلاس ماته راوړاندې کړ او زما د خیال لړۍ دانه وانه شوه. ما د جوسو خالي کړی کاغذي ګیلاس نږدې په یوه شکرۍ کې وغورځاوه، چې دې دوران کې یوه ګړندۍ امریکنۍ د خپلو سرو ببرو ویښتو او شنو شنو سترګو سره په برقه په خندا راښکاره شوه. **هیلو حسینه ګل**....!

هغې زما لاس ټینګ ونیو او ما په یو مخ حېران حېران د هغې مخ ته کتل. دا درچل کوپر ده زموږ د ادارې د نیویارک د څانګې مشره....! رچل کوپر زما حېرانتیا د کتو وه، زما سره د خط کتابت او رابطې ذمه وارې د مارټین رېکراو رچل کوپر وه، ما په خپله اندازه مارټین رېکر زنانه او رچل کوپر نارینه ګڼلي وو، خو دلته په راتلو زما دواړه اندازې سرچپه ثابتې شوې، لومړۍ د حېرانتیا دیکه مې د مارټین رېکر په لیدو خوړلې وه او دوېمه د رچل کوپر په لیدو، چې نن زما مخې ته د یوې زنانه په شکل کې موجوده وه، په ځان پورې یوځل بیا خندا راغله، خو د پټې خندا بندونه مې هاغه وخت وشلېدل کله چې رچل کوپر یوه لحظه پس په ښایسته پاکستاني جامه کې په تور پرتوګ او سور کمیس په غاړه او لوپټه په سر زموږ مخې ته وه، څنګه ښکارم؟ هغې د ټولو نه داد اخستل غوښتل او واقعي چې په داسې جامه کې هغه یوه شرقي پېغله ښکارېده. موږ ټولو د هغې صفت وکړ دا راته عایشې د کراچۍ نه راوړې ده، د ننني دستورې (فنکشن) لپاره مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خصوصي توګه واغوستلې، اوس خو زما نظر بیا د هغې د ګرځېدو په چالل او د هغې په سر د لویې لوپټې په ځنګېدونکي پلو پسې اوړېدو، نن فهمیده اپا لږه غلې وه، د سیګرټو څښلو ته یې زور ورکړی وو، داسې ښکارېده لکه چې د هغې په اعصابو څه نوی بوج راغلی وي، د سترګو نه یې تورې حلقې تاو شوې وې. د هغې د خلې چوپتیا لکه چې د هغې د زړه دننه د یو پټ طوفان شغله خوړله. د غرمې د ډوډۍ انتظام ر چل کوپر هم دلته کړی وو، په ډوډۍ کې نور کسان هم شامل وو، هر څه چې وو هر څنګه چې وو، خبته هم مړول وو، په پروګرام کې لږ وخت وو، دې دوران کې د مېډیا کسانو ته دا موقع په لاس راغله چې د مېلمنو سره خبرې وکړي. په ډېر ښه ماحول کې د مېډیا سره مو خبرې وکړې. د خپل راتګ مقصد مو بیان کړ، په خپل کړي کار مو خبرې وکړې. خو زیاتې پوښتنې زما نه زما د علاقې په سماجي حالاتو د زنانه وو په تعلیم، صحت او نورو سماجي مسلو وشوې. د سیمې د امن امان په هکله ډېرې خبرې وشوې، خو زما په سیمه د اور د لمبو په څنګ کې چې پښتنې پېغلې او نجونه د خپل سماجي ژوند د ښه کولو لپاره کوم کردار ادا کوي نو په دغه ټولو حوالو مې د هغوي مخې ته د پښتنو د امن پسندۍ او ترقۍ پسندۍ یو روڼ عکس وړاندې کړ. د مېډیا سره د خبرو اترو نه پس هاغه لوی هال ته بوتلل شو، چېرته چې دا لوی پروګرام راجوړ شوی وو، په ګڼ شمېر کې خلك راغلي وو، چې زیات په کې د هند او پاکستان وو، او چې د پروګرام د پېلولو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

رچل کوپر راوغوښتل شوه، نو د ناستو خلکو د لاسونو پړقا د ناستو خلکو د غوږونو پردې شلولې دا ټولې چکچکې د رچل کوپر په تن د مشرقي لباس لپاره وې. هغې د ټولو مننه وکړه، په درنو ټکو یې موږ ته هرکلی وکړ، د خپلې ادارې په اغراضو او مقاصدو یې رڼا واچوله، د اېشیا د هېوادونو په سماجي، اقتصادي او سیاسي حالاتو او د دې سیمې اولسونو ته د راپېښو مسلو په هکله کوټلې بحث وکړ او ادب او هنر یې د دې ټولو حالاتو د سمې لپاره د امن او مینې یوه لاره وګڼله. ناستو خلکو د رچل کوپر د خبرو ستاینه وکړه او د اېشیا سوسایټي امریکې هلې ځلې یې یو مثبت ګام او د وخت ضرورت وګاڼه. موږ درې واړه مېلمانه یې په ډېر عزت سټېج ته راوبللو زموږ د کار او زیار یې مېلمنو او ناستو راغلیو خلکو ته پرچار وکړ، په دې دوران کې رچل کوپر دا خواهش ولرلو او اعلان یې وکړ که چېرې مېلمنو د ځان سره خپل کتابونه راوړي وي نو مخامخ دې یې کېږدي چې راغلي کسان یې په بیعه واخلي، فهمیدې اپا ژر د خپلو کتابونو یو لوی کاغذي بند کاټن راوسپړه او د خپلو چاپو کتابونو ډېرې یې ودرولو... اوس د پروګرام اصلي برخه پیل شوې وه.کتاب چې د امریکې د سفارتخانې په مرسته په پاکستان کې د ماډرن پویټري اف پاکستان په نوم چاپ شوی وو، نن یې اېشیا سوسایټي له خوا د مخ کتنې دستوره کېدله. دغه کتاب هم حاضرینو لپاره مخامخ اېښودلی شوی وو، خو اول د هاغه نظمونو ذکر او پرانسته شروع شوه چې په دې کتاب کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزي ژباړې موجودې وې... مـوږ تـه د خپلـو خپلـو نظمونـو د اورولـو بلنـه راکـړل شـوه، لـومړی زه د دې مقصـد لپـاره راوغوښـتل شوم، زما پنځه واړه نظمونه ناستو کسانو ډېر وستایل، په دې ټولـو مېلمنو کې یو هم پښـتون نـه و، خو د شعر یـو داسـې زور او جـادو ضرور وي چې دا خپل پېغام هر چاته رسولی شي، ځکـه چـې شعر او هنـر یـوه افـاقي ژبـه ګڼلـي شـي. ماتـه داسـې ښـکارېده لکـه چـې زه د پښـتو او پښـتنو پـه محفـل کـې وېنـا کـوم... د هـر مـخ تـاثرات زمـا د ژبې... زما د الفاظو، زمـا د لهجـې او زمـا د احساساتو د پـوهې وو، او بیـا چـې کلـه وقـاص خواجـه اول زمـا د نظمونـو انګرېـزي ترجمـه وړاندې کړه، نو اوس زمـا د شـعر معنـا هـر چاتـه رسـېدلې وه، زمـا د فکر او د ناستو خلکو تر مېنځ د ابلاغ ټولې فاصلې وقـاص خواجـه اخوا کړې وې. اوس ما لیدل چې ډېر خلك د خپلو څوکیـو نـه راولاړ شـول او پـه زوره زوره یـې ډېر وخت لاسونه پړقـول او دا لمحـه زمـا د ژوند یوه داسې شېبه وه چې د لوي الله(ج) شکر مې ادا کړ، پـه خپلـې پښتو خپل هنر نوره هم ونازېدم. زما پېغـام د دنیـا د یـو لـوی وطـن وګـړو تـه وړانـدې وو. فهمېـدې اپـا هـم د حاضـرینو نـه شاباسـي واخسـته، ناسـتو کسـانو زمـوږ د دواړو نـه پوښـتنې هـم وکـړې چـې زموږ د وطن او په خصوصي توګه د پښتنو په سیمه چې حالاتو کوم اور اخسـتې دی، پـه هغـې کـې پښـتنه ښـځه د خپـل ادب، ژبـې او ثقافت د ودې لپاره خپل تګ جاري ساتي او په خپل اعتماد ددې حالاتو پـه ضـد یـو مزاحمتـي او دفـاعي کـردار هـم لوبـوي، خصوصاً

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستو حاضرینو زما د وطن سیمو په حالاتو ځانونه خبر کړل او په داسې حالاتو کې یې زما کردار او ادبي زیار ته لوی درناوی راوښلو، د اپا کتابونه په ډېرو ډالرو خرڅېدل او زه خپل نوي چاپ ناول ((ملکه)) ته د فکر په ټال ځنګېدم.

دا کتاب د پښتو وو، او د اپا خو د ډېرو کتابونو انګرېزي ژباړې هم شوې وې چې دا وخت د کتابونو په صورت کې د راغلیو مېلمنو د پام د لاندې وو، ډېر خلك به ماته رانږدې شول... ستاسو کتابونه نه شته؟ او ما به په ډېر ویاړ خپل کتاب ((ملکه)) راواخسته او مخامخ مې کېښود، خو د بده مرغه د پښتو یو ویونکی یو لوستونکی هم دا وخت په دې محفل کې نه وو، چې د یوې پښتنې دا زیار یې هم نانزولی وای. زه په دې احساس ډېره عمژنه وم، ټوله خوشحالي مې د صابون د ځګ په شان ناسته وه، د وطن په هاغه ادارو ډېر افسوس راغلو چې د ژبو او ادبیاتو د ودې لپاره په نوم خو جوړې دي، خو فعالیت نه لري. زما د ژبې او ادب لپاره ریاست تراوسه هاغه کردار ولې ترسره نه کړو، کوم چې د هغې حق دی، د ادب، ژبې او زما ثقافت لپاره زما د قام واکمنو عملاً څه وکړل؟ د یو پښتون ادیب شاعر لپاره داسې اداره ولې نه شته چې د هغه اثار په نورو ژبو وژباړي... فهمیده ریاض هم د دې وطن د یوې صوبې لیکواله ده، د هغې ډېر اثار مخې ته راغلي دي خو یوه بدنصیبه ژبه زما ده، موږ پښتانه ادیبان او شاعران چې په کورنۍ کچه مو لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوك نـه پېژني، خو ژر مې خپـل دغـه راپارېدلي احساسات پـه دې تسله وتمبـول چې زه پښتنه لیکوالـه یم، خو بیـا هـم د دې حـالاتو او محرومو باوجود نن زه او فهمیده ریاض دواړه پـه یوځـای یـو محفـل کې ناستې یو. په یو حېثیت رابلل شوي یو. زما لپـاره خو دا اعـزاز هم ډېر دی. خبر دی زما (ملکـه) دې هـم داسې پـروت وي، زمـا فکـر خو دلته راورسېده، په دې خبرو مې ځان ډېر په تسله وګڼلو، زه چې د دې سوچونو د حصار نه راووتم، نو یـو اواز، زمـا ټولـه توجه ځانتـه راوګرځولـه، تاسـو پـه دې کتـاب ماتـه خپـل یـو لاسلیك (اټـوګراف) وکړئ، یو ښایسته زلمي لکه چې زما دا ټول پټ مـاتم یې اورېدلی وي، او لکـه چې زمـا د دې وخت لړونکي یـو یـو اضطراب پرېشـانه کړی وي، زه ډېره حېرانه شوم، ماته یقین نه راتلو چې زمـا ((ملکـه)) هـم یـو ښایسـته زلمـي د ځان لپـاره انتخـاب کـړې ده. څـه.....؟ مـا تپـوس وکـړو، هـو! تاسـو پـه دې خپـل لاسلیك وکـړئ، هغـه د کتـاب سـرپاڼه ماتـه پـه خپلـه ګوتـه پـه نښـه کـړه او مـا د پـرس نـه خپـل قلـم راواخستو، اوس زما په سترګو کې غټې غټې اوښکې راغلې وې، په رپېدونکو لاسو مې خپل لاسلیك په خپل کتـاب وکړ او چې څنګـه مې کتـاب هغـه تـه ورکـاوه، پـه موټي کې یې پټ راتـه د لسـو ډالـرو نوټ کېښود. دلته زما جذبات بیـا بـل رنګـه شول. ایـا مـا وغوښـتل چـې زمـا کتـاب دې خـرڅ شـي؟ کـه مـا وغوښـتل چـې دا دې چاتـه ورسـي؟ دا احسـاس هـم ډېـر قاتـل وو... مـا خـو د خپلـې پښـتو قـدر ژړلـو، نـو بیـا دا خـو د پښـتو قـدر اوشـو... د یـوې پښـتنې لیکـوالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډګېرنه خو کېږي. د دې لوی او يادګاري پروګرام نه پس ماښام دلته په بل لوی حال کې د اردو مشاعره ټاکلې شوې وه، چې د هغې په پېل کې لږ وخت پاتې وو. دلته په ناسته ډېره ستړې شوې وم، نو د بل پروګرام د ناستې پورې دا پاتې وخت مو د تازه کېدو له خاطره په ګرځېدو تېرول غوښتل. اوس اپا هم ښه په سُر کې وه ښه ډېر کتابونه يې خرڅ شوي وو، زه يې د لاسه کلکه نيولې وم او په توکل يوې دفتري کوټې ته ننوتو چې دا وخت په کې څوك ناست يا په كار نه ښکارېدل. دلته په يو لوی اوږد مېز تازه مېوې په ښايسته ښايسته رکېبو کې پرتې وې، د بندسر لوښي کې ګډه وډه وچه مېوه هم ښه ډېره پرته وه او ورسره د شرابو بوتلې د شيشې د ګيلاسونو سره هم پرتې وې. اپا خو چې دغه هر څه وليدل او لادا هم چې بل څوك شته هم نه، نو ورغوټه شوه پرې، زما خو وارخطا شو، هسې نه دلته کوم مېلمانه راروان وي؟ خو هغې دغه ويل خوره، دا هم زموږ لپاره دي...! زه په دې سوچ کې وم چې دا خو ډېره بده خبره ده... چې په دې کې يوه غټه څربه د ميانه عمر ښځه راښکاره شوه چې د ډېر غټ والي د سوبه ورته ګرځېدل هم ګران شوي وو، فهميدې اپا ته چې يې وکتل نو بې اختياره ترغاړه وته، ماسره يې هم ډېر په محبت ستړې مشي وکړل، د دې مېرمنې نوم ثمينه قريشي و، پاکستان کې د کراچۍ اوسېدونکې وه، په انګرېزۍ کې يې په ((صوفي ازم)) يو غټ کتاب هم نوی نوی ليکلی و، کوم چې موږ وروستو د ډاکتر عذرا رضا هم کره بيا د نظره تېر کړو، ثمينه قريشي د ښځو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقوقو د یوې نماینده په توګه خپله پېژندګلوي لري، د کورني تشدد ښکار ښځو په ژوند او مسلو یې ډېر دستاویزي فلمونه هم جوړ کړي دي. هغه زما په راتګ هم ډېره خوشحاله وه، وروستو موږ ته ښکاره شوه چې دا ټول بندوبست او مېلمستیا هم زموږ لپاره وه، خو موږ پرې لږ بې موقعې راغوټه شوي وو. ثمینه قریشي ماته ډېره توجه راکوله زما د کلي، سیمې او د وطن دحالاتو د ښځینه وو د حال یې رانه بیا بیا پوښتنې کولې، د ښځو ډېرې ستونزې په دې خبرو اترو کې د بحث لاندې راغلې. په دې ډېره خوشحاله شوم چې د ثمینې بي بي د سوات د والي صېب د کورنۍ سره ډېر ښه تعلقات دي او چې کله هم پاکستان ته راځي، نو د والي صېب د اولادونو سره خامخا ویني ګوري، د عدنان اورنګزېب تپوس یې بیا بیا کاوه، چې زما د بچي په شان دی او ډېره مې نازوي، اوس د مشاعرې اغاز کېدونکی دی. رچل کوپر موږ پسې دې ځای ته په خندا راغله او د مشاعرې اطلاع یې راکړه. د مشاعرې د پاره هم هال د خلکو نه ډک وو، د پاکستان او هند وګړي د اسیا سوسایټي په ټولو هلو ځلو کې ډېر په مینه ګډون کوي. د رچل کوپر په تن هاغه لباس اوس لا نور ډېر ښکلی ښکارېدو، د مشاعرې د شاعرانو شمېره لږه وه، خو د اردو د مشاعرې لپاره د راغلیو کسانو ذوق د کتو وو، د مشاعرې مشره مېلمنه فهمیده ریاض وه، شهلا نقوي، افتخار نسیم، رئیس انعام او حمېرا رحمان په کې شامل وو، د مشاعرې لپاره هر شاعر د خپلې شاعرۍ نه ډېر ښکلی انتخاب حاضرینو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندې کاوه او هغوي په چکچکو شاعرانو ته شاباسي ورکولو، دې مشاعرې ته د پاکستان نه د اردو نومیالی شاعر او دانشور افتخارعارف هم غوښتلی شوی وو، خو د ځینو مجبوریتونو له کبله د هغه تګ سمی ونه خوړه، د مېلمنو لپاره د تودې کافۍ بندوبست هم و.

زه یوځل بیا د ثمینې په څنګ کې ناسته وم، چې په دې کې یوه لوړه دنګه خوړه ښځه غلې شان زما بل لاس ته په خالي څوکۍ کېناسته او په پښتو ژبه کې یې راته په خبر راغلی ووایه، ډېر وخت پس یو غږ زما غوږو ته د پښتو راغلی و، ژر ورته راوګرځېدم، خو اوس هغه ماته د ترغاړې وتو لپاره راولاړه شوې وه، هغې زه دومره په مینه رانږدې کړم لکه چې یو بل مو د مودو څخه پېژندل، ((زه د ناګمان د شبقدر اوسېدونکې یم او زما نوم نسیمه خان دی)) هغې ژر خپل ځان په ما وپېژنده، ما ورته وویل ډېره خوشحاله شوم ستا په لیدو، ما هم ورته د خپلې خوشحالۍ اظهار وکړ او بیا تر ډېره وخته په روانه ساده پښتو کې د هغې خوږو خبرو زه په خپل جادو کې وساتلم. نسیمې زما نه زما د ادبي هلو ځلو او کتابونو پوښتنې وکړې، یو کتاب یې په لس ډالره زما نه په بیه واخست، هغې هم خپل یو تنظیم چلولو او په اسیا سوسایټي کې یې خپل غړیتوب هم لرلو، مشاعره خپل اخري پړاو ته رسېدلې وه د مېلمنو د هال نه د وتلو سلسله روانه وه، خو نسیمې زما څخه د جدا کېدو زړه نه کېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نه ترې زما ، هغې ته چې کله زما د ناروغۍ احساس وشو نو اوس یې په ډېره کلکه راته بیا بیا وویل، مه ځه مړې!! ماسره به یې... پاتې شه. دا به زما خوشحالي وي چې ستا د بچي زېږون زما کره وشي. خو ما ورته هاغه مجبوري مخې ته کړه چې داسې به مې کړې وای خو که خاوند راسره واي، په هر حال په هغې ناوخته کېده ځکه چې د هغې کور ته د دوو ساعتونو د لارې سفر و، ماته یې خپل د پتې کارډ راکړ او په ډېره مینه یې رانه رخصت واخست. مړې پاتې شه کنه..! هغې لکه د وړو ماشومانو ماته منت کاوه، او ما به ورته په زوره زوره وخندل، د خپلې بې پناه مینې پندونه یې راپه سر کړل او ددې خبرې کلك لوظ یې رانه واخست چې کله ستا د بچي زېږون وشي، نو ما به خامخا خبروې، ما ورسره وعده وکړه او داسې هغه ورو ورو د خلکو په ګڼه ګوڼه کې زما له نظره پناه شوه، د نسیمې سره زما خبرو دومره وخت واخست چې زما د خیاله دا بېخي وتلې وه چې مشاعره سرته رسېدلې ده او پیني عاجزه د ډېر وخت نه زما په انتظار وه چې زموږ ګرځول راګرځول ورته سپارلي شوي وو، اوس چې کله پیني بیا بیا خپل ساعت ته کتل نو ما ته اندازه وشوه چې زموږ د تللو وخت دی، اپا هم چرته د هال په بل سر کې چاسره په خبرو ولاړه وه، خو د پیني چستۍ او چابکۍ د کتو و، ژر به د هغې څنګ ته هم په منډه ورغله او بیا به ژر ماله د هغې لږ وخت مو ضایع کړو، خو دا غم به د هغې وو چې وخت یې څومره قیمتي وو-؟ په هر حال اوس یوځل بیا د نیویارك په یو بل ښکلي ماښامي کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼاګانو او تيارو په پټ پټوني کې د ټيکسي په انتظار ولاړې وو، نن چې دې ښار د رڼا او رنګونو کوم لباس اغوستی و، نو هغه د يو خيالي جانان د ښايسته تصور په شان و، د ښار د ماښام رومانيت بيا په غورځنګونو و، موسم نن ډېر يخوالی لرلو، يو دم د يخې هوا روماني منګولو د احساساتو دنيا راويښوله، دې نرۍ هوا به زما د بورقې نقاب زما د مخ نه کله په يوه اړولو او کله په بله. ټوله ورځ ډېره بې ارامه او مصروفه تېره وه، خو زما په بدن د ستړيا هېڅ اثار نه وو، زه داسې ګرځندۍ وم لکه چې زما په وجود هېڅ اضافي پېټی نه وو او بيا يوې ټيکسي موږ لږ وخت پس د خپل هوټل مخې ته کښته کړو، خو زما بدن اوس لږې ستړيا په خپلو لاسو کې ونيو ځکه چې د خپل کټ او خپلې کوټې اسره مې ليده، د ټولو نه مې اجازه واخسته او په خپله کوټه کې مې د ټولې ورځې ستړيا د تودو اوبو په غسل دمه کړه، دوه رکعته نفل مې ژر ژر د فرض لمونځ سره اداکړل او بيا بې غمه په خپل کټ کې پرېوتم. د خوبونو ښاپېرۍ ژر خپلې غېږې ته کړم، د خوبونو دنيا به ډېره رنګينه رنګينه زما مخې ته وه، د ورځې ټولې سرګرمۍ به مې لکه د فلم په سکرين کتلې. کله به خپل وطن خپل کور ته واپس تلې وم، کله به مې ځان د اولاد د زېږون په مرحله کې د روغتون په کټ پروت ليده، د خپل بچي راتګ ته به ناکراره وم، د دې مرحلې هر درد به مې د زغم په تار کلك ګنډلی و، کله به مې خپله مرګي حال ترور د ځنکدن په حالت کې ليده، کله به روغه جوړه د خوبه راويښه کړم، اوس به په ويښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه هر څه زما سترګو ته کېدل، خوب به لري وتښتېده، په دې کېفيت کې يوځل بيا ويده شوم، چې د کوټې د دروازې د ډبېدو په غږ په هيبت راپاڅېدم، زړه ته مې راغله... لکه چې زه ويده پاتې وم او څوك زما وينولو ته راغلي دي، اف! سر مې په دواړه لاسه نيوو چې ور يوځل بيا وډبېدو، ښې ابله چې مې دروازې ته منډه کړې ورو شانته مې تمبه نيمکښو کړه او چې په غور مې وکتل نو اپا ولاړه وه، ما سترګې مښلې.. هن واخله تا د شپې ډوډۍ نه وه خوړلې تا له مو د بازار نه برګر راوړ، دې وېنا سره هغې يوه بنده لفافه ماته راوړاندې کړه. او ايله ماته راياد شو چې زه دومره ژر ويده شوې وم چې ډوډۍ خوړل مې هم هېر شوي وو، د اپا سره وروستو په لږه فاصله وقاص خواجه هم ولاړ وو، ما يې مننه وکړه خو دا مې ورته هم وويل چې ولې مو دا کړاو وکړ، هغه په خندا شوه ويل يې لېونۍ! تانه زيات خو ستا بچې ته ددې ضرورت دي. د اپا کور دې ودان وي زما لپاره به يې ډېر فکر کاوه، اوس هغوي بېرته لاړل او زه په دې تسله شوم چې شپه خو لا په سر پرته ده، دا خو زه وختي ويده شوې وم، ما د ماښام نه پيني ته معذرت کړي و چې د شپې په ډوډۍ زما انتظار مه کوئ، ځکه خو اپا په خپل خرڅ ماته د بازار نه تود برګر راوړي و، برګر مې په مېز کېښود او ما ځان بيا کټ ته ورساوه، چې د خوب شلېدلې لړۍ مې بيا پيوند شي، سحر وختي مې ځان تيار کړ او د ناشتې لپاره ټاکلي ځای ته مې ځان ور ورساوه، دلته مې خپل ملګري څوك هم په نظر رانغلل، چې اپا او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وقاص مې ونه لیدل نو راغلم د هوټل په لوی لاونج کې په یوه ښایسته چوکۍ کېناستم، سحر وختي و خو دلته د خلکو یوه لویه مېله په نظر راتله، ځوك د هوټل نه روانېدل او ځوك ورته راتلل، عجیبه منظر و، د هوټل کارنده عمله د مسافرو په خارجولو او ځایولو کې بوخته وه، د بېګونو د پایو کړهار، د چیتو پیتو جاپانیانو او چینایانو د خبرو ګنګوسو ډېر خوند راکاوه، ډېرو جوړو به د یو بل نه لاسونه په مینه تاو کړي وو او د ژوند او رومان به نشه کې به ځنګېدلي روان وو، ډېرو تلونکو راتلونکو خو به ماته هم د یوې مسکا سره وکتل او په منډه به تېر شول. دلته ما ډېرې غټې غټې په وجود پنډې زنانه لیدلې... ډېرې نرۍ زنانه مې هم په نظر راتلې چې لکه د نازك تار ګومان پرې کېده، دا خلك د خپل صحت ډېر خیال ساتي، ورزش او پیاده ګرځېدل خو کوي، خو چې په ډېرو نرو ښځو دا دومره وزن څنګه جوړ شوی وو؟ خو سره د غټوالي د هغوي چستي او د تګ چال د کتو وو، زموږ خلك خو چې وزن واخلي یو قدم هم نه شي تللی، په بدن به یې عامې جامې پتلون او کمیس پراته وو، بلخوا موږ یو چې د اسراف خپل یو یوه جوړه به د زرګونو روپو وي، خو د هغې به بیا بیا اغوستل خوند نه راکوي. د ژوند هم دې رویو زموږ مسایل زیات کړي دي او نن زما د ټولنې یو نه یو بنده په څه ناڅه دغې مرض اخته دی. د دې خلکو سادګۍ او ښه ژوند ښه زغل او مطمینه څېرو زه هم د فکر په ګودر لاهو کړې وم، وخت په مزه مزه تېرېده چې د لرې نه مې اپا په دانګو دانګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راراوانه وليده ستا، ستا طبيعت څنګه دي؟ هغې زمانه لومړۍ پوښتنه به دا کوله، ډېره په مينه او شفقت يې لکه د خپلې لور نازولم، ما ورته د خپل ځان پوره باور ورکړو، چې ښه يم، بيا مو خپلو ځايونو ته د ناشتې لپاره ځانونه ورسول، سحر وختي د ګرمې ترخې کافۍ ګوټونه تېرول مې دلته سمه نشه جوړه شوې وه، حالانکه زه به اپا د ډېرې خشکې کافۍ څښلو څخه منع کولم، خو زما به بغير د شودو کافي خوښېده، دلته د خوراك څښاك نه خو به د حرامو مردارو په خيال زما زړه د خرابېدو ډېره ګوزاره مې په مېوو، ايشېدلو هګيو او په سپوره، ډبل روټۍ روانه وه، د چايو او ناشتې په مېز يوځل بيا د دنيا په روانو حالاتو پېښو او واقعاتو د خبرو سلسله پېل شوه، وقاص په امريکې کې د خپلې استوګنې او د ځينو ستونزو خبرې کولې او ما سوچ کولو چې دلته د خلکو دا مسايل څنګه دي؟ دلته خو ډالر خبرې کوي او چې د معاش ذريعه دې وي، نو بيا خو دلته ژوند ډېر ښه دی، خو وقاص به اکثره دا خبره کوله چې څلور کسه په کور کې د ګټې وي نو هله به يې د کور ګوزاره کېږي او په پاکستان کې کورنۍ به يې اسوده او خوشحاله وي. په داسې حال کې به راته خپل وطن جنت ښکارېدو که چېرې د امن و امان حالت يې سم شي نو زما د وطن خوشحالي او د اولس اسودګي به يې د کتو شي. که چېرې د بدعنوانه حاکمانو د لاسه وځي... نو بيا خو به يې تماشه جهان وکړي خو دا خو يو ارمان دی او تل پاتې ارمان به وي، شايد... اوس پيني هم په خپل وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېده هغې به د کور نه ناشته کړې وه، نن د ايجندا له مخې تفريحي ورځ وه، يا خو به د فلم کتو ته سېنما ته تلل وو او يا د سمندر سېل ته، فهميدې اپا خو معذرت وکړو چې زه ډېره تلې راغلې يم، نه د سمندر غاړې له ځم او نه فلم کتو له، دغه معذرت د وقاص خواجه هم وو خو زما د سمندر د غاړې سېل ډېر ارمان وو، ځکه چې په ژوند کې دا موقعه ويړيا ګوتو ته راغلې وه او بيا د ژوند او داسې اتفاقاتو څه پته لګي؟ اوس پينې يواځې زما لپاره په انتظار ولاړه وه، يو ځل بيا پينې يوه ټيکسي د لاس په اشاره ودروله او بيا ډرائيور ګاډی د سمندر د غاړې په لار په حرکت کې کړو.

نن چې مې په رڼا ورځ د نيويارك د ښار سېل کولو، د ښار خايست د وخت په هر کيفيت کې ډېر د مزې وه، لکه جانان چې په هر لباس کې بس جانان ښکاري، دغه د جانانه رنګونو او اداګانو ښار نيويارك هم سترګو ته دومره تسکين ورکوي، زړونو ته د لېونتوب د درزا چل ښايي، ژوند په کې په هره لار، په هر سړك، په هر ګودر ډېر د خوند روان دی، وختونه پکې د دې مثالي جانان د حسن د نغمو په ژبه ګويانه دي، د دنيا لوی لوی منظم پولونه چې د ګاډو د رش لوی پېټی يې په ډېر استقامت په سرونو اوچت کړی دی، د دې مشيني ښار ژوند ډېر په هنګامو کې تېرېږي، خو د استوګنو په څېرو يې د ستړيا کرښې بېخي په نظر نه راځي، بلکه دلته ټولې پيغلې لکه د کوه قاف د ښاپېرو په څېر د خپلې ترقۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزرو د ژوند په فضاګانو کې په الوت دي، کراچۍ مې رامخې ته شوه، لاهور مې په نظر شو، خو چې زړونه مو پرې راټول دي نو خپل پېښور او خپل کابل راته بې دریغه رایاد شول، زړه مې د دې دوه ښارونو په مینه او یاد راټول غونډې شو، اوس راته نیور یارك یو عام ځای، عام ښار ښکارېدو، که څه هم ځمکه یې ډېره پراخه ده، خو د ځمکې په سینه ولاړو دنګو ماڼو د نیویارك اسمان بېخي تنګ کړی دی، لکه چې د ښار اسمان هم ددې ودانو په ستنو ولاړ وي، ګاډی د سمندر غاړې ته نږدې شوی وو، دلته هم د ژوند خاپستونو خپلې کېږدۍ لګولې وې، د انسانانو یو بل سمندر هم په نظر راتلو، نن د اتوار ورځ ده، د مئي هم ورومبۍ نېټه ده، په ښار کې عامه چټي وه، نو نن دلته ډېره ګڼه ګوڼه وه، خو حقه حېرانه وم چې د جاپانیانو او چینایانو یو لوی سمندر په دې پرسکونه ځای او ماحول کې یوه ناقلاري پېدا کوله، په اعصابو او غوږونو د هغوي چنګ چونګ ډېر بد لګېدو، یوه لویه اژدها کشتۍ د سمندر غاړې ته لنګر انداز شوې وه، او د خلکو قطارونه ترې بهر راوتل، ماته پینې په یو خایسته او پرسکونه ځای کې د ناستې وویل او هغه خپله د کشتۍ (بوټ) د ټکټ اخستلو لپاره په مقرره ځای کې په قطار کې ودرېده، امریکایي قوم به هر څه مات کړي خو د خپل ژوند نظم و ضبط برقرار ساتي او د دې خبرې عملي مظاهره مې د دې قوم په ډېرو ځایونو کې ولیده، زه په ناسته ناسته ستړې شوم، راپاڅېدم د سمندر په غاړه لګېدلې د اوسپنې تورې غټې جنګلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره ودرېدم، او په چپو چپو سمندر ته مې کتل، یو ځل بیا د تصور دنیا ته ورګډه شوم، خپل بچی مې د لاس نه نیولی وي او په داسې خایسته ځایونو یې ګرځوم، کله ورته یو شی اخلم او کله بل، خو دلته ډېر خلك موجود دي، په دې ګڼه کې زما (هلمند) زما نه بې درکه شي، زه چغې وهم، هلمند.....! هلمند.....! ته چېرته یې؟ لکه د لېونو ګرځم اخوا دېخوا ګورم خو هلمند نه وي په چغو ژاړم د سر وېښته شوکوم، خو هلمند په نظر نه راځي، پلیز.....!! د پیني په غږ زه ددې بدرنګه تصور د ټال نه راکوزه شوم، اف خدایه! څنګه بدرنګ خیال وو، ددې خیال سره مې ټول وجود په لړزان شو زړه مې بې واره بې واره درزېده، پینې! ماته په ځیر شوه، واخله کور ته فون وکړه، هغې ژر خپل موبایل ماته راوړاندې کړو، او ما د دې احساس نه د وتو د پاره دا غوره وګڼل چې ژر د خپل خاوند غږ واورم، د کور کلي په حال ځان خبر کړم، د خپلې ترور پوښتنه وکړم، د نایاب د فون شمېره ډېره ژر برابره شوه، د بلې خوا نه مې د هغه غږ واورېد، ټول حال یې راکړو، زما څه قدرې تسلي وشوه، ته فکر مه کوه خپل وخت ښه تېره کړه، چکرې ولګوه او د ځان خیال وساته، د خپل ژوند د ملګري په دې بې پناه مینه مې زړه نور هم غټ شو، د پروګرام د کامیابۍ زېری مې پرې وکړو، ورته مې ووې چې دلته زما ډېره لویه حوصله افزایي وکړې شوه، هغه هم زما په ډاډګېرنه ډېر خوشحاله شو، خبرې مې کولې چې پیني دوه ټیکسه په لاس کې نیولې رانښکاره شوه، د نایاب سره مې خدای په اماني وکړه، او زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپاڅېدم خو کشتۍ ته د خلکو لوی لوی قطارونه ولاړ وو دومره ژر به مونږ څنګه تلو؟ نو د انتظار نه بله چاره نه وه، خو د دې انتظار خپله یوه مزه وه، سترګو پکې خپلې لمنې د ډېر څه نه ډکولې زړه د یو لاړواله راحت په درشل ولاړ وو، لېونۍ درزا یې څه بل رنګ وه، زه د ژوند او ښکلا ګانو په منظرونو کې ډوبه وم، قطارونه په ورو ورو وړاندې کېدل کله کله به د دې لویې کشتۍ دنګ لوړ قامت ته په کتو خپلې حېرانتیا د لاسه نیولې وم، د هغې نه چې کوم د شمېره وتلي خلك راوتل نو هغه وخت ما د کشتۍ د دننه جهان د پراخوالي اندازه لګولې وه، یوه لویه دنیا یې په خپله سینه کې ځای کړې وه، اوس یې د نوو سېلګرو لپاره خپله غېږه خوروله، خدای خبر چې دننه به دا څنګه وي؟ ما سوچ کولو، او بیا هغه وخت هم راغلو چې مونږ په خپل نوبت د کشتۍ په زمکه قدم کېښود، څنګه څنګه چې مخکې تلم زما حېراني ډېرېده، یو لوی ښار مې د سترګو وړاندې وو، د ښار سینګار کړي بازارونه او هوټلونه لکه د ژوند د تودې مېلې ښکارېدل، د چینایانو او چاپانیانو ګڼه ګوڼه راته اوس ډېره د مزې لګېده، ځینو جوړو پکې یو بل سره لاسونه او غېږې د ژوند او محبت په لوظ ټینګې نیولې وې، ما خپله کېمره پینې ته حواله کړه چې د دې خایسته منظرونو د قید کولو هڅه وکړي، پینې د کشتۍ په هر منزل زما تصویرونه واخستل، دلته په هر ځای کې د ناستې خایسته ځایونه موجود وو، خو خلك په ولاړه ډېره خوشحاله وو، اوس مونږ د کشتۍ اخري سر ته ختلي وو، دلته د سمندر هوا ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زور وه، د نیو یارك ښار د خپلو هنګامه خېزو هلو ځلو سره د سمندر په سینه د ولاړې کشتۍ نه لا نور ښکلي ښکارېدو، اوس کشتۍ د تګ لپاره خپل اړخ بدل کړو، په ډېر مکېز په ډډه واوړېده، د سمندر په سینه د نرمو نرمو څپو په څنګ روانې کشتۍ لکه چې ټول سواره د رنګونو او خوندونو یو خایسته جهان ته په مخه کړي وو، د خلکو خنداګانې، د مینو پټې ښکاره ګنګوسې، د یو بل په څنګ کې د نزدې ولاړې لېونتوب ته لکه چې یوه نوې مستي ورکړې وه، دې سفر رنګونه راغونډول او د خپل ((یاد)) په خزانه کې یې د تل لپاره خوندي کول، ما هم دا ټولې د ژوند او سرور ډکې لمحې د ځان دننه جذب کولې، ما ګڼل چې ددې یادګاري لمحو د خوشحالۍ او لذت احساس زما بچی هم محسوس کړي او هم داسې یې کول ځکه خو به یې په یو ټوپ زما تر زړه خپل ځان راورسولو، ماته یې بیا بیا دا باور راکولو، زه تاسره یم، زه هم دا هر څه وینم، کله چې زه ستا غېږې ته راشم نو زه به تاته ټول حال ووایم، ددې پرکېفه تصور سره به مې سترګې، د سرور د یوې ناویاته نشې سره د څه وخت د پاره درنې غوندې شوې، د پیني غږ به د کشتۍ جهان کې بیا اودرولم، هغې په ناسته، ولاړه غرض د هرې زاویې نه زما تصویرونه اخستل او ورسره ورسره یې د سمندر په غاړه پروت د نیو یارك د ښار د یو یو ښکارېدونکي ځای زما سره پېژندګلوي کوله، په دې ټول چکر کې ښکارېدونکې ټوله ودانې تجارتي مرکزونه دفترونه او د استوګنې ځایونه وو، د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ د یو تن کرایه پنځوس ډالره وه، ما سوچ کولو چې د کشتۍ دننه تجارتي بازارونه، دوکانونه، هوټلونه، چې خلکو ترېنه خوراکي توکي رانیول او په مزو یې خوړل د دې یوې کشتۍ د یو تګ (چکر) نه به څومره امدن راځي؟ هم دغه وجه ده چې دې قوم د خپلو وسایلو د سېوا کولو د پاره د امدن نوې نوې وسیلې ځانله برابرې کړې دي، زه په دې سوچونونو کې راګېره وم او کشتۍ اوس د سمندر دنګو دنګو څپو ته رسېدلې وه، ما کتل چې د اسمان په مخ د وریځو غټې غټې سپین او خړ ګټان هم د نمر د پلوشو سره په انګټه وو، خایسته خایسته مارغان به راوالوتل او د کشتۍ په بلو او چجو به کېناستل، نورې وړې وړې کشتۍ هم د سمندر په غېږه کې لړې لړې روانې په نظر راتلې، موسم نن د وریځو او د لمر د مقابلې وو، دغه د وریځو او لمر پټ پټوني ډېر خوند راکولو او ډېر د فطرت لېونو دغه ننداري په خپلو کېمرو کې خوندي کولې، په اسمان د خایسته برګو برګو مرغانو لښکرې داسې په قطار کې روانې وې چې وریځو ته یې خُلې ورکولې، دې سره به د سمندر نه د یوې کاواکې هوا د زور چپه راوچته شوه چې زما د لویې درنې برقعې نقاب به یې زما د مخ نه ډېر په شرارت اخوا کړو، خو د سرڅپو ټکي مې په سر ډېر ټینګ نیولی وو، لکه د خپلو پښتني روایاتو، د سر ټول ترلي وښتته به مې په مخ د هوا د زوره دانه وانه شول، دا چکر په یو ساعت کې سرته رسېدلی و، اوس کشتۍ د واپسۍ په لور خپل د ودرېدو ځای ته رسېدونکې وه، د خلکو د وتلو سلسله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په دوام کې شوه او داسې د ژوند دا یادګاري سفر د تل لپاره د یاد په تختۍ لیك پاتې شو.

(د ډاکټرې عذرا رضا کره د غرمې ډوډۍ)

د سمندر د سېل نه په واپسۍ یو ځل بیا پیني په منډه وه، نن یوه بجه د عذرا رضا کره تلل وو، د ټولو مېلمنو په درناوي کې نن د غرمې د ډوډۍ انتظام هغې په غاړه اخستی وو، عذرا رضا د کراچۍ سره تعلق ساتي، د ښځو د رنځونو ماهره ده او د خپلې کورنۍ سره په نیویارك کې مېشته وه، د اردو ښه ادیبه او شاعره ده، دلته خپل کلینك هم چلوي، کور ته یې د نیم ساعت په اندازه سفر وو، په لاره مو فهمیده ریاض او وقاص خواجه هم راواخستل او بیا لږ ساعت پس د یوې کمې ودانۍ علاقه چې ډېره شنه او زرخېزه وه، لوی لوی پراخه چمنونه او د لوبو مېدانونه پکې په نظر راتلل، راورسېدو، ګاډی د یوې دنګې لوړې ګڼ شمېر منزله ودانۍ مخې ته ولاړ وو، دلته هم یو ولاړ محافظ مونږ ته اول خو برند برند وکتل، پیني ورته خپل کارډ ښکاره کړو او مونږ ته یې دننه د تلو اشاره وکړه، دلته هم یو لوی پراخه لفټ د تلونکو راتلونکو د وړلو راوړلو کار کوي، مونږ د لفټ د دولسم لمبر منزل بټن زور کړه، دلته ګېر چاپېره د ډېرو کورونو پورې تنبې لکه چې دننه دنیا یې په خوب ویده ده، د عذرا رضا په فلېټ د هغې د نوم تختۍ لګېدلې وه، د اطلاعي ټلۍ په کړنګا عذرا رضا زموږ مخې ته په مسکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړه وه، په پاکستاني لباس کې ډېره باوقاره ښکارېده، ټولو سره
یې په مینه سترې مشي وکړه، کور یې ډېر ښکلیۍسینګار کړی و،
د دننه تلو سره سم مو سترګې د باورچي خانې په مېزونو د ټولو تیار
شوو کورنیو پخلو په لوښو ښخې شوې، د تازه پخلي رنګ رنګ
مصالو خوشبویو راته اشتها څه بل رنګ راژوندۍ کړه، دلته د
کورونو د تعمیراتو طرز بېخي جدا دی، د پخلي ځای به ټول ښکاره
وي، په ډېر هنر سره سینګار شوی د پخلي ځای د عذرا رضا د
کورنۍ ژوند سره د لرلې مینې او هنر یو ثبوت وو، په هر ګوټ کې
پروت په خایسته مېز د مصنوعي بوټو او ګلونو ایښودې شوې ګملو
خو سترګو ته یو نوي طاقت ورکولو، د کور یوه لویه برخه په ښکاره
کتابخانې مشتمله وه، په کتابتون کې ډېر په ترتیب د کتابونو د
روایت په سمون ډېر په منظم ډول د بېلا بېلو موضوعاتو کتابونه
ایښودل شوي وو، چې د ډاکټرې عذرا رضا د علمي او ادبي ذوق
ترجماني یې کوله، مونږ د هغې د کتابتون په ګوټ ګوټ وګرځېدو
او هغې په منډه منډه خپل نیمګړي کارونه سرته رسول، دې دوران
کې د دروازې ټلۍ بیا په ګړنګار شوه، ډاکټر عذرا دروازه خلاصه
کړه، اوس ثمینه قریشي، شهلا نقوي او افتخار نسیم په مسکا
مسکا رانںوتل، ټولو د یو بل نه حال احوال وپوښتل، ثمینه قریشي
زما نه زما د صحت تپوس وکړو، خو هغې چې زه خوشحاله
خوشحاله ولیدم نو دا هغې له زما په روغ صحت پېغام وو، د خبرو
اترو او ټوقو ټقالو یوه مزېداره سلسله تر ډوډۍ شروع شوه، عذرا

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضاا هم خپل نیمګړي کارونه سر ته کړي وو او زمونږ سره شامله وه، خو فهمیده ریاض غږ وکړو، مونږ خو ډوډۍ ته هم راغلي یو کنه، د هغې د یادګېرنې په دې خبره ټولو وخندل په ټول کور کې د خوشبویه مصالو او پخلو خوشبو خورې وې، زه خو د ټولو نه زیاته خوشحاله وم چې د کور پخلي به مې نن خوړو، په دې خبره اوس عذرا ټولو ته د ډوډۍ خوړلو غږ وکړو، په ټولو اختر شو، په اوږدو مېزونو ګرمې ډونګې پرتې وې، چې د هغې نه سر اخوا کول څه وو چې بس بیا یو بل منظر و، د ایشېدلو سپینو وریجو سره په چرګ کې پوخ کړي مزېدار او مصاله دار د مسورو دال، ماسته، چکنې، اچار او ورسره ورسره د شړشمو ساګ دا ټول زما د خوښې پخلي وو، د شړشمو د ساګ ذایقه خو به مې په ژوند هېره نه شي، نن مې لکه د خپل کور د خپل لاس ډوډۍ لکه چې خوړلې وه، ددې نه پس د عذرا رضا په کور کې د یوې وړې شان اردو مشاعرې بند بناء هم موجوده وه، مشاعره فهمیده ریاض په خپلو خایسته شعرونو او افتخارنسیم په خپلو ترسکونو (مزاحیه) شعرونو اولوټله، پیني مونږ ته د تلو غږ وکړو مونږ هم د دې محفل نه اخر په نه زړه پاڅېدو، د خپلې کوربنې مننه مو وکړه او د یو بل نه مو د ژوند په تمه اجازت واخستلو، په نیو یارك کې زمونږ ټولې هلې ځلې سرته رسېدلې وې، د عذرا رضا د کور مخې ته په شین چمن کې د هوا په زمزمه غلی غلی د سرو ګلابونو بوټي په ورو ورو خوځېدل، زه د یو ګلاب په څنګ کې د پښو د پنجو په سر کېناستم، په خپل لاس مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب یو خند پدلی ګل ورو ورو محسوس کړو، بیا مې د هغه د خوشبو مستۍ اخستلو د پاره خپله پوزه دغه ګلاب ته نږدې کړه، خو زما احساس ته د هغه ګلاب نه بېخي هغه خوشبويي رانغله کومه خوشبويي چې زما د وطن ګلابونه لري، خو د هغه خاورې خوشبويي هم زما د خاورې په شان جنتي نه وه، زما په خيال د خپل وطن د ګلابونو او خاورې خوشبويي راخوره شوه، ما څو اوږدې اوږدې ساګانې واخستې، د سترګو ليدل د پردۍ خاورې ګلونه وو، خو احساس د خپلې خاورې په خوشبويي معطره وو، وخت مازيګرى وو، د نيو يارك په اسمان د لمر رنځورې پلوشې هم د ورځې د سفر نه ستړې ستړې وې، فهميده رياض او وقاص خواجه خو نن ماښام په نيويارك کې په يوه واحده برطانوي ورې کيفي کې د چايو څښلو پروګرام ټاکلى وو، په لاره لاره مې د خپلې کېمرې سينه د تصويرونو نه ډکه کړه، د ښار يو يو منظر مې پکې قيد کړو.

مونږ د هغه کېفۍ مخې ته ولاړ وو، دا کېفۍ د برطانوي طرز يو خايسته مثال دى او چلوونکي يې هم د ولايت دي، په نيويارك کې د چايو څښلو دا ځاى ډېر ښکلى دى، خلك ورته په ډېره مينه راځي، د برطانيې د حکمرانۍ د دور ډېر تاريخي تصويرونه په دې وړه شان کېفۍ کې لګېدلي دي، چې د خپل شاهي دور د عروج و زوال قيصه هم راتلونکو ته کوي، د چايو څښلو د لوښو طرز يې هم ډېر کلاسيکي او د خوند و، سوچه نرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ لکه کاغذ پیالۍ پرچونه، واړه واړه چیت چیت ښایسته ټاپې دار چانکونه، د ځلورو مېزونو چې هر مېز د ځلورو کسانو د پاره جوړ وو دا لنډه تنګه کېفۍ دومره ښکلې وه چې بهر ورته ګڼ شمېر راغلي خلك خپل وار ته په انتظار ناست وو، بهر په لوی پراخه ځای کې په ترتیب د ناستې د پاره چوکۍ ایښودې شوې وې، څنګه چې یوه مختصره عمله دننه د مېلمنو خیال ساتي دغه رنګ د برطانیې د شاهي خاندان په څېر ټوپۍ په سر دا ټوله عمله بهر هم د راغلو مېلمنو د پاره لاس په نامه ولاړه وي، هر یو تن ته یو چټ ورکوي د خپل نوبت او شمېرې، د مازیګر وخت خپل پړاو سرته رسولی وو،تود ماښامي د نیو یارك ښکلاګانې په خپلو شوخو چونګارو رابېدارولې، وقاص خواجه خواهش وکړو چې د چایو سره څه خوړل هم پکار دي، او بیا لږه شېبه پس د ورکړې ارډر مطابق د ګرمو ګرمو چایو سره د تازه بېکرۍ د دې نمکینې دانې چې اون نه یې تودې تودې راوخکلې وې، مونږ ته وړاندې کېښودې، د چایو سره واقعي چې دي خوراك خوند وکړو، دلته د خوراك نه پس هسې د ناستې تصود نشته، ځکه نو د بل د پاره مو غږ وکړو، ټول شپږ دېرش ډالره بل وو، وقاص اووي چې امریکایي رواج به وکړو، بوج په یو کس ښه نه وي، دولس دولس ډالره مو راجمع کړل او د تلو د پاره راولاړ شو، د امریکایي رواج دا انداز د بوج د تقسیمولو ډېر ښه خو ده، خو ما سوچ کولو چې زمونږ پښتني روایات د مېلمه پالنې په دنیا کې مشهور دي، ځان به خرڅوو خو د مېلمه مېلمستیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

به کوو، مېلمه به نازوو، بحرحال د دوي رواج ته ګوته نه نیسو، د واپسۍ د پاره په هاغه لاره پېدل راروان وو.

دې مابنام خپل رومان او مستي د هر چا سترګو ته رسوله او سترګو زړونو ته ښکته کوله، لږ مخکې چې راغلو نو دوه ماشومان چې عمرونه به يې دولس دیارلس کاله وو، خایسته هلك (د مزېداره نوي نوخېزه پېغلوتې.....چې د نوي پېغلتوب په درشل يې لا پښه کلکه کړې هم نه وه، خو د رومان يو خایسته جهان يې د خپلو معصومو اداګانو په زور جوړ کړي وو، دغه ماشوم يې کلك راترغاړې ایستي وو، دواړو د هر چا نه بې نیازه د يو بل سترګو کې په مینه کتل، لکه چې د زړونو خبرې يې کولې، لکه ځینې د نوې ځوانۍ خواږه يې په يو بل پېرزو کول. لکه چې يو نوي جهان يې جوړولو، ما يوه شېبه دواړو ته مسکي مسکي وکتل او بیا لکه د هوا په څېر د هغې د مخې نه تېره شوم، خو فکر مې ددې دواړو ماشومانو په مینه پسې بیا بیا په وروستو وروستو کتل، نن شپه راته د وخته اوده کېدل وو ځکه چې سبا د دې سفر بل پړاو هوستن ته رسېدل وو، خو د نیویارك زړه راښکونکو ښکلاګانو مې زړه بیا بیا د ځان سره پاتې کولو، د نیویارك د هرې لمحې یاد مې د ژوند په کتاب کې د یوې خایسته پاڼې اضافه کړې وه، خپل بېګ مې د شپې نه تیار کړو، ټوله شپه د د نیمې اودې او نیمې ویښې په کیفیت کې سرته ورسوله، خو سحر چې څنګه غسل خانې ته تلم نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوټې د دروازې په ښکته رو کې مې نظر په سپین کاغذ پرېوتو، کاغذ څه وو، لکه چې د بجلۍ بربنډو تارونو ته مې لاس وروړی وي، د هوټل یو بل وو کوم چې زما په نوم جوړ کړی شوی وو او په بل کې مصرف د یو انګریزي فلم د کتو د پېسو ادایګي زما په نوم لیکلې وه، څلېریشت ډالره؟ په ما سر وګرځېد، مونږ فلم کله کتلی دی؟ په دې پرېشانۍ کې مې خپل بېګ راواخستلو، په کوټه مې یو الوداعي نظر هم وانه چولو، په کاونټر مې دغه کاغذ یو کس ته ښکاره کړو، هغه هم وویل، دا د فلم د کتو چارجز دی، ما سوچ کولو چې فلم خو مې نه دی کتلی البته په کوټه کې اېښودلی ټلوېزیون به مې کله کله ولګوو، خو دا ټلوېزیون به دومره پیچیده وو، چې ما به واپس بند کړو، بحرحال هغې وویل، تاسو ته وروستو بیا وایو، اوس چې زه څنګه د کاونټر نه راوګرځېدم نو فهمیده ریاض مې هم اوتره شان ولیده چې په لاس کې یې هاغه رنګ کاغذ نیولی وو، هغه د پنځوسو ډالرو قرض داره وه، هغې ته هم دا وویلي شو چې دا په کوټه کې د موي د کتو پېسې دي، بحر حال لږ وخت پس وقاص خواجه راورسېد، مونږ ورته د کاغذ ذکر وکړو، هغه دواړه بلونه د هوټل منېجر ته یوړل هغوي ته یې دا وضاحت وکړو چې د مېلمنو سره دومره وخت چرته وو چې موي یې کتلې ده، د هوټل والو زر خپل ریکارډ وکتو او وقاص ته یې وویل چې ټیک وایې، خو د موي بټن خامخا زور شوې ده، د لږ بحث نه پس هوټل والو دغه دواړه بلونه منسوخ کړل، او مونږ د ټي وي د بټن د زور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو په ذکر ډېر حېرانه هم شو او په خندا هم، واقعي کله کله به د خبرونو کتو د پاره به مو د ټي وي بټن زور کړه، خو په سکرین په ډېرو فلمونو options راغلل، کوم فلم کتل غواړې؟ زما به ساه ډوبه شوه، زر به مې ټي وي بند کړو، مونږ څه خبر وو چې د دې بل به راځي، اوس پیني هم رارسېدلې وه، هغې چې مونږ تیار ولیدو نو ټیکسي یې ودروله، پیني د هر یو کس نه دا یقین واخستلو چې خپل سفري کاغذونه، پاسپورټونه را یو ځای کړي، ټیکسي د نیو یارك د هوایي ډګر په لور په حرکت کې شوه، د یوې نوې ورځې فضا ، شین اسمان او دغه قلارې نرمې نرمې پلوشې لکه چې یو ستړي مسافر ته د ارام او دمې زېری ورکوي، مسافرو ته د خپل منزل په لار د سفر توان بخښي. اوس پیني مونږ سره خدای په اماني کوله. ددې مینه ناکې مېرمن په محبت مو دلته ټول وخت ډېر د مزې او په ارام تېر کړی وو، داسې ښکارېده لکه خپله سکه مور خور چې رانه پاتې کېده، کلکه غاړه یې راکړه، د ځان او خپل ماشوم ډېر خیال ساته، وخت کم وو، یو ځل بیا د نیویارك نه د وتلو د پاره د هاغه زړه چاودونکو د ایمرګیشن د مرحلو نه تېرېدل وو، پیني خپل لاس خوزولو، ما به چې وروستو وکتل هغې به د خپلې مسکا سره لاس ښوځولو، او اخر د ایرپورټ دنیا د هغې څېره زموږ د نظر نه پناه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ذهن او زړه د تېرو ورځو یادونه ښخ ولاړ وو، وقاص خو ډېر بلد وو، ولې چې د امریکې یو یو ریاست یې لیدلی وو، مونږ دواړه د هغه په ډاډ روانې وو، خپل کاغذونه مو وقاص ته حواله کړي وو، دلته بیا هغه د قطارونو قطارونه وو، د پل صراط نه اوړېدل وو، د سیکورټي کېمرو پټو سترګو د هر مسافر څارنه کوله، یو ځل بیا د هر کس نه د لباس اضافي مواد اخوا کولي شول.. زما غټه لویه توره برقه د هر چا د توجه مرکز وه، وقاص خپل کوټ، بوټان، ټايي، جرابې، بوټان مخ ته تلونکې روانې پټۍ ته واچول، ما هم د څه وخت د پاره خپله برقه اخوا کړه، دغه وخت مې د کرکې او نفرت یو تریخ احساس په خپل زړه کې محسوس کړو، خو شکر مې اوکړو چې په تن اغوستې جامې خو راته پاتې کړي، وینې مې یو ځل بیا جوش وهلو، بیا بلې غاړې ته په یو تنګ بوت کې تکې تورې امریکنۍ به اول خپلې داړې چینګې کړې بیا به یې بدني تالاشي واخسته، یوه یوه لمحه د ستړیا ډکه وه، د مسلمانانو تور سرو په دې بې عزتۍ خو ځکه ددې قوم خلاف په اسلامي نړۍ کې د کرکې جذبات راپیدا شوي دي، دغسې ټولې مرحلې په یو اضطرابي کېفیت کې سرته ورسېدې، او مونږ ته بورډنګ کارډونه راکړي شول، ما ډېره ستوماني محسوسوله په ملا مې نرۍ نرۍ درد وو، اوس د جهاز په انتظار کې په لوی لاونج کې ناست وو، دلته ما د فهمیده ریاض سره یو لوی د ګټې کاڼن ولیدو چې د هغې د کتابونو نه ډك وو، د ایمګریشن په ټوله مرحله کې د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېشانۍ سوب هم دغه کاټن وو، ولې چې دلته د هغې هر کتاب د نغدو ډالرو کار کولو، هغې خپل ټول کتابونه یو ځل بیا په کاټن کې برابرول او په خله یې د ایمګریشن عملې ته سخت بدرد ویل، یوه لحظه پس د جهاز د روانېدو اعلان وشو، د ټولو نه اول په دې زېري زه راولاړه شوم د حورو په شان ښایسته ایرهوسټسو دلته هم راته هر کلی وکړو، دا جهاز یو وړوکي جهاز وو چې مختصره عمله یې لرله، زما چوکۍ بالکل مخې ته وه، چې لږه پراخه هم وه خو راسره خوا کې چوکۍ تر ډېره وخته د خپل کس په انتظار وه، خو چې ښه وخت تېر شو او دلته څوك ناستې ته رانغله، نو فهمیدې اپا په دانګو دانګو ځان دې چوکۍ ته ماله راورسولو، زه ډېره خوشحاله شوم ولې چې دوه ساعته سفر داسې بې همسفره خوند نه کوي، اوس جهاز خپلې وزرې خورې کړې وې، د هواګانو په لور یې حرکت کړی وو، د زمکې دنیا اوس په یوه وړه دایره ښکارېده، څه لحظه پس ایرهوسټې د مسافرو د پاره مالګین چپس او ساده اوبه راوړلې لکه زما د وطن د هوایي کمپنیو دې کمپنیو هم د ناشتې او ډوډۍ روایات پرېښې وو، خېر ناشته خو مونږ سحر وختې ښه برابره کړې وه، خو یو کپ کافي ته خو د هر چا زړه کېدو.

نن فهمیده اپا ډېره غلې غلې وه، لکه په یو دروند فکر کې ګېره وه، زما په غږ د فکر د دنیا نه رابهر شوه ما کتل چې د هغې په سترګه کې یو تېر هېر وخت یو لوی غم اوښکه اوښکه ځلېدو لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د هغې دننه د ډېرې جذباتي ماتې ګوډې یو عمل روان دی، ما ورو شان د هغې لاس په خپل لاس کې واخستو، هغې خپل سر د یوې لمحې لپاره زما په اوږه کېښودو او بیا غلې غلې سلګو ونیوه، زه ډېره پرېشانه شوم، تپوس مې ترېنه وکړو چې ولې اپا؟ هغې په خلاګانو کې اوس کتل.... ماته خپل بچي رایادېږي.....!! هغې ورو شان د اوښکو یوه ګوله د ستوني تېره کړه، ما سوچ کولو چې دا یوه مور ده، د خپل بچي نه دا وخت لرې ده نو د هرې مور جذبات هم دغسې وي، خو بیا چې ما کومه خبره د هغې نه واورېده نو د هغې په صبر او استقامت مې حېرانتیا سېوا کېده، د هغې یک یو نیازبین بچی څه موده مخکې د امریکې سمندر خوړلی وو.....!! اُف! زما زړه د غم په چاړه لکه چا ډېر په شدت وهلی وي. د دې حادثې څو کلونه تېر شوي وو، خو د یوې مور د پاره د ځوان اولاد غم ټول عمر ځوان وي، ماته خپل ځواني مرګ ورور اعجاز علي شاه رایاد شو، اوس ماته دا احساس وشو چې زما او د اپا مینځ کې د شعر و ادب نه علاوه د یو شریک غم شریک نسبت هم شته، ما د هغې ډېره تسلي وکړه، د هغې راپارېدلی غم د تسلۍ په څو ټکو دومره زر کله قلارېدلی شو؟ ډېره شېبه زما او د هغې تر مینځ یوه خاموشي خوره وه، د هغې خپل ذاتي ژوند هم د کورونو مسلو ښکار پاتې شوی و، یو واده یې ناکامه شوی وو، د دوېم واده تجربه یې هم ډېره ښه نه وه، یوه لور یې د دوېم واده په نتیجه کې لرله، خو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ورکره مروره ناسته وه، د هغې د ژوند په يوه يوه الميه زما زړه ډېر خفه وو، ځکه خو داسې اوتره اوتره ده.

د دنيا نه ورکه بس د خپل فکر او د زړه د دنيا يوه درويشه، يوه ملنګه چې د هر انسان په غم ډېره دردېږي، د هوستن ښار رانزدې شوی وه اوس جهاز ورو ورو زمکې ته رسېدو. او بيا لکه چې جهاز د زمکې د مخ نه يوه کلکه بوسه واخسته. اوس وقاص هم خپل د لاس بريف کېس په لاس راښکاره شو. لږه شېبه پس د جهاز د پوښکو نه راښکته شو. د دې ځای موسم د نيويارک د موسم په مقابله کې لږه تودوخي لرله. دلته دنګ دنګ عمارتونه چرته خالل خال په نظر راتلل. د دې اندازه مونږ ته د جهاز د پوښکو په سر په ولاړه د ايئرپورټ نه ګېرچاپېره د ودانو په ښکارېدو وشوه. د هوستن هوايي ډګر هم ډېر ښکلی وه. د نوي طرز يو شانداره ايرپورټ چې انسان يې په کتو نه مړېږي. دلته هم د ضروري مرحلو نه تېرېدل وو خو د وقاص سفري موجودګۍ مونږ ډېر په سهولت ساتلي وو. دلته د ايشيا سوسايټي د هوستن د څانګې مشر ښاغلی ويلئم فرټيهنر موجود وه. د درميانه عمر يو سور سپين ځوان وه چې ډېر په مينه يې زمونږ هرکلی وکړ. په خپل ګاډي کې يې کښېنولو. د ګاډي چوکۍ ډېرې فراخه وې. په مزه مې پکې ډډه ولګوله. اوس ګاډی د ايرپورټ د حد نه بهر د ښار سړک ته په حرکت وه. د هوستن د ښار انداز د نيويارک نه بيخي بدل وه دلته ډېرې دنګې قلمي ماڼۍ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي. پلن پلن سړکونه او د سړکونو خوا ته شنه شنه چمنونه په نظر راتلل. سړکونه یې هم ډېر پلن وو. دلته شین اسمان د لویو دنګو قلمي ماڼو د لاسه تنګ نه وه بلکې خلاص شین اسمان انساني زړه او نظر ته یو راحت بخښلو. د دې ښار ډېر استوګن د پاکستان او هند دي ځکه دا ښار په ورکوټي پاکستن مشهور دی. او په رښتیا چې د دې ښار د ودانۍ طرز زمونږ د وطن د لویو ښارونو په شان دی. څنګه څنګه چې ګاډی د ښار په سړکونو مخ په وړاندې تلو دومره دومره به د حسن او ښکلا ډېر ښایسته نوي نوي منظرونه به یې هم په مخه وړل. ښه ډېر ساعت پس ګاډی د یو ښایسته هوټل MARRIOT مخې ته ودرېدو. هوټل د بهر نه هم ډېر ځانګړی وه. د استقبالیې په کاونټر یې تورو امریکنو پېغلو په خپله پېشه ورانه مسکا مونږ ته هرکلی وکړو. د خپلو خپلو کوټو چابیانې یې راکړې. دلته مو د فرټېهز سره د غرمې ډوډۍ په شریکه وخوړه. یو ځل بیا مې سپینې یشبېدلې وریژې د ځان د پاره مناسب خوراك وګرځولو. فرټهېز د ټول پروګرام یعنې دلته زمونږ د ټولو مصروفیاتو لیکلې شوې ایجنډه مونږ ته حواله کړه. د دې هوټل لابي د نیویارك د هوټل نه ډېره ښکلې وه. د ټول هوټل دننه څلور طرفه داسې یو ښایسته بوټی لګولی شوی وه چې زېړلې یې په ټولو دېوالونو خورې وې. دغه هوټل د دې بوټي د زېړلو لاسونو ډېر ښکلی کړی وه. داسې ښکارېده لکه د شینکي دې زېړله دار شال دا دنګ دېوالونه په خپل شین پلو کې کلك رانغاړلي وي. ماته دې نااشنا غوندې منظر دومره مزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکـړه چـې زړه مـې غوښـتل هـم دلتــه ناسـته وې. د بـېلا بېلـو معروضاتو، پابندو او سفري سترياګانو د دې سکون په ارمان کړي وو. اوس فريتهېز په دې وېنا اجازت واخستو چې تاسو ارام وکړئ او مازيګر به هم دلته بيا رايوځای کېږو. مونږ دلتـه پـه ناسته ناسته د دې نـوو منظرونـو نـوو ځيزونـو نـه خونـد اخسـتو چـې وقـاص خواجه يو لوی خبر مونږ ته واورولو.

پـه ابېټ ابـاد کـې د اُسـامه وژنـه او د لـوی اپرېشـن خبـر. فهميدې په دې خبر يو لوی "هائی" وکړو. لکه چې په دې لويـه پېښـه د هغې جذبات رالړزېدلي وي خو زه پوهـ شوم چې په پاکستان کـې د امريکې او مغرب لوی دشمن موجودګي چې دې قـام د دنيـا د ټولـو نه لوی او خطرناك ترهګر ګرځولی وه، نن په دې لويه پېښه يـو سـوال خامخا وه. او بيا تر ډېره وخته په دې موضوع ډېرې خبرې وکړې. پـه اسلامي نړۍ کې د دې په اثراتو د ردِ عمـل مـو ډېـر بحث وکړو. پـه دې نوي راپېښ صورتحال زما لويه توره برقعه او د مـخ نقـاب زمـا د پـاره د يـوې لـويې پرېشـانۍ در پرانسـتو. د وقـاص کشـره خـور چـې ډاکتـره وه او د خپلې کـورنۍ سره دلتـه مېشـته وه، نـن هغـه د خپـل ورور د ليدو د پاره راروانه وه. هغه هم په هوسټن کې وسـېده، خـو د وقاص د وېنا ترمخه د هغـه د کـوروداني او د دې کشـرې خـور د ډېـر وخت نه په څه نالګي شوې ده خو د مشـر ورور پـه حېـث يـې دلتـه پـه راتلو زړه صبر نه شو او خپلې خـور تـه يـې پـه ټيليفـون د خپـل راتـګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووئیل، خور یې ډېره خوشحاله شوه او وقاص یې د دې خبرې پابند کړی وه چې هوټل ته به نه ځي ځکه نو اوس وقاص د خور کور ته ډېر د مینې سره روان وه. د ډېر وخت بېلو مئینو د یوبل مخونه لیدل.مونږ هم دا مناسب وګڼل چې د ماښام د پروګرام د پاره لږ ارام وکړو. داځل زمونږ د دواړو یوه کوټه وه، شریکه کوټه. خو ماته فهمیدې اپا ووې چې "ته خفه نه شې زه د ډیپریشن بیماره یم یواځې ډېره ویرېږم ځکه نو ستا د اجازې نه بغېر ما د ځان د پاره د یوې ګډې کوټې خوښې ښکاره کړې ده." ماته هیڅ اعتراض نه وه. د هغې سره خو هسې هم زما همدردي وه د وخت او حالاتو د "جرندې" نه وتې د ژوند په داسې مقام ولاړه ده چې ډېره مایوسه او خفه ده ـــــ!! دا کوټه هم ډېره ښکلې وه د توري کفۍ د جوړولو معقول انتظام پکې موجود وه. لوی لکه مېدان پوست کټ، ښایسته ښربې ارام ده صوفې، لوی فراخه باتهـ روم، پکې د لامبلو مزیدار ټب. خپل خپل بېګونه مو په المارۍ کې سمبال کېښول. او د لږ وخت د ارام د پاره مو په کټ ډډه واچوله. اپا خو کټ ته د تلو سره سمه په خرڼرا شوه. زما سترګو ته راغلی خوب ته لکه چې چا په مرۍ ګوتې کېښودې. نېغه په کټ کې کېناستم، سوچ مې کولو چې اواز ورکړم که نه؟ اوس هغې خپله اړخ بدل کړو او ساه یې سمه شوه. ماته هم لږ ارام راغلو. دې دوران کې اپا پاڅېدلې وه او دوه کپه توده کافي یې پخپلو لاسو جوړه کړې وه.په صوفه ناسته وه او په خوند خوند یې کافي څښله. زه یې چې ویښه ولیدم نو لکه چې مور خپل بچي ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په وړه ژبه کې وايي "اوتو کافي پي لو" پخپل ځان ډېر ویاړ راغی د اردو یوه لویه پېژندلې شاعره ماسره دومره مینه کوي، لکه د خپلې مور مې نازوي. زه راغلم د هغې په خوا کې لکه د وړې ماشومې کېناستم. هغه زما په جذباتو پوهېده چې څومره د مینې او احترام په سترګه مې ورله کتل. هغې هم ماته په ډېره مینه په سرلاس کېښودو. راته یې ووئیل چې د تللو تیاری به وکړو. د هغې په اجازه وړمبی زه غسل خانې ته ورغلم. دلته د دې غسل خانې ټول نظام په بټنو روان وه. د هرڅه نه د کار اخستو د پاره یوه بټن زور کول وو. او ماته په بټن زور کولو د نیویارك د اخري ورځ د راروانېدو او "جرمانې" پېښه رایاده شوه، د ځلیریشتو ډالرو پېښه چې په غلطۍ د یوې نااشنا بټنې د زور کولو په "جرم" کې په ماپسې لیکلې شوې وې. خدایا! سر مې په لاس کې ونیو ـــ د ګټهر د استعمال نه پس د هغې د صفايۍ د پاره اوس د بټنې زور کول وو. د یخو تودو اوبو د راوستو د پاره هم بټن زور کول وو. سترګې به مې خلاصې کړې. چرته په دې کې داسې بټن نه وي چې د هغې زور کول یوه بله جرمانه او بل پړل نه شي. (د ځان سره مې وخندل او دغه وخت مې د تودو اوبو یوه بټن زور کړه.)

(په هوسټن کې د پاکستان د قونصلګرۍ مشر عاقل ندیم له خوا د ډوډۍ وړمبی دعوت)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ویلیم فرییتهز هاغه ښایسته ګاډی یو ځل بیا زمونږ د پاره د هوټل مخې ته ولاړ وه. دلته د وخت پابندي په مونږ کې هم راغلې وه. پخپل ټاکلي وخت د هوټل ښکته لابي ته راغلو. د عاقل ندیم ښائسته بنګله چې د هغه سرکاري دفتر سره بیخي تړلې ده، د دې هوټل نه د یو ساعت په فاصله پرته وه. د کور هیڅ درك او سمت فرییتهز ته هم معلوم نه وه خو په موبایل فون کې د یو سهولت ترمخه دغسې نامعلومه درکونه تاته د موبایل فون د پېغام په وسیله ښودل کېږي. او د دې کار د پاره دا OPTION وقاص پکار راوستلو. د لږې سرګردانۍ نه پس مونږ د عاقل ندیم د کور مخې ته د لوی شین چمن څنګ کې ولاړ وو. د پاکستان لوړ هسك سپین او شین بېرغ د نرۍ هوا په قلارو قلارو څپو شورېدو. د دې ټول شینکي په پس منظر کې تکې سپینې لکه د بکرې د غره په څیر ولاړې بنګلې د ماښام په توره تیاره کې ډېر د مزې منظر جوړولو. د بنګلې دننه د تورې تیارې په اوربل وړو وړو بلېدونکیو بلبونو یو رومانې ماحول جوړ کړی وه. د دروازې او پورې ور کړکیو په شا رازوړندې اوږدې اوږدې پردې په نیمه تیاره نیمه رڼا کې لکه د ولاړ سنترانو (څوکیدارانو) ښکارېدې. دلته یوه عجیبه چپتیا وه. لکه چې د دې ماڼۍ دننه ژوند په خواږه خوب اوده وي. خو داسې نه وه دننه د کور منظر بدل وه. ټول په مینه ولاړ وو او د دروازې سنترې پورې ور په قلار خلاص کړو. او نزدې د عاقل ندیم سینګار شوې مېرمن د یوې مئینې مُسکا سره مونږ ته سترګې په لار وه. ورسره خوا کې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایسته سوټ (کوټ، پېنټ) کې دنګ لوړ ځوان، چې سپینې چشمې یې لګولې وې، په مینه ولاړ وه. دواړو په ډېره مینه مونږ د کور په دننه ښایسته سینګار کړي شوي مېلمستون کې کېنولو. د ټول کور نه ښایست او رومان په کاسو کاسو راتوئېدو. هم هاغه د موم بتیو په روماني رڼا او تیاره کې د ناستو خلکو زړونه په یو نااشنا احساس بې واره بې واره درزېدل. دې ماحول په مزه مزه په ناستو خلکو خپل جادو پوکو. او اوس په دې جادو ټول نشه نشه ځنګېدل. د عاقل ندیم مېرمن یوه ښایسته جینۍ وه. هنر منده، سلیقه منده، په ډېره خپلوۍ د مېلمنو نه تاوېده. لږ ساعت کې د نورو مېلمنو د راتګ سلسه هم شروع شوه. دا ټول لرې نزدې وطن وال دي چې د یو بل سره داسې په مینه اوسي. د عاقل ندیم مېرمن به کله کله زما د پاره په ماته ګوډه هندکۍ پښتو کې څه خبره هم وکړه، چې ماته به یې ډېر خوند راکړو. د عوامي نېشنل پارټۍ د یو ستر مشر حاجي عدیل د کورنۍ سره یې اړیکي لرلې او د پېدایش ځای یې مردان وه. په دې ټولونسبتونو یې زه ډېره خوشحاله شوم. په نورو مېلمنو کې مېرمن شهناز یوه د پوخ عمر درنه خوږه مېرمن وه چې تعلق یې د کراچۍ سره وه. مېرمن عاقل ندیم د یو یو راتلونکي کس سره زمونږ پېژندګلوي کوله. دې دوران کې عاقل ندیم، چې په ظاهره ډېر چست او تکړه ځوان ښکارېدو خو د خبرو کولو دومره ګړندی نه وه، هغه د خپلې قونسلګرۍ ټولې ادبي، ثقافتي او قامي هلې ځلې مونږ ته بیان کړې. مونږ یې د خپلې ادارې د فعالیت نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اګاه کړوز ناستو ټولو کسانو په ښو ټکو د هغه هلې ځلې وستایلې. د عاقل ندیم مېرمنې زما د بیمارۍ په اړه ډېر تشویش کولو. دا خبره یې راته ډېره په کلکه وکړه، چې که ته پاتې کېدل غواړې نو مونږ سره پاتې کېدې شې تاته به کومه مسئله بیخي نه وي. خو زما دننه هاغه احساس زه بیا بیا ویرولم چې "مرګ ژوند شته، د کور نه یواځې یم هسې نه چې . . ." د هغې د مینې مې مننه وکړه. اوس د خپلو مېلمنو په خاطر تواضع کې په منډو تړړو وه. په کور کې یې د هر کار د پاره نوکر وه خو د هغې دا سود وه چې ډېر څه خپلو مېلمنو ته پخپلو لاسو پاخه کړي. د نوکرانو په مرسته یې یو یو څیز په مېز کېښودو. لږ وخت کې څلور پنځه مېزونه د رنګ رنګ نعمتونو نه ډك شو. " دا مې پخپل لاس تیار کړی دی" هغې د سره کړو چرګانو یو غټ تالی په مېز کېښودو. په تازه مېوو کې ډېرې نابلده او رنګ رنګ مېوې چې ما په ورمبي ځل ولیدلې، د تورو تازه توتانو یوه یوه دانه دومره غټه وه لکه غټه خُرما. ډوډۍ مو په ډېر ښایسته ماحول کې وخوړه. اوس دلته په دې رنګینه شان تیاره دنیا کې د موم بتیو رپېدونکو رڼاګانو لکه چې ډېر وخت پس دوه مئین د ډېر اوږد هجران نه پس د وصل په غېږه کې یو بل ته رانزدې کړې وي، او دا مئین یوبل ته په مینه مینه د هجر د تورو شپو قیصې کوي. لکه چې د دیدن په پهو د فراق زخمونه ټکوروي. نن د دې شپې کېفیت خو د شاعر د رومان دنیا په بله اړوله. او داسې دا یادګاري دعوت په ډېر ښایسته ماحول کې تر ناوخته جاري وه. د راپاڅېدو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتګ په وخت راته د عاقل ندیم مېرمن دا زېری هم راکړو چې سبا به پروګرام ته زه هم راځم او ستا نوی کتاب به هم ګورم!!

د شپې چې مې د ستومانۍ د وجې زر اوده کېدو ته تلوار وه دومره به د فهمیدې اپا "خرنړا" د خوبه رابېدارولم. د دې بې ارامۍ د وجې مې سر ناروا دړد شروع کړو. هغه چې د تنهایۍ نه ویرېده، بې غمه اوده وه خو شامت زما راغلی وه چې په ارام او خوب پسې مې سترګې وتې. کله کله به د کټ نه راولاړه شوم د لویې کړکۍ وړاندې به ودرېدم، پړده به مې ورو شان اخوا کړه، بیا به راغلم په صوفه به مې ډډه ووهله، د خوب نه به مې سترګې درنې وې خو د ملاستې کوشش به مې نه کولو ولې چې د کچه خوبه بیابیا راپاڅېدل زما په طبیعت ډېر بد اثر کوي. بیا مې په سر ډېر وخت دړد وي. اخر دا شپه هم سبا شوه او د ګړۍ ستنو راته د سبا غږ وکړو، د تکې تورې شپې د خېټې نه د سحر رڼاګانې په راوتو وې. زه په مزه د کوټې نه اووتلم، د جنګلې سره ودرېدم، ښکته د رڼاګانو منظر ډېر خوند راکړو. د هوټل په لوی چمن کې ښایسته د مېلمنو د ناستې انتظام موجود وه، مېزونه او کرسۍ د هوټل په طرز دلته لګېدلې وې او ناستو خلکو پرې د ناشتې خوندونه اخستل. ښایسته ښایسته پېغلې د هوټل په جامه کې لکه د چنار د ونو ښکارېدې، په منډو منډو یې چاته د کافۍ ترماس وړلو او چا ته نور هرڅه. کړنګ ګړونګ د لوښو ډېر د لرې نه راتلو، په دې تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر د دې خلکو ويښه او ناشته کول راته ډېره عجيبه ښکارېده. زمونږ د ناراستو په حساب خو دا لاتوره شپه وه او دلته ژوند داسې ويښ او بېدار روان وه، تابه وئيل چې د ورځې سفر يې هم نيمې ته رسولی دی. نظر مې د دې هوټل د هر منزل ځلور واړه طرف ته لګېدلې د اوسپنې مضبوطې جنګلې بيا بيا ځان له راړولو. د جنګلې په سُورو کې ول په ول تر اخري سره رسېدلي شين بوټي خورو ورو زېلو د زړونو او خيالونو دنيا په خپل ښايست ښکلې کړې وه. د دې زېلو مينځ کې به لرې مخامخ د رڼاګانو مخونو هم ځيره وهله. دلته ژوند لکه د ښايست سره غاړه غټې په دې شينکي او رڼا کې راغونډ شوی وه. حسن لکه چې د دې منظرونو نه راتوئېدو. ما خپل ځان او احساس د دې ماحول يوه برخه ګڼله. غلی شان لکه د غلو بيا کوټې ته راننوتم ـ په قلار مې خپله بورقعه واچوله او د پنجو په سر د کوټې نه ووتم. کله چې لږه شېبه پس دې شين چمن زار ته نزدې شوم نو منظر نور هم ښايسته وه. د دې چمن په يو ګوټ ولاړه دروازه دغه شنې زېلۍ داسې ول په ول پرتې وې لکه د يوې ښايسته پېغلې په مخ د زلفو لړۍ ځانګې، دلته يوه پېغله هم د مسکو شونډو سره ولاړه وه، په څهره يې د ژوند او اميد رنګونه په غورځنګ وو، په سترګو کې يې د خپل مستقبل خوبونه مسکي مسکي کېدل، د سترګو په اشاره يې راته نزدې په يوه چوکۍ د ناستې پيام راکړو. د ناستې سره مې په لوی مېز خپلې دواړه څنګلې ودرولې او د لاسو په کاسه کې مې خپل مخ راټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو. ګېر چاپېره د خوند او رنګ جهان ته ځیر شوم، یوه لمحه مې سترګې د ځان سره پټې شوې او بیا د یوې بلې پېغلې په معذرتي ټکو مې اوچت هغې ته وکتل. زما نه یې په مسکا تپوس کولو ــ څه راوړم؟ او ما ورته د کافي ووې. دلته د خوراکونو امبارونه یوې خوا ته لګولي شوي وو، هر کس د خپلې طبعې خوراك ځان له راخستلو. خو دومره سحر وختي زما زړه ته څه هم نه کېدل، البته د سر د درد د قلارونې د پاره مې د تودې کافۍ یوه پیاله څښل غوره وګڼل. د تودې کافۍ پیاله مې مخې ته پرته وه، تودې تودې لوخړې ترې ختلې او ما ګېرچاپېره د دې منظرونو تماشه کوله. اوس رڼا په خورېدو وه، د هوټل اضافي رڼاګانې ووژلې شوې، ځنې خلك واپس کېدل او ځنې راتلل، دا ټول خلك په دې هوټل کې دېره وو. په هوټل کې په بېل بېل وخت بېلې بېلې عملې کار کوه. د ډېرو خلکو د روزګار او معاش لمن ورسره تړلې ده. د هوټل د استقبالیې په کاونټر هم عمله بدله شوې وه. نن د سحر دا وخت زمونږ سره وه څه خاص پروګرام پکې نه وه، غرمې ته به فرټیهز راتلو. او د غرمې د ډوډۍ یو بل دعوت ته به په شریکه تلو. دغه ټول وخت ما او اپا په خبرو اترو تېر کړو. هغه د ملك او دنیا په سیاست یو خور وور نظر لري او دغه نظر یې د ټولو خبرو نه ښکاره وه. خو د سګرټو بې تحاشه څښل یې مجبوري جوړه شوې وه. د ټولو قوانینو یې پوره پوره خیال ساتلو د سګرټ د څښلو د پاره به یې زما لاس کلك ونیو او د ځان سره به یې د هوټل نه بهر اوویستم. په دمه دمه په ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړه به یې سګرټ وڅښلو او بیا به بېرته راغلو. په هوسټن کې هوا نن لږه یخه وه او دومره تېزه وه چې د هوټل مخې ته د یوې لحظې په ولاړه خو ماته دا ویره راپیدا شوه چې د دې هوا لکه چې زما په تن لوی لوی پښتني جامې او برقعه نه ده خوښه. . .... د هوا شوخو لاسونو به زما د سر نه د برقعې څپوټکی د ځان سره په هوا کولو. خو ما د دې هوا دې ادا ته ځان کله پرېښودلو. دلته نوره ولاړه که څه هم د مزې وه خو په زړه کې مې یوه ویره هم وه ـــ د اسامه بن لادن د وژنې په اړه د دې ځای په مسلمانانو کې به څه نه څه ردعمل خامخا پټ وه او بیا زما حالت، زما په تن لویه پرته توره برقعه دې اور ته پوکی ورکولی شي. په دې سوچ مې ځان یوې ډډې ته کړو خو د هوسټن د دې ځای شبنمي شینکی مې په نظر ډېر ښه لګېدو. زړه مې غوښتل چې د پښو پېزار د پښو نه لرې کړم او په دې شنو شنو ورشوګانو لېونۍ لېونۍ منډې کړم. خو نه راته د خپل وجود حالت د دې خبرې اجازت راکولو او نه دې نوي راپېښ صورتحال.... د زړه ټول ارمانونه مې په ډېره بې وسۍ هم د زړه په صندوقچي کې سمبال کړل.

د فرټهیز په فراخه ښایسته ګاډي کې یو ځل بیاپه ډېر ارام کېناستو. ګاډی د هوسټن ښار په سړکونو او لارو په سفر شو. څه شېبه پس یو بل ښایسته ځای ته، چې نسبتاً ډېره خاموشي یې لرله، د یو ښایسته سپین کاټېج مخې ته ودرېدو. د ګاډي د ودرېدو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواز یوه ښایسته مشره ښځه چې واړه واړه وېښتـه یې ډېر پـه ترتیب ساتلي وو، راښکاره شوه. خپل نازولی ساتلی سپی یې په څنګ کې ولاړ وه. فهمیده ریاض دې مشرې ته په ډېر لېونتوب ورغاړې وتـه او بیا دې مشرې چې په روانه اردو کې خبرې شروع کړې نو زه حېرانـه شوم چې امریکنۍ مېرمن داسې روانه اردو وایي. او بیـا یـوه لحظـه پس د هغې مینه ناکې مېرمن د نرو نرچکو خو د مینې پـه طاقت د مضـبوطو څـانګونو پـه حصـار کـې مـا د خپلـې مـور خوشـبویي محسـوس کړه. "میری بچی!!" زمـا پـه سترګو کې د هغـې پـه دې خپلوۍ او مینه اوښکې راغلې. څه هم که د وخت تار پـه تـار کلونـه د هغې په مخ او څهره د خپلو کرښو په شکل کې ښکارېدل خو د هغـې چېتیـا او چابکتیـا د کتـو وه. اوس مـونږ د هغـې تـك سـپین لکـه د بکـرې کـاټېج تـه راننوتلي وو، پـه ډېـره سلیقه پکـې هرڅـه پراتـه وو. ساده ژوند او ډېـر محبت او مینـې پکـې منډې وهلې. مخـامخ برخـه یې د کور د مېلمسـتون وه او د هغـې سره خوا کـې د ډوډۍ خوړلـو، لږ دننه د کور برخه په کوټو او لاونج مشتمله وه. په لاونج کې یـو لـوی ځای د پخلي د پـاره وه چې سکڼې دنګې لوړې سري لـنکن پېغلـې پکـې اخلـی پخلـی کولـو.زه ډېـره خوشـحاله شـوم چـې دا مېـرمن د پاکســتان وســپدونکې وه. تعلـق یــې د پارســي مــذهب ســره وه، د انګرېـزۍ ژبـې لویـه لیکوالـه وه، نـاول نګـاره او دانشـوره بېپسـي سدهوا (Bapsi Sidhwa) وه. د پاکستان وړمبۍ ښځینه ناول نګـاره چې ناولونه یې په امریکـه او مغربـي دنیـا کـې ډېـره مشـهورتیا لـري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستان کې د لاهور وسېدونکې وه خو د څه وخت نه د خپلې کورنۍ سره په هوستن کې وسېږي. د دې مېرمن ورور مئيو بنداري به هم په ورځپانه ډان کې لیکل کول. یوه ارټ ګېلري یې هم لرله چې ډېره فعالتیا یې لرله، د دوي ټوله کورنۍ د پاکستان په عزتمندو کورنو کې شمارلې شي. خو څه وخت مخکې د دې کورنۍ غړو ته په پاکستان کې د فرقه واریت په حواله د امن و امان څه مسئلې راپېښې شوې چې څه وژنې ترېنه هم وکړلې شوې، دغه رنګ دا د امن خوښونکي د دې فساداتو او د فرقه واریت د اور نه د وتو په خاطر امریکه کې پناه ګزین شول چې اوس هم د خپل وطن په یاد ژوندي دي. د دې مېرمن د کور ټولو غړو مونږ په ډېره مینه ونازولو. او بیا زما د لیکلي ناول "ملکه" په هڅه خو دومره خوشحاله شوه، بې واره یې ښکل کړم، دغه وخت ما خپل جذبات بیخي نه شو سمبالولی. زه د یوې ډېرې لویې لیکوالې مخې ته ناسته وم، د ټولو مېلمنو نه هم زیاته توجه یې ماته راکوله. ماته یې د ښه لیك، تخلیق حوصله راکوله. وئیل یې چې د هر لیکونکي افکار او تخلیق هم دغه رنګ نوي نوي انساني خپلوۍ راپېدا کوي، انسانان یوبل ته نزدې کوي، کرښې او دېوالونه ورانوي او د مینې یو نوی جهان جوړوي. لفظونه، قلم او فکر لوی طاقت دی ته هم په دې طاقت دومره لرې راغلې یې. زه تر ډېره وخته د هغې په ښایسته خبرو مشغوله وم. شهناز هم راغلې وه، د چا سره چې مې عاقل ندیم کره وړمبی ملاقات شوی وه. وخت ډېر د مزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېدو هغې مونږ پخپله مینه سېرابه کولو. خو یو حقیقت د ښځې د مړولو هم وه، او نن بیا زه د کور په پخلي مېلمنه وم. دغه وخت د سدهوا نوکرې د خوراك ټول هرڅه په مېز اېښودي وو. سدهوا په مینه مېلمنو ته د ډوډۍ غږ وکړو. په سلادو کې د شنې پودینې خوند به د چا نه وي خوښ؟ خو دلته په سلادو کې اودي رنګ پودینه د خپلې تازګۍ او خوشبويۍ سره جومبك جومبك پرته وه. په دې پخلو کې د باتینګړو یوه ډونګه هم پرته وه، چې د پخلي انداز یې لږ بدل وه. خو د خپل خوند له کبله په ټولو ښه ولګېدو. په خوندورو خبرو اترو کې د مزېدارې ډوډۍ دا محفل د مېرمن سدهوا له خوا د ډېرې مینې او محبت د لازواله وختونو د یادونو سره سرته ورسېدو. د واپس تللو منظر هم ډېر عجیبه وه. زړه وه چې په ورستو ورستو د ګوګل نه پاتې کېدو. ټولو د مېرمن سدهوا مینه او محبت په درنو ټکو وستائیلو او بیا زما د پاره خو دا خبره د زېرې نه کمه نه وه چې نن ماښام به د ماډرن پوئټري آف پاکستان د مخ کتنې دستورې ته مېرمن سدهوا هم راځي!!

مازیګر د هوسټن په یو ښایسته کمیونټي سنټر کې د امریکې د سفارت خانې اسلام اباد په مرسته د چاپ شوي کتاب چې د پاکستان د لویو لویو شاعرانو اثار پکې خوندي شوي دي، ماډرن پوئټري آف پاکستان د مخ کتنې دستوره راجوړه کړې شوې وه. د ایشیا سوسایټي امریکې د سیوري لاندې دې دستورې ته ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په امريکه کې مېشته پاکستانيان او د هند وسېدونکي رابلل شوي وو. ډېر پکې مقامي امريکنيان هم موجود وو. د ذرائع ابلاغ سره تعلق لرونکي ګڼ شمېر خلك هم موجود وو. د کتاب ډېرې نسخې يوې خوا ته د راتلونکو د پاره ايښودې شوې وې. فهميده رياض خپل راوړلی د ګتې لوی کاټن چې د خپلو کتابونو نه يې ډك راوړلی وه، هغې هم خپل کتابونه ډسپلې کړي وو. ما هم د خپل ناول ملکه څو نسخې ځان سره راخستې وې. په ډېر اهتمام د دې مېلې واکمنو هغه هم د نورو کتابونو په څنګ کې ايښودې وې. مېلمنو د راتلو سره به اول په کتابونو خپله تنده ماته کړه. دلته د ماډرن پوئټري آف پاکستان ګڼې نسخې په بيعه خرڅې شوې. د فهميده رياض په کتابونو کې هم مېلمنو خصوصي دلچسپي لرله. کتابونه ئې په ډېرو ډېرو ډالرو خرڅېدل. کله کله به زه هم د هال نه راووتم د خپل کتاب د جاج اخستو په نيت به د کتابونو خواله راغلم خو يوه نسخه هم د ځايه نه وه بې ځايه شوې... دلته يو پښتون هم راپېښه نه وه کړې، البته دغه وخت مېرمن عاقل نديم او شهناز په منډه منډه راروانې وې چې څنګه يې زه وليدم زما کتاب يې راواخستو او دواړو د حوصله افزايۍ په نيت يوه يوه نسخه قيمتاً واخسته. زما خوشحالي هم د کتو وه. د دې نه پس مې يوه نسخه مېرمن سدهوا ته ډالۍ کړه. هغه زر د خپل ځايه راولاړه شوه، په تندي يې ښکل کړم، د کتاب سرپاڼه يې په ډېر غور وکتله، بيا يې راته ووې چې دا به ستا د لاس کړي دستخط سره زما سره سمبال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت وي. خو اوس زه د دې کتاب دوېمه نسخه قیمتاً اخلم... او زر یې د پرس نه د لسو ډالرو یو نوټ زما په لاسو کې کېښودو. دغه رنګ یو ډېر مینه ناك مشر امین باسط چې شاعر ادیب خو نه وه خو زما د حوصله افزایۍ د پاره یې دوه نسخې په بیعه واخستې او دا یې راته هم ووئیل چې په کېلیفورنیا کې زما یو دوست دی چې پښتون دی دا یوه نسخه به زه هغه له تحفه لېږم. نن زه هم ډېره خوشحاله وم ولې چې ډېرو مېلمنو د ماډرن پوئټري آف پاکستان د نامې په کتاب زما دستخطونه په مینه اخستل. د خلکو ټولګي به راتلل او زما سره به یې عکسونه اخستل، د مېډیا سره مو یو شمېر مرکې وکړې. د نیویارك په نسبت په هوسټن کې زمونږ د ډاډګېرنې یوه لویه وجه دلته د ډېرو پاکستانیانو موجودګي هم وه. او بیا چې کله هاغه نظمونه یو ځل بیا وار په وار د هوسټن په ښایسته ماښۍ کې د شعر ذوق لرونکو ته مونږ وړاندې کړل نو د انګرېزۍ ژبارړو نه پس ټولو حاضرینو زمونږ فکر په ډېرو چړچقو کې وستائیلو. اوس زما د سیمې په حواله د امن و امان په حواله د پښتنو ښځو د ژوند او ستونځو په حواله زما نه ډېرې پښتنې روانې وې. .. ما د خپلې سیمې لمبه لمبه تصویر یو وار بیا د دې ځای د فکر و نظر خاوندانو ته وړاندې کړو. په داسې حالاتو کې په ژوند کولو او د ادب د پاره په ستړیا کولو یو ځل بیا حاضرینو په ولاړه ولاړه احتراماً زما هلې ځلې وستائیلې. زما همت او حوصلې یې مضبوطې کړې. داسې ماسخوتن تر ناوخته پورې دا یادګاري دستوره هم د ډېرو ښو یادونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د ماضي د ژوند يوه برخه جوړه شوه. په ذهني توګه اوس مونږ ازاد شوي وو ولې چې ټولې هلې ځلې په وخت سرته رسېدلې وې.

د فهميدې اپا واده کړې خورزه د هغې خاوند او بچي هغې ته د ملاقات د پاره د ډيلس نه راروان وو. د دې ځايه به اپا د هغوي سره تله. خو زما د خيال په پرده اوس زما د بچي تصوير سره زما د خپلو خپلوانو د تصويرونو ګرځېدو... ماسره د خپلې روغۍ او ناروغۍ ډېر فکر وه. کور ته واپس کېدل مې ضروري ګڼل. خداى خبر چې ترور به مې په څه حالت کې وي... وي به هم که نه..؟ دا ټولې وسوسې رانه چاپېره وې. د واپسۍ په لاره اول به زما جهاز شيکاګو ته تلو د هاغه ځايه به بيا دوبۍ ته راتلم... د دومره لوى سفر سترېيا رانه اوس خپل لاسونه چاپېره کول. د فهميدې اپا ډيلس ته د روانېدو وخت نزدې وه، زه هغې په دواړه مخه ښکل کړم، په الوداعي نظر مو يوبل ته کتل، اوس د هغوي د ګاډي دروازې وتړلې شوې د يوې کړکۍ د شيشې پورې غاړه د فهميده رياض غمژنو سترګو ماته کتل، د هغې د خداى په امانۍ د پاره د خوزېدونکي لاس منګول اوس د ګاډي د حرکت سره زما د سترګو پناه شوه.... ډېره لحظه زه هلته ولاړه وم. ډېر وخت مې د هغې د مړو سګرټو ايرو او ټوټو ته کتل. بيا په درنو پښو هوټل ته راننوتم. نن د هوټل کمره کې زه يواځې وم، د شپې د ملاستې نه مخکې د ډېرو يادونو سره مې د سفر سامان راغونډولو.. لکه چې ډېر يادونه مې هم پنډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول... ټول کارونه اوس سرته رسېدلي وو. بس نن شپه ماته ښه ارام کول ضروري وو. ولې چې د یوې ورځې او یوې شپې مزل مې مخې ته لکه د غر ولاړ وه. خوب ډېر زر راغی، د خوب دنیا کې بیا د ژوند د ښایستونو بازارونه لګېدلي وو. د خپل بچي د پاره مې رنګ رنګ ثیزونه اخستل. جامې، د لوبو ثیزونه، په هغې کې ګاډي، جهازونه، زما بچی ډېر خوشحاله وه.... د ګوتې نه یې کلکه نیولې وم... ځای په ځای یې ګرځولم. هغه ډېر خوشحاله وه. او زه هم د هغه په خوشحالۍ خوشحاله خدای خبر چې نور به مې کوم منظرونه ترسترګو کېدل چې په موبایل د لګولي شوي الارم ټنګار مې سترګې وغړولې. د خوبونو په دنیا د ځان سره مسکۍ شوم، د تللو تیاری مې وکړو، وقاص نن اټلانټا ته واپس روان وه، او فرټیهز به زما د سهولت په غرض زما سره د هوایي ډګر ترڅه ځایه تللو. د سرسري ناشتې کولو نه پس زه د فرټیهز په انتظار د هوټل په لاونج کې ناسته وم، خپل رغړنده بېګ مې ترځنګ اودرولی وه، فرټیهز هم په خپل ټاکلي وخت راورسېدو. د هوټل ټول حساب یې د عملې سره په څو لمحو کې بې باکه کړو اوس یې زما بېګ ته لاس کړو، ما یو الوداعي نر د هوسټن په دې ښایسته هوټل واچولو. او په منډه بهر ووتم. خپل وطن او کور ته د بېرته تلو احساس دومره ښایسته وه چې لکه یو قیدي چې د جېل نه بهر وځي. یو ځل ګاډی بیا د هوسټن ښار په سړکونو په حرکت کې شو. دلته اېرپورټ په ډېره لږه فاصله دی. د سفر ټول کاغذونه مې ښکاره په لاس نیولي وو. بیا د یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې مرحلې نه په زړه چاودون تېرېدل وو. لږ ساعت کې وقاص زمونږ نه رخصت اخستو د یو بل سره مو خدای په اماني وکړه، وقاص راته ووئیل چې زه ډېر زر پاکستان ته در روان یم، کېدی شي مردان ته راشم!! وقاص هم ډېر ګړندی ګړندی روان وه. فرټیهز ما سره په ځنو مرحلو کې موجود وه، زما بېګ یې جمع کړو او ماته یې بورډنګ کارډ راکړو. اوس زه د جهاز په انتظار د هوسټن په ښایسته ایرپورټ کې د واپسۍ د پاره بیخي تیاره ناسته وم. دا لاونج هم ډېر منظم وه. د مسافرو د سهولت د پاره پکې هره اسانې موجود ده. فریټهیز زما سره ډېر وخت ناست وه. خو اخر مې ورته ووې چې ستا به خپل کارونه وي، وړاندې ماته هیڅ څه مسئله نشته، تاسو لاړ شئ..!! هغه هم زما په لرلي اعتماد ډېر خوشحاله شو، د خدای په اماني یې راسره وکړه او زما نه رخصت شو. په ایرپورټ د خلکو تګ راتګ، د مسافرو په څهرو د ستړیا او امیدونو ګډوډ تاثرات څه هم که وخت دلته په ناسته په داسې مشاهده ښه تېرېږي خو زما خپل وطن او کور ته د واپس کېدو تلوسه داسې د لېونتوب وه چې زه یې د دنیا نه... د دې لویې دنیا... د خور وور انساني سمندر او غېږ غېږ ښکلاګانو نه بې نیازه کړې وم. .... ما پخپل تصور کې د خپل وطن فضا لیدله. څه هم که د بارودو د لوګیو نه ډکه ده خو د خپل وطن او خپلې خاورې مینه هله راژوندۍ شي چې انسان د وطن نه لرې پاتې شي. زما د خیال په آئینه زما د مئینو څهرې زما لیدو ته هم ډېرې بې تابه وې. کله کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د فکر دا تسلسل ټول په ټوله د يوې نوې معصومې څهرې نه چاپېره شو. د هغه په مسکو سترګو ماته زما ظاهري جهان د يوې نوې رڼا سره روڼ ښکارېدو. د هغه ژړا مې د تخيل مارغانو ته د نوي ژوند نعرې وهلې. د هغه په کټ کټ د خندا سپرليو به زما نه ګېرچاپېره ګلونه وغوړول.... د هغه وړو وړو قدمونو د پاپلي پل احساس به لکه چې زه د عرش منارو ته وخېژولم... دا احساسات ډېر د خوند وو. زما په سينه کې د مور يو ناقلاره زړه د خپل بچي په مينه درزېدو. زر مې پخپل زړه لاس کېښودو لکه چې زما په دواړو سينو کې د سپينو پيو لختي د اوس نه په چپو وو. د يو ښايسته وجود د لمس احساس به زه د ځان سره مسکۍ کړم. د جهاز د روانېدو اعلان وشو، دا جهاز يو وړوکی جهاز وه چې ډېره محدوده عمله يې لرله. په تور پتلون او تور قميص کې يوې ښايسته پېغلې ټولو مسافرو ته هرکلی کولو. او يوې بلې د مسافرو راهنمايي کوله. جهاز پخپل وخت د الوت د پاره څانګونه خواره کړل او د شکاګو په لوري حرکت وکړو. ماسره خوا کې يوه غټه تورپوستې امريکنۍ ناسته وه چې په ټوله لار پخپل لېپ ټاپ يې سر داسې راځوړند کړی وه چې د دنيا نه بې خبره وه د شکاګوهوايي ډګر هم د پخپلو ښکلاګانو تر مخه هر نظر ځانله لکه د مقناطيس راښکلو. د مسافرو د ناستې پاستې ډېر ښايسته ځايونه لري. د جديد طرز يوه شانداره نمونه چې انساني نظر ورته اريان پاتې شي. خو وخت دلته هم د انتظار په سولۍ تېرېدلو. کله به مې د چا مخ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتلو او کله د چاـــ!! ټول مخونه نااشنا وو، د شپې اتنيمې بجې دوبۍ ته روانګي وه، د امريکې نه وتل هم په پل صراط تېرېدل دي، هم هاغه سترېيا هاغه په قطارونو کې ودرېدل او بيا د مېږي په قدم مخکې په قطارونو کې تلل. خو اوس زه د يوې پټې يا ښکاره کېمرې د سترګې نه نه ويرېدم ځکه چې ماته اوس بېرته تګ وه په دې وجه د ډېرو خوفونو نه ازاده وم. بس د دوبۍ پورې په ناسته سفر به مې په ملا کې دړد کړو. دلته د ډېرو مياندو سره واړه واړه بچې زما د سترګو مخې مخې ته کېدل. دا مياندې بچې په غېږه کله اخلي؟ د لاس په ورکوټې ګاډي کې يې روان کړي وو. په يو لاس کې خپل سفري رغړنده بېګ وي او په بل لاس کې ګاډی. ډېر مې زړه په هغه ماشومانو خفه شو چې د مور د غېږې په ځای په داسې ګاډيانو کې موسېدلي پراته دي. يوه ماشومه چې مور يې په قطار کې زما نه مخکې ولاړه وه، او دغه ماشومه يې په لاس ګاډي کې مخکې وړله، ماشومې ته ما په يو نېب ځير ځير کتل، هغې په خله کې د لاس کټه ګوته نيولې وه، او په يو مخ يې رولـه. د دې ماشومې سترګې چې زما د سترګو سره ولګېدې، په سترګو سترګو کې مې ورسره خبرې کولې، اوس هغې خپل دواړه لاسونه په مينه راوچت کړل، "ما واخله" او زما زړه وغوښتل چې ياخو په زمکه د دې ماشومې د ګاډي سره خوا کې کېنم او يا يې پخپله غېږه کې راوچته کړم. ما زر د خپلې کېمرې سترګه د ماشومې مخ ته برابر کړه. دا وخت د هغې مور په ما پوهه شوه. نېغ نېغ يې زما په تن لويې توري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورقعې ته وکتل، هغې زما په لاسو کې کېمره لیدله، په ډېره سنجیدګۍ یې راته ووئیل "تصویر مه اخله" او ماته داسې ښکاره شوه لکه زما د یوې لحظې نه د راپېدا شوي ارمان ما تېره چاړه راښکلې وي. ما زر خپله کېمره سمباله کړه، دلته دا یو قدم نوره مخکې شوه، زه هم د خفګان نه ډېره سنجیده شوې وم. زما توجه د لږ وخت د پاره د دې ښایسته ماشومې نه ګډه وډه شوه خو بیا مې ورته وکتل اوس هغه هم لږه سنجیده شوې وه، زر په خندا شوه لکه د سپړدې ګلاب وغوړېده، اوس ما خپله توجه قصداً د دې ماشومې نه ګرځوله. په دې دوران کې د هغې مور د ایمګرېشن کاونټر ته رسېدلې وه، زه یوه لحظه د هغې نه په فاصله ودرېدم خو ورستو راپسې د ولاړو خلکو قطارونو زه هممخکې تګ ته هڅولم. اوس د ماشومې مور د دې مرحلې نه تېره شوې وه او د یوې ګُټ پېرې نه پناه شوه. زه د کاونټر مخې ته د خپلو سفري کاغذونو سره ولاړه وم. یو یو کاغذ دغه امریکنیانو لټ په لټ کولو. او اخر ماته هم د مخکې تلو اشاره وکړې شوه، بیا په یو لوی لاونج کې زما ناسته وه، د دوبۍ د جهاز انتظار وه. او اخر هاغه شېبه هم راغله چې په مسافرو د جهاز د روانګۍ زېری هم وشو.

دا یو لوی جهاز وه د عملې غړي یې هم ګڼ وو. د جهاز د ایرهوستېې په مرسته زه خپلې چوکۍ ته ورسېدم. په جهاز کې د مسافرو ګڼې ګوڼې، د ماشومانو د ژړاګانو غوغا اوازونو یو خاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېفیت جوړ کړی وه، د بېګونو سمبالولو درز دروز راته په سر دړد کړو، خو سیټونه یې هم داسې تنګ وو چې د دومره اوږدې ناستې سره به څه کوو- ما سوچ کولو ماته د وقاص خبره رایاده شوه چې "ته د خپلې بیمارۍ له سوبه په جهاز کې د خپلې طبعې چوکۍ غوښتلې شې، د داسې بیمار د پاره په جهاز کې څه سیټونه محفوظ ساتلی شي." چې د خلکو رش لږ په کمي شو نو زه د جهاز عملې ته راغلم او د یوې ایرهوستې نه مې په خواست د یوې داسې چوکۍ غوښتنه وکړه چې زما د پاره د ارام وي، خو چې څنګه مې هغې ته د خپلې رنځورۍ او حالت ذکر وکړو نو زما په دې خبره یو الغاو تلغاو جوړ شو. خبر د هوایي ډګر لوی سکیورټي افسر ته په وارلس ورسولې شوه، په ما خو سمه ایمرجنسي ولګېده. په یوه لحظه کې دغه سکیورټي افسر زما مخې ته ولاړ وه. "ته د څو میاشتو حملداره یې؟" زما نه یې ډېر په هېبت تپوسونه کول، ما ورته ووې د شپږو میاشتو-!! وې ته راپاڅه او راځه. زر دو کسانو د لاسو ونیوم، لکه د مریض یې ورو ورو بوتلم، زه په دې نوي راپېښ شوي صورتحال سختې پرېشانۍ واخستم. دا په څه شر واوړېدم. هغه پخپل وارلس د دې واقعې رپورټ چا ته ورکولو. اوس د جهاز لویې دروازې سره د لارې په سر کې یو ویل چیئر زما د پاره راغوښتې شوې وه، خلك په منډو تړړو وو، د جهاز الوت کې لږ وخت پاتې وه، زه یې په ارام سره په کرسۍ کېنولم او دوه کسان لکه د پهره دارانو مې په سر ولاړ وو. د هاغه سکیورټي افسر پرېشاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د کتو وه. "تاسره د دې خبرې څه ثبوت دی چې ته د شپږو مياشتو ناجوړه يې؟" هغه زما نه تپوس کولو ـــ ما ورته ډېر په استقامت ووئيل چې ماسره د خپلې ډاکټرې د معائنې سند (مېډيکل سرټيفيکېټ) پروت دی. هغه ووئيل "چرته دی؟" ما ورته ووې زما په هاغه لوی بېګ کې چې زما نه جمع کړی شوی دی. اوس هغه په وارلس سټ څه کسان راوغوښتل خو د هغه پرېشاني او حالت ډېر خراب وو. يوه شېبه پس دوه زلمي د اېرپورټ لباس کې زما مخې ته ولاړ وو. خو هاغه مشر ډېر په ادب او شايستګۍ زما نه تپوسونه کول. ما ورته د خپل بېګ رنګ رغونه په ګوته کړه. او زما حېرانتيا هغه وخت د کتو وه کله چې لږ ساعت پس هاغه دوو زلمو په منډه منډه زما بېګ راروان کړی وه. ما د امريکنيانو د دې وارخطايۍ نه ډېر خوند اخستو. په ځان مې هيڅ د پرېشانۍ اثار نه راپېدا کول. هغوي بېګ د پرانستو د پاره زما مخې ته کېښودو. زړه کې مې له خدايه سوالونه کول چې که دغه وخت دا سند په لاس رانه شي نو زما حالت به د شك شي. اوس زما لاسونه هم رپېدل او اخر د نورو کاغذونو په لوی فايل کې دغه سند او د ډاکټرې يو ورکوټی فايل موجود وه. زما حالت په سمي شو، هغه زر زر رپورټ کتو او بيا يې د اوکۍ سره ماته جهاز ته د تلو اجازت راکړو. اوس زه په ويل چيئر کې ډېر په مزه ترخپلې چوکۍ ورسولې شوم. ماته د يو قطار مخکني سيټونه ټول څلور په څلور د خصوصي توجه سره راکړې شول. ما شکر ادا کړو چې په يو تنګ سيټ د دې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږدې ناستې نه خلاصه شوم. په ارام مې پښې وغزولې، نرمې تکيه ګانې مې سر ته بالښت کړې، په ځان مې کمبل راخوره کړه او بې غمه مې ډډه واړوله. د جهاز شورېدو به لکه د ځانګو ځنګولم، خوب به يوړم او بيا به د ايرهوستېسې په غږ د خوبه رابېداره شوم. کله به د جوسو د ګلاس په لاس ولاړه وه او کله به يې ځانله خوراك راکولو. څه خوراك خو به د ټولو سره شريك وه خو څه به زما د پاره په خصوصي توګه راوړلی شو. نزدې ناستو مسافرو به راته ډېر په عاجزۍ کتل. د لږې ناستې نه پس به مې بيا پښې اوږدې کړې. وخت ډېر په ارام سره تېرېدو، د جهاز د عملې يو دنګ لوړ ښايسته زلمی چې د کراچۍ وسېدونکی وه، هغه ته زما د خصوصي خيال ساتنې هدايات شوي وو. کله کله به هسې راغلو زما نه به يې زما د طبيعت پوښتنه وکړه. دا سفر ډېر د مزې وه. چې جهاز د دوبۍ په بې شانه ښکلي هوايي ډګر خپل پړاو سرته کړو. اوس هاغه دنګ لوړ هلك زما نه رخصت اخستو. "مخکې هم د ځان خيال ساتئ" د هغه په دې خبره راته ټوله پېښه بيا رايادہ شوه.

دلته هوا لږه ګرمه وه.... خو د سمندري هوا خپله يوه مزه وي نو په چا بده نه لګېده. سترګې مې اوس د هر منظر نه مړې وې. بس د خپل کور او خپل وطن فکر اخستې وم او يا د پاتې سفرــ دلته هم د چا تله وو د چاراتله يوه لويه دنيا وه چې پخپله لمن کې يې ډېرې دنياګانې ځای کړې وې. خو ما ځانله د ناستې ځای کتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې ډېره په تسلۍ وم. اوس خو د هاغه لرې دنیا نه په خېر واپس راغلی وم. لکه چې خپل کور کې وم. په دې ډاډ مې د پاتې سفر د پاره ستړی وجود دمه کولو. دلته هم د تور سکنې مابنام حسن د دوبۍ رڼاګانو ښکلی کړی وه. د شپې پاوباندې لس بجې د دوبۍ نه اسلام اباد ته تلل وو. د ټولو نه ښه خبره دا وه چې زما په ټول سفر کې یو ځل هم جهاز د خپل ټاکلي وخت نه ایسار شوی نه وه. پاتې وخت مې د دوبۍ د ایرپورټ په ښایسته لاونج کې تېرو چې په دې کې یوه ښایسته جینۍ د خپلو دوو بچو سره راغله او زما په څنګ کې کېناسته، د هغې ماشومانو خپلو کې پښتو کې خبرې کولې، زه ډېره خوشحاله شوم چې په نیویارك کې د نسیمې نه پس په دې ټول سفر کې دا پښتنه چې زما سره یې پېژندګلو هم شوې وه، اخر یې په پسته صوابي واله لهجه کې زما نه تپوس وکړو. "تاسو هم اسلام اباد له ځئ؟" ما ورته ووې هو! د اسلام اباد نه بیا خپل وطن او خپل کور کلي مردان ته ـــ! هغې پېښور ته د تلو ذکر وکړو، خپل نوم یې فرزانه راوښودلو، د تېرو پنځو کلونو نه په شکاګو کې وسېده، د واده نه پس سمدستي امریکې ته تلې وه.... او نن د دومره وخت نه پس په وړمبي ځل خپل وطن ته روانه وه. د کور کلي وطن او مئینو د لیدو تلوسې هغه هم ډېره ناقلاره کړې وه، د دوه نیمو کالو لور یې وه پلوشه او د غېږې بچې یې ننګیالی نومېدو، داسې ښکارېده چې د یوې سوچه پښتنې او نظریاتي کورنۍ سره یې تعلق وه، بیا یې پخپله هم ووې چې زما خاوند یو قام پرست پښتون دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپلې پښتو او خپلې خاورې سره ډېره مينه لري، دا وجه ده چې د خپلو بچو سره په کور کې په پردۍ ژبه خبرې کول د هغه د طرفه په ما منع دي. زما بچي خپله سوچه پښتو وايي او په سکول کې مې لُور په انګرېزۍ کې ډېره کمزورې ده، د سکول نه يې هم دا شکايت راغلی دی خو د وخت سره به يې دا مسئله خپله حل شي، زه خوشحاله په دې يم چې د خپلې ژبې سره مې ساتلي دي. زه د دې پښتنې په دې جذبه او مينه ډېره خوشحاله شوم. هغې به هم خپله ګړې بيابيا کتله، بيا يې رانه په جهاز کې د تېرې پېښې تپوسونه وکړل، په خندا خندا مې ورته خپله قيصه وکړه، اوس د هغې لور پلوشه زما په غېږ کې ناسته وه. د مور سره يې څنګ چې زه پښتو کې په خبرو واورېدم نو د خپلې ژبې نسبت زما غېږې ته په ډېره خپلوۍ راوستله. فرزانې ماته ووې چې تا نه لويه غلطي وشوه، دغه وخت چې جهاز ستا د ورلو نه انکاري شوی وه، تاته به دلته د استوګنې موقع په لاس راغلې وه. د بچي زېږون به دې دلته شوی وه.... ماورته ووې چې زه په خپل بچي د خپل وطن هوا لګول غواړم. زما خواهش دی چې په خپله خاوره د ژوند د دې مرحلې نه تېره شم....!! هغې زما د خبرې سره اتفاق وکړو، پلوشې زمونږ خبرې اورېدې چې په دې کې ننګيال زر خپلې چاچۍ راوچتې کړې چې ما واخله ـــ فرزانې وخندل، وې وئيل چې "دې دواړو د مور او پلار نه پس په ورمبي ځل تاسو وليدی چې پښتو کې خبرې کوی نو ځکه يې په تاسو ډېره مينه راغله.!! پلوشې خو په لږ وخت کې ټوله د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسته ماته راپرانسته، خپل کتابونه یې راته وښودل. دلته هم په انتظار دا وخت ډېر ښه تېرېدو. اوس مونږ سره نزدې یوه ښایسته درنه خوږه د پوخ عمر مېرمن بله هم راغلې وه. دې په اردو ژبه کې خبرې کولې، خپل زوي د عمرې د پاره رابللې وه او واپس پاکستان ته روانه وه. د جهاز د روانېدو اعلان وشو، مسافر ټول راروان شو، فرزانه د خپلو بچو سره د هغوي په چال روانه وه.

زه او دغه بله مېرمن یو ځای روانې شو. دغه مشره ښځه هم ډېره مینه ناکه او ځیرکه مېرمن وه. په بورقعه کې پټ زما حالت یې اندازه کړی وه، زما یې ډېر خیال ساتلو، د صفا اوبو یو بوتل یې په لاس کې ، ساعت په ساعت یې ترېنه اوبه راکولې. د جهاز په پوښو هم زه د هغې په امداد ډېره په اسانه وختم. په جهاز کې زما د چوکۍ سره په خوا کې یو نارینه په دوېمه چوکۍ ناست وه. زما زړه یو ځل بیا په دې اتفاق تنګ غوندې شو. دغه مېرمن د لرې نه زما په پرېشانۍ پوهه شوه، خپلې چوکۍ ته یې هاغه کس ولېږلو چې په ډېره خاموشۍ او شرافت، خو څه په نازړه پاځېدو، دغه مېرمن مې اوس په دې سفر کې ملګرې وه. دا عجیبه نظام دی نر اوښځه نه ګوري، خپل پردی نه پېژني خو یو ځای کېنوي. هغې په اوچت اواز د جهاز په کمپنۍ تنقید کولو. "یاد ساته چې کله درته په سفر کې داسې صورتحال مخې ته شي سمدستي د جهاز عملې ته وایه، چوکۍ مې بدله کړئ". داسې ښکارېده لکه چې داسې سفرونه د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرمن د ژوند معمول وه. هغې راسره د خوږو خوږو خوږو خبرو سلسله شروع کړه. درې بچي یې په سعودي کې وو. هغوي یې په کال کې دوه درې ځله رابلي.. بیا یې یو دم په څهره د ډېر خفګان او پرېشانۍ اثار ښکاره شول. وئیل یې یوه نیازبینه لور مې په ډېرو لالچیانو خلکو کې واده ده چې اوس اوس مې ورسره په قانوني توګه د لور رشته خلاصه کړې ده، خاوند مې د لور د غمه د سرطان په رنځ ګور ته لاړو.. او زه د خپلې لور ځواني او بد نصیب په ژوند ژاړم. . اوس د هغې اواز د دې غم د لاسه د اوښکو د زوره ډك ډك کېدو. ماته زر خپله خور د دوو بچو سره رامخې ته شوه چې ټوله ځواني یې د تور نصیب په تور د پلار په درشل زړوي. خو شکر زمونږ په پښتنو کې د طلاق رواج ډېر نشته یوه تور سرې ټول عمر خپله ځواني د پلار او وروڼو په کور زړوي. بیا مې د خدای شکر په دې ادا کړو چې خور مې په سکول کې باعزته روزګار لري، د امدن یوه ښه ذریعه لري، دوه ګلونه ببرك شاه او زرك شاه لري. زړه مې د داسې تور سرو په قسمت ډېر ودرېدو. زمونږ ټولنه چې د زغم او برداشت پکې ډېر کمې دی، په وړو وړو خبرو پکې لویې مسئلې رامینځ ته شي، ډېرې ځوانۍ خاورې شي، ډېر ارمانونه تالا شي، سر سري مې ورته د خپلې خور خبره وکړه چې لږه تسلي یې وشي، خو المیه یوه وه، غم یو وه، د هغې په سترګو کې د هغې د لور ځواني تار په تار پرته ښکارېده. اوس خو په دې طمعه وه چې د هغې د لُور د نصیب پورې تمبې یو څوك یو ځل بیا په خوشحالۍ وډبوي. ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت زما او د هغې ترمينځه خاموشي خوره وه، جهاز پخپل رفتار روان وه، کله کله به مو توجه په بل څه ښخه شوه خو واپس به بيا داسې د ډېرو تور سرو ايره شو خوبونو زمونږ په سترګو او څهرو خپلې ايرې بادولې. اخر د جهاز اسلام اباد ته د رسېدو وخت راورسېدو، په توره شپه کې په زمکه د بجلو بلو رڼاګانو زما توجه د وطن لوډشېډنګ ته راوګرځوله "شکر چې بجلي شته" زر مې سم کارډ په موبايل کې برابر کړو، د ناياب د موبايل شمېره مې برابر کړه، د ناياب خوبولی غږ مې واورېدو. ما سوچ کولو چې په ايرپورټ به زما په انتظار اوده شوی وي نو.... نو دا څه وو..... عجيبه غوندې صورتحال سره مخ شوم، هغه ووئيل زه خو کور يم، مونږ وئيل ته به سبا راځې...!!

اوس خو مې د پښو نه زمکه وتښتېده.... اُف! په دې توره شپه به کورته څنګه ځم...!! د چا سره به ځمه او په څه کې به ځم؟ زما په کېرۍ کې لکه چې چاودنې کېدلې. د ناياب په دې دومره بې غورۍ مې زړه ډېر خفه شو خو زر مې د هاغه ځای او دې د وختونو حساب او فرق رامخې ته شو. دلته هاغه تاريخ به نن د نيمې ورځې نه پس بدلېدو او د ناياب خبره راته په دې دليل صحيح معلومه شوه. خو زما سر اوس هم چورلکونه خوړل. په موبايل مې د ناياب ډېر کالونه د مس کالونو په شکل کې پراته وو ولې چې په دومره ګڼه کې ما د موبايل زنګ کله اورېدې شو. اوس ناياب هم ډېر پرېشانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه، ته چرته په ارام کېنه زه درپسې ځان در رسوم. هغه ډېر پرېشانې کې وه.. ما ټېکسي کولې شوه خو زما د سیمې حالات داسې دي نو په داسې حال کې به په دې نیمه شپه ماسره تلو ته کله څوك تیارېدل؟ او دا خوف هم لکه د مچۍ مې په ذهن ناست وه "زه یواځې زنانه یم، د امریکې نه راغلې یم، د ډېرېو خلکو به دا طمع وي چې ډېرې ډالرې به یې راوړې وي راشه چې......" دې سوچ راباندې غوني زیګ زیګ کړل. حقه دقه ولاړه وم اوس خو بس رڼایۍ ته مې انتظار وه، چې رڼا خوره شي نو کور ته به ځم. زه اوس غلې یوې خوا ته ولاړه وم. .... د سحر تروږمۍ مې محسوسول غوښتل... خو دومره رڼاګانې بلېدې چې د سحر رڼا پکې نه شوه ښکاره کېدې. اوس ما په یو مخ د خلکو تګ راتګ ته کتل... ډېرو مسافرو ته خپل مئین د هرکلي د پاره راغلي وو. زما دننه د دې محرومۍ په شدت سره سر راوچت کړی وه. کاش! نایاب هم زما د پاره په بې تابۍ ولاړ وی.. زه په دې سوچونو کې وم چې د شا نه مې په مټه چا وړه چاچۍ کېښوده. هني ګل...؟ او ما بې اختیاره په دې غږ او لمس چې مخ وګرځولو نو د حېرانتیا نه مې سترګې وازې پاتې شوې، خدیجې ته..؟ زما مخې ته زما د اېندرور لس کلنه لېورځۍ ولاړه وه... زه په دې عجیبه اتفاق ډېره حېرت وړې وم... په دې توره شپه دلته دا ماشومه څه کوي. چرته پېریان خو به نه وي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه راباندې بیا وېښته ودرېدل. خو اوس هغې زر زما حېرانتیا ختمه کړه.. مونږ ارسلان بهایي ته راغلي یو هغه د کنېډا نه راځي، هغې خپل د تره زوي یادولو چې دا وخت د کنېډا نه رارسېدونکی وه. تاسره نور څوك دي؟ ما ترېنه تپوس وکړو.... امجد کاکا.. هغې د خپل کشر تره ذکر وکړو چې دا ماشومه ورته ډېره ګرانه ده. او ګرانه خو دا ماشومه ټول کور والو ته ده ځکه چې پېدایشي توګه دا ماشومه د یوې داسې رنځورۍ د لاسه د مرګ او ژوند په نښته کې ګېره ده چې بدن یې خپله وینه نه جوړوي، د ژوند لس کاله یې په پردۍ وینه سفر کړی دی... او دا ذمه واري د امجدخان په غاړه ده چې دا به د وینې اچولو د پاره پېښور ته بوځي او راولي. هم دا وجه ده چې د هغې د ناباوره ژوند له سوبه په ټول کور هغه ګرانه ده. د هغې وړوکی نه وړوکی خواهش په نیمه شپه هم پوره کولی شي نو په دې نیمه شپه د امجد کاکا سره راتلل هم د هغې د یو ضد نتیجه وه. هرڅه چې وو دا زما د خپل کور خلك وو، الله پاك چې د چا مدد کول غواړي نو غائبانه سوب یې جوړ کړي. ما د خدای شکر ادا کړو چې په داسې حالت کې یې خپل د کور کس زما د مدد د پاره راپېدا کړو. په دې دوران کې امجدخان هم د خدیجه په وېنا راغلی وه. زما څنګ ته په منډه رانزدې شو. هغه چې په دې وخت په داسې ځای کې یواځې ولیدم نو حېرانه خو نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې چې زما د تګ راتګ نه خبر وه. هغه وئيل خېر به شي تاسو ته زه د ګاډي دروازه پرانزم.... لږ ساعت کې به ارسلان هم راځي، بيا به په ګډه ځو. نزدې د هغه الټو ګاډی ولاړ وه، زه يې په ورستو سيټ کېناستم. لږه شېبه پس امجدخان د خپل زلمي او مسافر وراره ارسلان سره راښکاره شو.... اوس لږه رڼايي هم لګېدلې وه... کور کې ټول ډېر مطمئن وو. په دې دلچسپ اتفاق د ټولو زړونه مطمئن وو. ګاډي کې د دوو مسافروسفري بېګونو ډېره تنګي راپېدا کړه.. ما ځوځو ځله امجد ته ووئيل چې زه اوس تلی شم ټېکسي به وکړم. خو هغه داسې کله منل، وئيل يې چې زړونه تنګ نه وي ځای نه تنګېږي. په لاره مې د ټولو خپلوانو ټيليفونونه راتلل. زما په خېر رارسېدل د ټولو د پاره لويه خوشحالي وه. په موټروۍ دا دوه نيم ساعته لاره نن ډېره اوږده شوې وه... انتظار وه چې ګران شوی وه... خو بيا هاغه وخت هم راغلو چې ګاډی زما د کور کوځې ته ننوتو، د کوځې د سر نه مې د خپل کور د دروازې مخې ته نايابه په انتظار وليد،. ګاډی ودرېدلی وه. د وارث په څهره د خوشحالۍ او اطمينان يو نوی سحر ماته ښکارېدو. هغه زر د ګاډي هاغه دروازې ته رامنډې کړې چې زه ترې راښکته کېدم. او بيا په سترګو سترګو کې مو يوبل له په يوه لمحه کې د ډېرې اوږدې جدايۍ ډېرې قيصې وکړې..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور ټول غړي راته په دروازه کې د هرکلي د پاره ولاړ وو. ټول خوشحاله وو. زما د ښه او محفوظ سفر ډېرې دعاګانې یې غوښتې وې.. د سحر ناشته او چایې...اُف څومره د خوند وه.. د ستړیا احساس څه هم که د خپل وطن غېږې رانه اخوا کړی وه خو بیا هم د کور والو په خواهش چې ته ارام وکړه. لوی سفر دې کړی دی...!! د خپلې کوټې سکون او خپل کټ پوزي مینې ډېره جذباتي کړم.. خپل کټ لکه د مور د غېږې تار تار... ذرې ذرې راټوله کړم... او بیا په دغه ورځ چې تور ماښام ژوند په خپلو زلفو کې راټولولو.... زه لکه چې د یوې نوې ورځ اغاز د خوبه رابېداره کړم... د ستومانۍ هر لباس مې د تنه غورزېدلی وه. د ارام او راحت د خوشګوار احساس سره د خپلې کورنۍ د غړو مینځ کې ناسته وم، ټول رانه په مینه چاپېره وو. زما د سفر روداد ټولو په ډېر غور اورېدو.. ماته خپله مرګانه ترور بیا مخې ته ودرېده زړه مې غوښتل چې په وزرو ورله والوتې.... خو د کور یو کس هم ماته د هغې ذکر ونه کړو. خو پخپل زړه کې یوې د غم ناقلارۍ ماته ګواهي راکوله...لکه چې....!! د دې نه وړاندې چې کوم حقیقت مخې ته لکه د تورې بلا ولاړ وه. هغې ته بیخي نه وم تیاره ــ د ورور نه مې تپوس وکړوــ بي بي څنګه ده...؟ هغه یوه لحظه ساوی شو... ښه ده.. بیا یې ډېر په کلکه ووئیل... زما زړه کې هسې یو شك ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيولی وه... اوس کور کې د مېلمنو د تلو راتلو سلسله ونختــه ... ماته د هرکلي د پاره راتلل. اوس زما ټوله توجه خپلې ناروغۍ ته ګرځېدلې وه. د ډاکټرې د معائنې ترمخه ماته د ګوتو د شمېر څو ورځې پاتې وې خو موسم او ګرمۍ سم زور کړی وه. د ټولو دا خيال وه چې د سفر نه پس يوه معائنه بيا پکار ده. خو د ګرمۍ له سوبه مې ډاکټرې ته د تلو هډو تاب نه لرلو. اوس خو لږه ويرې هم اخستې وم. د ماشوم د اپوټه والي حالت د شپږمې مياشتې راسې وه. د دې صورتحال سره د لوی اپرېشن امکان هم وه. ذهن مې ګډ وډ وه خو د ماشوم د راتلو خوشحالۍ د لېونتوب او مينې په اسمانونو ګرځولم. د ښځې په ژوند کې د "عمل" دا تجربه چې د ښځې د ذات او وجود تکميل کوي، د هغې د هستۍ او ختې ډېر نيمګړتياوې لرې کوي، د خپلې هستۍ د تکميل احساس زه هم ناقلاره کړی وم... په کور کې د نوي ماشوم د راتلو ټولې تياری مشرانو پخپل سمې برابر کړې وې، ډېر روايتې دودونه، دستورونه ترسره کېدل، وړې وړې، پستې پستې جامې جوړولې شوې. کله کله به مې دا ورکوټی قميصګی د خپلې سينې سره جخت ونيوه. د هغه د ګرېوان نه به د اومو پيو يوه کاواکه خوشبويي بې اختياره راولاړه شوه. زر به مې پرې دواړه شونډې کېښودې... سترګې به مې د ژوند په دې نااشنا احساس درنې غوندې شوې چې د يو ټوزپ سره به بيا يوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومې زندګۍ د خپل وجود دننه د مینې او ژوند احساس راکړو... اوس به مې سترګې ښې پټې کړې... په غېږه کې به مې ښکلی ماشوم اوده پروت وه. هم هاغه قمیصګۍ به یې په غاړه وه. د پیو د هاغه خوشبویۍ سره... زر به د خیال امېل دانه وانه شو. لاخو هغه ماشوم زما د وجود دننه په پټه دنیا کې وړې چاچۍ پاپۍ وهلې، لاخو یوه لویه پرده زما او د هغه مینځ کې دېوال وه....

زما د راتلو څو ورځې شوې وې چې یوه غرمه زما خوابښې مور په ډېره طریقه او مینه زما سره جختته کېناسته، ورو ورویې یوه خبره راواخسته، زما زړه بې واره بې واره په درزېدو شو. کله کله به غلې شوه... ما د هغې مخ ته په یو مخ کتل. زه نه پوهېدم چې دا ماته څه وایي... لورې! بي بي دې...!! هغې خبره نیمګړې پاتې کړه او ما د هغې د نیمګړې خبرې معنې پخپله وپېژندې. یوه چغه مې کړه... او بیا د کور ټول لوی واړه زما خوا کې ناست وو. ستا طبیعت ښه نه دی.. ګوره! دعا ورته کوه. نایاب زه په غېږ کې نیولې وم. او په ما خو لکه چې رڼا ورځ توره تیاره شوه. دا کله؟ ورو شانې مې په ژړا د هغه نه تپوس وکړو... په ۲ مئي... اُف! په دغه ورځ خو ما د نیویارك د ښار سېلونه کول..!! بیا مې په زوره زوره ژړا ته ګوتې کړې.. د کور خلك ډېر پرېشانه وو. ډېر وخت مې د هغې غم وژړلو. اوس زما خیال وه چې زر د هغې د ګور خاورې ښکل کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا مې د تلو نېټه وګرځوله. د نایاب خیال وه چې بیا ستا به په دې حالت کې تلل ګران شي خو د غم خبره وه نو تګ ضروري هم وه. د ترور د غم د فاتحې د پاره اوس زه رارسېدلې وم. خو اکثر داسې غم زر زوړ شي چې مریض ډېر اوږد وخت په مرګانه حالت کې په کټ تېر کړی وي... د ټولو حوصلې ورته برابر وي. دغه هرڅه ما د خپلې ترور د اولادونو په څهرو لیدل. زما په چغو او ساندو د هغوي سترګې نمژنې شوې خو زر يې زه کېنولم د حوصلې غږ يې راته وکړو خو ما بیا بیا هاغه ځای ته کتل چرته چې مې د ترور کټ پروت وه، د هغې نښتې فریادونه مې اوس هم غوږونو ته راتلل، د هغې پټې ورغلې سترګې مې په سترګو کې وې. ډېر ساعت مې تېر کړو او بیا د خپل پلار لیدو ته پلار کره لاړم. ټول زما په خبر سره په راستنېدو ډېر خوشحاله وو. د ترور بي بي د مرګ ټول حال احوال راته خپلې ورندارې تېر کړو. دلته د یوې شپې د پاره زما ایسارتیا وه. وخت ډېر ښه تېر شو ورندارې مې د روغې ښتې او خوشحالۍ ډېرې پېرزوئنې زما په سر امبار امبار کړې راولېږلې. اوس د ډاکټرې نېټې ته شپږ ورځې پاتې وې..

نن غرمه ډېره سره وه. د کور په برنډه کې د غرمې د ارام د پاره په کټ کې اوده وم. د خپل ماشوم راتګ مې د خیال په شیشه بیا لکه د فلم لیدو. لاس مې ناڅاپي خپلې خېټې ته وروغزېدو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نن مې هیڅ ټوپ ترپ او حرکت محسوس نه کړو. زر مې خپل اړخ بدل کړو، اوس مې مخ د ېوال ته وه او بل لاس مې په خېټه خو هیڅ ترپ نه وه. .. زما دننه یوه ویره راولاړه شوه... دا ولې؟ مخکې خو به داسې نه وو. دې پرېشانۍ ډېره ګډه وډه کړم او دا فېصله مې وکړه چې نن مازیګر خپلې ډاکټرې ته ځم. مازیګر نایاب ډاکټرې ته بوتلم، ډاکټره زما په لیدو ډېره خوشحاله شوه. زر یې د الټراساونډ د پاره څملولم. او بیا یو دم هغه په هېبت شوه.... لکه چې څه ورته ټك ورکړی وي. ... دا ولې؟ زه د ډاکټرې د مخ ګډو وډو تاثراتو په هېبت کړم.... اوس ماته یقین وشو چې هاغه شك صرف زما شك نه وه. ډاکټره اوس د ګمان د حد نه د یقین لرې مېدان ته تلې وه... هغه اوس هم غلې وه، زه یې د خپلو لاسو په امسا راولاړه کړم.... زما خله بیخې وچه شوه د خبرې د پاره مې ژبه په خله کې ډېره واړوله راواړوله خو ژبه مې لکه د لرګې کلکه شوې وه. ... اوس ډاکټره فکرمنده پخپله کرسۍ ناسته وه... او زه د هغې خوا کې د مریض په چوکۍ ـــ!! ماته یې ډېر په افسوس کتل.. دا دې څه کړي دي...؟ اخر هغې هم مړه حوصله راژوندۍ کړه او مانه یې تپوس وکړو. ... څه چل دی...؟ ما ترې غلی شان تپوس وکړو.. ماشوم ساه نه اخلي...!! او د ډاکټرې په دې وینا اوس زما مرۍ غنې غنې شوه... یوه لحظه دواړه غلې ناستې وو. بیا یې یو ځل د الټراساونډ د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابر... کړم اوس ما خپلې سترګې پټې کړې وې... د ماتو شیشو تېرې تېرې ذرې مې پخپلو سترګو کې لکه د ازغو چوکه کېدې.. ورو... ورو.. د سترګو نه مې اوښکې راتوې شوې... ډاکټرې زما د قمیص لمن زما په خېټه راخوره کړې وه.....!!

تاسره نور څوك راغلي دي؟ ډاکټرې تپوس وکړو.. زما خاوند...!! ما لنډ جواب ورکړو. ماسي ته ورشه د دې خاوند ته حال ورکړه.. هغې ولاړې دایي ته ورو شان ووې. نه زه پخپله ورځم.. ما د ژوند دانه وانه حوصله په ځان کې رایوځای کړه. د کلینك لويې دروازې ته بيخي مخامخ نایاب ولاړ وه. په موبایل يې خبرې کولې.. خېر خو دی؟.... هغه چې زما حالت ته وکتل نو لکه چې زما درنو درنو قدمونو هغه ته د خطرې څه انګازه تر غوږو کړې وه... بس خپل نصیب راورسېدو... زه هغه ته بې اختیاره ترغاړې وتم. زما د سترګوبندونه وشلېدل. د خپلو اوښکو په سېلاب کې د هغه په اوږه سر اېښودی په ولاړه ولاړه ډوبېدم.... د هغه د مخ تاثرات مې نه شو لیدلي خو د هغه په بدن کې نوي "رپندي" د هغه د وجود دننه د لړزېدلي طوفان حال راکوه. ګېر چاپېر ډېر خلك ولاړ وو. د هر نظر د لېو نه بلها سوالونه راتوئېدل. ته چپ شه حوصله وکړه... هغه زما دا حالت سمول غوښتل.. خو په ما دنیا نسکوره وه. د یو یو ارمان نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ساه وتلې وه. په خالي مېدان تش لاس ولاړه وم.... د خپلې بقا جنګ مې په ډېر لوی تاوان بائيللی وه.

سبا سحر وختي به د ډاکټرې په وېنا زه بيا راتلم او دلته به د ماشوم د زېږون د عمل نه تېرېدم.... اوس نا ياب په فون کور ته اطلاع کوله.... د وارث په دې خبره په کور کې د غم يوه غوغا جوړه شوه. هغه زر د موبايل د بندو بټن زور کړه ـــ خپلې شونډې يې د شديد درد او کرب نه په غابښونو وچيچلې... سترګې يې بندې کړې... خو زما سلګو هغه بيا راسم کړو... "ته حوصله وکړه" ما خو هم د هغه کېفيت ليدلی وه.... او ته.. زر مې ترېنه تپوس وکړو... زه سم يم.. هغه خپل ځان بيا بيا سمولو... کور کې مړی نه وه وير وه. ټول مئينان رانه راچاپېره شول.... سترګې وې چې سمندرونه يې توئيول... زما لاس پښې داسې بې دمه وو لکه چې زما دننه دې ورکوټې "وجود" سره زما د وجود او ساه سره يې زما د ساه نظام تړلی وه. لکه چې اوس زه هم پخپلو پښو نه شومودرېدې.... خو ماته ژوند کول وو، د خپل مئين د ژوند د ملګري د پاره، چې اوس يې زما د سر صدقې منلې وې. د خپل بچي د مړينې غم يې چرته په يو ګوټ کې غلی کړی وه. زما د تسلۍ د پاره يې يوه نوې حوصله راپېدا کړې وه. زما ټولې اوښکې يې په مينه څښلې. ګوره! ماته ستا ضرورت دی. ټوله شپه يې ما سره په ويښه تېره کړه او زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه غم یې د مینې ملهم کېښودل، کوم چې ما د خپلې هستۍ او نېستۍ په جنګ کې موندلی وه. د کور ماحول لکه د یو بائللي جنګ د مېدان په شان سوړ سمخ وه. هرې څېرې د غم د تصویر رنګ اخستی وه. هرې سترګې ډېرې اوښکې توې کړې وې، هر یو ځانګ، هره وزر د هاغه خوشحالۍ په رانیو زخمي زخمي وه.... د دې سحر د نمر پلوشې هم لکه د یوې رنځورې څېرې زیړې زوالې وې. د کور مشران په ډېر غم کې د هاغه نوي مېلمه په راوستو پسې روان وو چې د یوې تیاره نه بلې ابدي تیاره ته روان وه. نن د ژبو رګونه لکه چې اوچ شوي وو. شونډو تمبې پورې وې چا کلکې تړلې وې، د سترګو نیمې پټې نیمې خلاصې کړکۍ هم تیاره تیاره وې... د امید بله ډیوه پکې نسکوره پرته وه، لکه چې د یوې ساه تېز پوکي وژلې شوې وه، هر انګڼ یې تیاره کړی وه. د ویرې اثار د هرې څېرې نه ښکاره وو، اوس د یو بل ژوند د سلامتیا د پاره هره لپه دعا دعا وه، ګاډی یو ځل بیا د ډاکټرې د کلینک مخې ته ولاړ وه، چرته نه چې څه وخت وړاندې دغه پټ مخ ماشوم مونږ ته د خپل شته والي زېری راکړی وه، په هاغه ورځ دلته دا ټول څومره خوشحالي وه...؟ امبارك شه، ته احتیاط کوه او نن د مرګ خاموشي وه... لکه چې د ژوند د ژوند ساه وتلې وي اوس ډاکټرې د ډېر افسوس سره زما د ښه کېدو تیاري شروع کړې وه. د مړ ماشوم په قدرتي توګه د پېدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو عمل ډېر د خطرې او پیچیده وه. ټوله ورځ ډېره په کړاو تېره شوه. نه دعا کار کوه او نه دوا څه اثر لرلو.... ډاکټره هم فکرمندۍ اخستې وه او اخر په دې صلاح شوه چې اوس د لوی اپرېشن د پاره د ښار لوی شخصي هسپتال ته تګ پکار دی، د خطرې دېوان مخې ته ولاړ وو. ګاډی لکه چې چا په هوا روان کړی وه. زما وجود اوس بیخي بې دمه وه. ولې چې د وجود وینه مې د تلاونو په شکل کې ضایع شوې وه.د ډاکټرې تجربه کارې دایي چې زما حالت ته وکتل نو چغه یې کړه... زر ځئ....!! او په دې هېبتې چغه زه د نیم بې هوشۍ په حالت کې د حالاتو په نبض ورسېدم، زما د سترګو مخې ته که هراخوا د شپې تیاره هم وه خو ماته داسې ښکارېده لکه چې دې تیارې زما وجود او زړه پخپل تور موټي کې کلك راایسار کړی وه. لحظه لحظه مې پخپله مرګ یو زور محسوسولو. خو د دړد یوې ناقلاره څړیکې به زما حالت بدل کړو. د زمان هسپتال د لویې دروازې مخې ته غټ ستېرېچر زما د پاره تیار ولاړ وه.... لږه لحظه کې د هسپتال کسانو په هوا وړلم او زما د کور زنانه او نارینه په هېبت په ماپسې په منډو وو. اوس په یو لوی خونړې اپرېشن تهیټر کې ما سترګې غړولې نو.... زما وجود د یو لوی اړې ګړې او سخت ازمېښت نه تېر شوی وه. لاس مې په خېټه پروت وه خو د ژوند هاغه لویه خوشحالي ترېنه لکه د هوایي مارغه الوتلې وه. خپل لږ هېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی غم مې بیا رایاد شو، لکه چې د دردونو د خوبه راپاڅېدلې یم. ماته زما د لرمون خلا مخې ته وه.خو بیا هم د یو نوي پیدا شوي ماشوم د ژړا اواز مې بیا بیا غوږونو ته راتلو.. اووان.... اووان...!! ما زر د ټولو مخونو ته وکتل... چې څوك راته ووايي امبارك شه.... او بیا هم هاغه شان وشول، زما خور ورو شان زه په تندي ښکل کړم.... خپله روغه ښته دې امبارك شه....!! هغې هم د ډك ستوني سره دا خبره وکړه. د غم نه مې سترګې بیا پټې کړې.... اوس هاغه ډاکټره هم مسکۍ ولاړه وه... ښه ده چې ستا ځان و ژوند بچ شو....!! عموماً په داسې حالاتو کې د مریض د پاره دا د هر چا یوه تسلي وي... خو زما زړه او سترګې لکه د جام راډکې شوې وې... ماته داسې ښکاره شوه لکه چې د ژوند او وجود په دې سفر کې مې هرڅه له لاسه ورکړي وي.... د هسپتال لوی کټ ته مې بیا پام شو... زما سره خوا کې په ابدي خوب اوده زما د وجود هغه برخه پټ مخ یخ یخ، غلې قلار پروت وه. زما هاغه همسفر چې د لسو میاشتو په دې سفر کې پناه مخ زما د ژوند د لسو میاشتو د سفر زما ماشوم رهبر چې په دې ټول سفر کې یې ماله لحظه په لحظه د خپل وجود برابر احساس راکړی وه. د خپل قسمت په زور یې زه د دنیا لرې سر ته په کامیابۍ ورسولم... خو بیا یې د خپل غم په صحرا کې یك یواځې پرېښودم.... ما په رپېدونکو لاسو د هغه په مخ خور کړی څپوټکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخوا کړو. د هغه راتګ هغه هم زخمي کړی وه. په مخ او تندي یې د زخمونو احساس زما په زړه چرې ښخې کړې. زر مې پخپل زخمي زړه لاس کېښودو... سترګې مې بیا پټې کړې او دغه وخت د پټو سترګو په شا مې دوه نرۍ نرۍ شونډې وخوزېدې... لکه چې په وړه ژبه خبرې کوي... ماته ستا په څنګ کې هاغه سفر ډېر خوند راکړی وه... زه اوس په سفر مئین شوی یم په یو لوی سفر...!! او د دې ګنګوسې په اورېدو مې هاغه راټول کړی سپین د ململ څپوټکی د هغه په مخ بیا خور کړو.... اوس هغه د ټول عمري سفر د پاره بیخي تیار وه.... او دلته زما سفر د هستۍ نه تر نیستۍ سفر د اختتام پړاو ته رسېدلی وه.

و تمت کلیمة بالخیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وقاص خواجه، فهمیده ریاض، او حسینه ګل- په نیویارک کې د هوټل مخی ته

په نیو یارک کې د دستورۍ نه مخکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایشیاء سوسایټۍ نیو یارک په دفتر کې

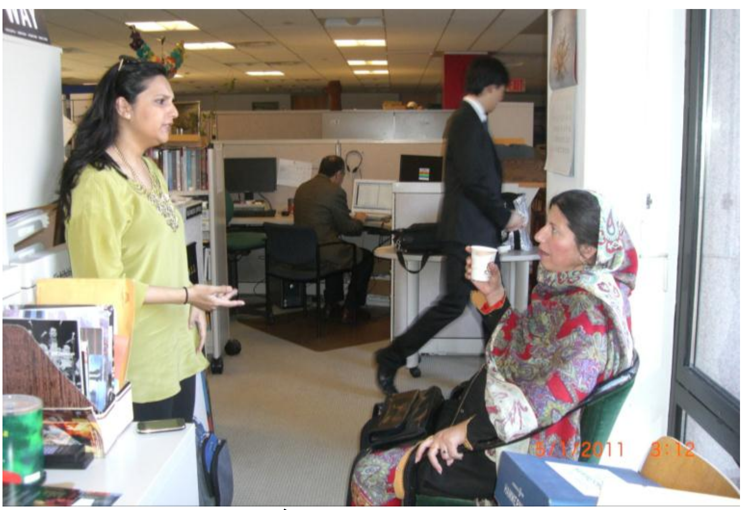

د ایشیاء سوسایټۍ دفتر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایشیاء سوسایتۍ دفتر

په نیو یارک کې د دستورې پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیو یارک د دستورۍ یو بل عکس

په ستیج ناسته فهمیده ریاض او حسینه گل وقاص خواجه د وینا پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نیو یارک کې غونډې ته د وینا پر وخت، حسینه ګل

د غونډې نور ګډونوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ایشیاء سوسایټۍ یو رابطه کار، وقاص خواجه حسینه ګل او فهمیده ریاض

ددې دستورې یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهمیده ریاض د وینا کولو پر مهال

د ایشیاء سوسایتۍ مشره رچل کوپر د خطاب پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوښتنو او ځوابونو پر مهال

د غونډې نور ګډونوال د پوښتنو پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب د پلورلو پر مهال

د فهمیده ریاض د کتابونو خرڅېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ناول ملکه بې ارزي

په نيو يارک کې د اردو ژبې له ليکوالو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخار نسیم وقاص خواجه فهمیده ریاض او حسینه گل د دستورۍ نه پس

هم ددې وخت یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ببنلی افتخار نسیم او وقاص خواجه

فهمیده ریاض وقاص خواجه او حسینه گل، په نیو یارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیو یارک کې د سمندر د سیل پر مهال

د سمندر د غاړې یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندر د غاړې یو بل عکس

د نیو یارک د سمندر د غاړې یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ کې د کیناستو نه وړاندې

یو بل عکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کشتۍ کې د ناستې پر وخت یو عکس

د کښتۍ په اخري منزل کې د ناستې پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل ښكاره عكس د نيويارک سمندر

د نيو يارک د ښار ننداره د کشتی د اخري منزل نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندري هواګانو په تېل نا تېل کې

یو بل عکس د سمندر د غاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلې سیلګر، او زه

د ښار یو بل منظر د سمندر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیو یارک ښار د کشتئ سیل او سمندر غاړه

د سمندر چکر د بلې غاړې سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلې غاړې سیل

زه او پیني اوجیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اخری منزل یو بل عکس

د سمندر غاړه نیو یارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخار نسیم،ثمینه قریشي،حسینه ګل،فهمیده ریاض،پیني اوجیده،وقاص
خواجه او کوربنه ډاکټر عذرا رضا

ثمینه قریشي، حسینه ګل، او فهمیده ریاض

(c) ketabton.com: The Digital Library

عذرا رضا وقاص خواجه

په هوستن کې د وقاص خواجه سره د یوې مرکې پر مهال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (غلام نبي فراهي) څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له لیکوالې او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوالې چاپ شوي اثار

شپون، شپول، شپېلۍ (شعر)

خو ته خبرې کوه (شعر)

دا هم هاغسې موسم دی (شعر)

افضل افضل شوق (تنقید)

له مانه مه بیلېږه (شعر)

نیمګړی کتاب (لنډې کیسې)

ملکه (ناول)

خپل اواز له تا نه اورم (شعر)

ته له ما څنګه یې جدا؟ (شعر)

د چاپ لاندې اثار

وختونه (ناول)

د اوښکو مارغان (لنډې کیسې)

په لاره څم ټوله څنګېږم (یونلیک)

ناچاپه اثار

کله کله (شعر)

اوس بیا څمه (د کابل یونلیک

سیده حسینه ګل

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۳۲

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library